VP MAGAZIN

nr 10

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 10 - Noiembrie 2014

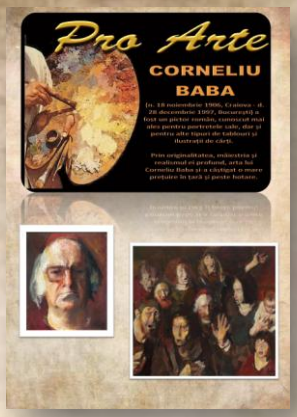

ProArte
Corneliu BABA

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Cap.6

IN MEMORIAM
STEFAN
GHIDOVEANU
1955-2014

Keith Douglass
Atac! Atac! Atac!
Ultima parte

Special
Sergiu Someşan
Închide bine uşa

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolul 1

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Ep 7

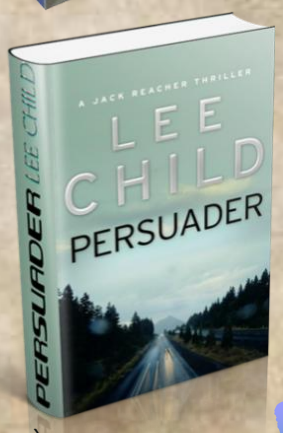

Lee Child
Persuader
Capitolul 15
-Ultima parte-

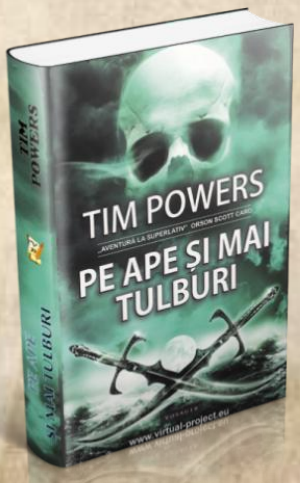

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Capitolele 24-25

VP Magazin

Pro Arte

CORNELIU BABA

(n. 18 noiembrie 1906, Craiova - d. 28 decembrie 1997, București) a fost un pictor român, cunoscut mai ales pentru portretele sale, dar și pentru alte tipuri de tablouri și ilustrații de cărți.

Prin originalitatea, măiestria și realismul ei profund, arta lui Corneliu Baba și-a câștigat o mare prețuire în țară și peste hotare.

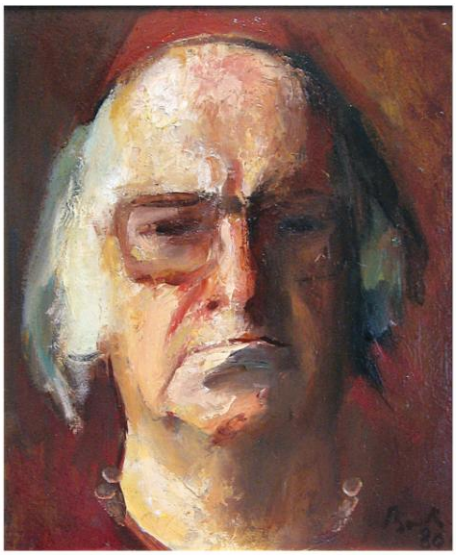

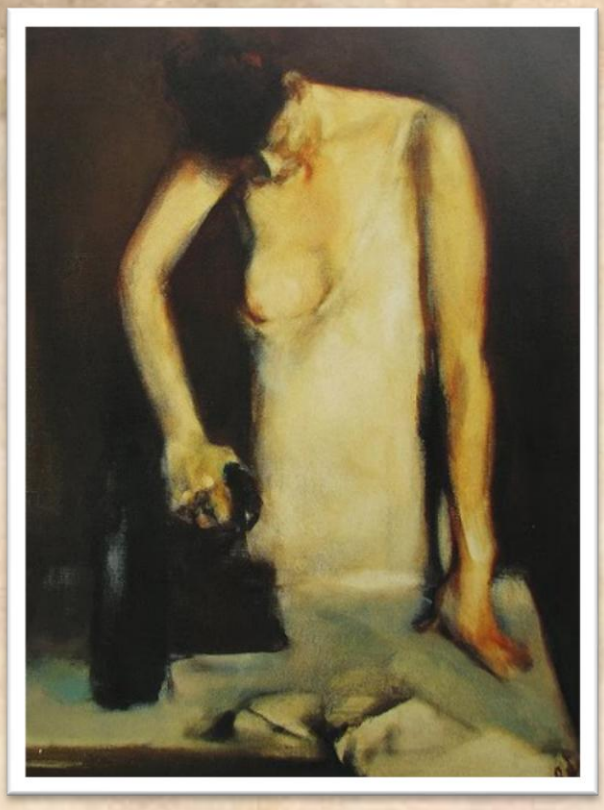

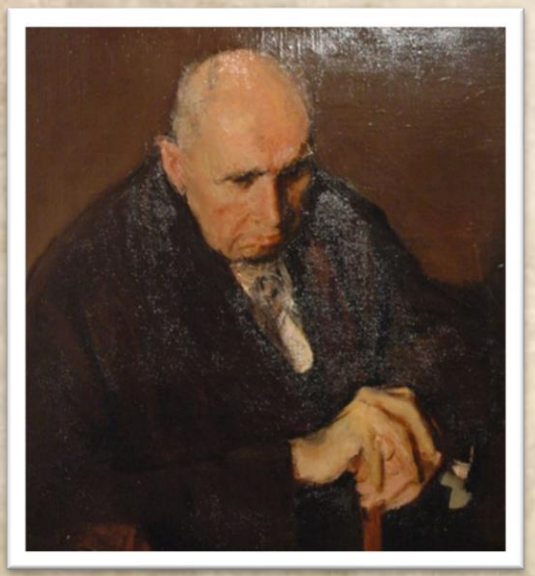

IN MEMORIAM

ŞTEFAN GHIDOVEANU

INCURSIUNE

Mergea fluierând nepăsător pe drumul prăfos ce şerpuia continuu, însoțind contururile arcuite ale colinelor din preajmă. Sus, pe cer, discul orbitor al soarelui înghițea tot mai mult azurul, pe măsură ce orele se substituiau unele altora, ca picăturile de ploaie dintr-un şuvoi de toamnă târzie. Privi în dreapta, aproape de jumătatea pantei, acolo unde începea - năvalnică - împărăția arborilor cu frunze ascuțite ca nişte ace, mirosind aromat şi puternic: mirosul unei păduri de brad, a cărei viață de o durată aproape imemorială se pierdea în clocotul evenimentelor prelinse peste fața lumii. O scurtă ezitare: privirea nerăbdătoare înregistra mecanic nuanța de un verde-închis a copacilor, vârfurile lor - lance lângă lance - înghesuite unele într-altele, ca flamurile pe un câmp de bătălie, şi dunga puternic conturată, separând bolta de relieful cocoşat.

În spatele lui, pe celălalt versant al văii, răsună dintr-o dată, amplificat printr-un ciudat fenomen acustic, sunetul unic, inconfundabil, al unui corn de vânătoare. Se întoarse contrariat într-acolo. Pe pajiştea grasă, împestrițată cu flori albastre de nu-mă-uita, un cavaler într-o armură lucitoare, bogat împodobită, urmărea din goana calului un grup de căprioare speriate de moarte, pe care încerca să le săgeteze cu arcul său uriaş. În spaima lor, cu nimic mai puțin grațioase totuşi, delicatele animale încercau să scape cu fuga de urmăritorul nemilos, pe care-l simțeau mereu în urmă, la numai o bătaie de săgeată distanță, împărțind locuri în eternitate cu arma lui implacabilă. În cele din urmă, vânătorul reuşi să-şi atingă ținta şi căprioara din coada şirului se rostogoli la pământ, mânjind cu sânge iarba înaltă şi foşnitoare. Câteva spasme violente îi scuturară trupul străpuns, după care înțepeni cu ochii umezi ațintiți către necuprinsul cerului de vară...

Pe neaşteptate, drumul făcu o cotitură spre stânga şi imaginea cavalerului dispăru. În faţa drumeţului apărură siluetele zvelte ale unei aşezări omeneşti, înconjurând cu fidelitate oglinda nemişcată a unui lac. Coloanele albe şi, s-ar fi spus, suple, care susţineau cele mai multe construcţii, păreau tot atâtea păsări gata să-şi ia zborul la un fâlfâit de aripă. Temple, apeducte şi băi termale, alături de statui şi grădini înfloritoare, dădeau impresia că bogăţia se înstăpânise pe vecie în acel oraş, la al cărui renume îngenunchease până şi timpul.

O şosea largă, pietruită, se deschidea dinaintea călătorului, într-o invitaţie mai mult decât elocventă. Grăbi mersul şi după un sfert de oră paşii îl purtau pe aleile străjuite de platani înalţi şi subţiri, ca nişte lumânări de nuntă. Imediat se trezi înconjurat de mulţimea gălăgioasă, heteroclită, a locuitorilor aşezării. Nu fu surprins de ţinuta lor, cu totul neobişnuită: femeile - cu părul strâns într-un coc greu, măiestru lăsat pe ceafă - purtau rochii lungi, fără mâneci, cu faldurile adunate sub sâni; bărbaţii - tunşi scurt, soldăţeşte - purtau togă şi cunună de lauri sau, dacă vremurile erau vitrege, tunici scurte din piele de bou, întărită cu apărători de metal galben şi căşti de fier. Toţi erau veseli şi sporovăiau încontinuu, contrazicându-se prin gesturi şi vorbe, în lungi dispute filozofice.

Se plimbase o vreme prin oraş, sedus de bucuria redescoperirii mereu înnoite a unor locuri deja cunoscute, locuri în care poeţii îşi ofereau versurile, iar ţăranii marfa, primind în schimb învăţătura filozofilor, prin ale căror guri lumea trebuia mai întâi inventată şi doar apoi descoperită. Mersese aşa, aparent la întâmplare, printre casele albe şi platanii maiestuoşi, iar paşii lui îl purtaseră singuri pe drumul conducând afară din acel veritabil muzeu în aer liber. Şarpele de praf i se ivi iarăşi în faţă, muşcând orizontul înaintea paşilor obosiţi de atâta efort. Nu putea, totuşi, să rămână. Aruncă o privire în zare şi porni din nou la drum...

Hoinări astfel, zile în şir, prin lumea aceea ciudată, în care Timpul şi Istoria păreau că-şi făcuseră culcuş. Castele fabuloase, cu donjoane sprijinind cerul, cu ziduri fortificate, în spatele cărora domniţe purtând brocarturi şi dantele îşi aşteptau cavalerii plecaţi în neştiute cruciade, animale uriaşe, cu dinţi ascuţiţi şi puternici, aidoma unor fierăstraie, luptând din greu, pe viaţă şi pe moarte, cu hoardele dezlănţuite ale unei omeniri aflate încă în zorii civilizaţiei, piramide gigantice, născute din trufia unor regi demult uitaţi, amestecaţi pur şi simplu în ţărâna timpului, zdrobiţi sub povara sutelor de secole pe care voiseră să le sfideze prin înălţarea acelor monumente, oraşe tentaculare, înghiţind cu lăcomie spaţiul celor trei dimensiuni, acoperind faţa virgină a naturii cu o mască mortuară din beton, sticlă şi oţel, înfrăţindu-se în fantastice păduri de zgârie-nori iviţi parcă peste noapte dintre nesfârşitele râuri de asfalt ale autostrăzilor, clădiri, monumente, oraşe, ţări - toate se înşirau de-a lungul acelui drum colbuit, la îndemâna cunoaşterii drumeţului ce le-ar fi străbătut.

...În sfârşit, un zid întunecat şi masiv, speriind clipele cu neclintirea lui, îi închise orizontul. Era seară şi cerul palid devenise stacojiu, încât apusul

părea înecat în sânge. La răsărit, întunericul se instalase deja, cu armata lui de taine, peste contururile arcuite ale colinelor învăluite în mantia pădurilor de brad.

Călătorul se opri un moment locului, schimbându-şi greutatea trupului de pe un picior pe altul, dovadă că era nehotărât. Scrută prin lumina crepusculară drumeagul pe care mersese până atunci, apoi îşi aținti ochii asupra zidului de culoarea cărbunelui, căutând cu înfrigurare din priviri un lucru anume, încă ascuns. Nu şi amintea ce trebuie să facă...

Apoi, un desen luminos se detaşă pe zid şi brusc îşi dădu seama că acolo era **poarta**... Fugi către ea, o deschise şi pătrunse în interiorul zidului, care-l înghiți tăcut, cu lăcomie, ca un animal hămesit. Contururile trecerii se estompară, până când în cele din urmă dispărură cu totul, înghițite şi ele de noaptea profundă şi rece a ținutului uitat de timp...

Mergea fluierând nepăsător pe coridoarele înghesuite ce făceau mereu aceleaşi coturi în unghi drept, însoțind geometria rigidă a cabinelor navei. Sus, pe plafonul nu prea înalt, luminile difuze ale lămpilor electrice străluceau slab, abia reuşind să alunge umbrele de pe pereții cu reflexe metalice. Aerul nu mirosea a nimic, era doar aspru şi uscat. Pe măsură ce înainta, urcând spre etajele astronavei, presiunea creştea datorită motoarelor auxiliare.

Uşa întredeschisă a unei cabine i se ivi în față, îmbiindu-l să intre. Se apropie şi o deschise larg,- dar nu intră imediat. Rămase câtva timp în prag, contemplând aparatele complicate cu care era tixită încăperea. Le cunoştea foarte bine: peste câteva minute avea să fie cuplat la ele şi dezactivat. Memoria urma să-i fie ştearsă şi pusă la păstrare până în momentul în care un nou control anual al navei trebuia îndeplinit. Atunci, venea iarăşi reactivarea. Şi tot aşa, cine ştie până când...

Se apropie de masa de operație aflată în mijlocul cabinei şi se întinse pe ea, cu un gest obosit, încă mai fluiera nepăsător, când două brațe mecanice începură să-i deşurubeze capul...

-Povestire publicată în Almanah Anticipația 1987-

SUB CUPOLĂ

„Adevărul e unul - numai oamenii sunt mai mulți.”
REEVES - Despre dinamica adevărului; vol. 3, pag. 830

Stau...

Stau şi privesc afară, în noaptea domoală, cu sclipiri de neon şi stele - vată întunecată, înăbuşind în grosimea ei zgomotele întârziate ale oraşului. Aş vrea să nu mă gândesc la nimic, să nu fac nimic, pur şi simplu să uit că exist şi că amintirile mă copleşesc. Dar nu pot. Aşa că renunț; trăgându-mi fotoliul mai aproape de peretele transparent, mă aşez cu un oftat, întinzându-mi picioarele cât sunt de lungi. O clipă, privirea mi se încordează fără voie, încercând să descopere - înaintea luminilor celeste - cupola care acoperă oraşul. Şi poate că ar reuşi, dacă atenția nu mi-ar fi atrasă ca de un magnet de ceea ce se întâmplă în interiorul meu, în zona profundă şi intimă a sufletului pe care mi-l simt clocotind ca un vulcan în plină erupție.

Încerc să mă stăpânesc, să nu mă las târât de tristețea sfâşiindu-mă aidoma unui animal însetat de sânge. Degeaba însă! Furtuni de intenții neîmplinite mă invadează şi chiar şi dorința mea de a judeca totul obiectiv, cu acea detaşare specifică indivizilor neimplicați în evenimente, rămâne doar o simplă aspirație, un joc prea curând destrămat. Căci, fie că vreau sau nu, împrejurările existenței mele se aseamănă tot mai mult cu o iluzie, atât de apropiată şi atât de străină în acelaşi timp...

Un haos, asta e ceea ce s-ar putea numi viața mea, un amalgam de impresii, fapte, gesturi, acțiuni... Şi peste tot, doar o singură certitudine: prezența unui om. Acel om se numea Reeves şi se ivise în calea mea într-un mod de-a dreptul misterios: într-o bună zi îl găsisem acasă, instalat comod în fotoliu, aşteptându-mă parcă să continuăm în linişte o discuție abia întreruptă. În clipa când l-am zărit, am ştiut - să fi fost oare vorba mai mult de intuiție?! - că sosirea lui anunța o epocă de schimbări, deşi habar n-aveam în ce-ar putea consta aceasta. Dar când mi-am dat, în sfârşit, seama despre ce era vorba, înțelegerea mea s-a dovedit deja tardivă, devenisem cu totul alt om...

...Încerc să mă stăpânesc şi totuşi tristețea mă chinuie. Tristețea mea - o formă a iubirii. În ciuda îndoielilor de care mă simt cuprins, îmi place oraşul acesta tentant cu cupolele lui aproape invizibile, cu zgârie-norii spintecând înălțimile şi cu benzile din plastic translucid, pe care se scurg la iuțeală, în

cea mai deplină tăcere, mii de vehicule în culori pestriţe şi cu forme ciudate. Iubesc parcurile şi grădinile artificiale, atât cât mai pot ele să redea impresia vieţii nestăvilite, clocotitoare, ce stăpânea odinioară planeta. Iubesc chiar şi subsolurile, sordide şi inumane, în care-şi duc viaţa milioane de fiinţe muncind din greu în fabricile şi uzinele oraşului, trăind, sporind, murind în subteran, fără a putea ieşi vreodată la suprafaţă, din cauza lipsei unui prilej, dar şi din pricina interdicţiei de a pătrunde în metropola ce continuă să rămână pentru ele un soi de tărâm pierdut, de paradis interzis. Da, iubesc toate astea şi ideea că oraşul ar putea să dispară într-o bună zi, fără ca nimeni să fie capabil de a împiedica lucrul în sine, îmi dă conştiinţa ameţitoare a neputinţei, a fragilităţii noastre de nedescris... Şi-atunci gândurile mă poartă iarăşi către Reeves.

...Despre perioada de început a relaţiilor cu el nu se pot spune multe lucruri. Timpul şi întâmplările petrecute de atunci au şters - iar când n-au şters, au estompat - din memorie împrejurările care au dominat-o. De altfel, pentru imaginea cu care am rămas despre Reeves, această uitare este chiar folositoare. Necunoscând precis perioada infiltrării lui în sfera mea de preocupări, voi avea mereu senzaţia, fie şi numai de ordin subiectiv, că el a existat în viaţa mea dintotdeauna, pe undeva chiar dinainte de a-l cunoaşte. Afirmaţie surprinzătoare, dar numai în aparenţă. Căci eu mă refer la ceea ce reprezenta Reeves, la personalitatea şi la acţiunile lui, în final chiar la ideile cel călăuzeau şi care n-au încetat o clipă să mă uimească, de-a lungul lunilor petrecute împreună...

...L-am întrebat odată pe Reeves de unde vine. A râs şi mi-a replicat pe un ton din care nu puteai deduce dacă vorbeşte serios ori glumeşte: „Din abis, dar unul cu mult mai înalt decât oricare dintre zgârie-norii voştri de aici!” M-am uitat la el cu o mutră atât de aiurită, încât l-a pufnit iarăşi râsul. N-a mai adăugat însă nimic la cele spuse. Nici după aceea, în ciuda stăruinţelor mele, nu s-a putut hotărî să revină asupra subiectului respectiv, bine pazit sub blindajul gros al unui buncăr de indiferenţă. Atitudine aparentă, în care Reeves - mai târziu aveam sa mă edific - era neîntrecut!...

...O idee cu care n-am să mă pot obişnui absolut deloc este aceea de a vorbi despre Reeves la trecut. Cine şi-ar fi putut închipui că bărbatul vioi, cu limbajul metaforic şi gândirea de o exactitate matematică, întocmind o ciudată asociere pentru un observator din afară, avea să dispară în nefiinţă atât de curând? ! Şi totuşi... Pentru Reeves veşnicia a avut preţul unei clipe - clipa singurei lui greşeli din viaţă. Un preţ exagerat?!?... Poate... Dar cine ar putea şti, în afară de el, dacă sacrificiul a meritat osteneala?...

...O zguduitură uşoară face podeaua să vibreze, semn că jos, în adâncurile enigmatice ale oraşului, începe o nouă zi de muncă. Prilej pentru mine de a evoca o altă seară, atât de îndepărtată în timp, încât mi se pare că au trecut de-atunci veacuri. O seară în care, în împrejurări oarecum apropiate, acelaşi şoc dat de punerea în mişcare a giganticei noastre industrii subterane îi sugerase lui Reeves calea de îndeplinire a misiunii cu care fusese trimis în

oraş. Îmi aduc aminte totul cu atâta claritate, de parc-ar fi fost ieri! Căci numai o apropiere în timp, fie şi una subiectiv-imaginară, poate explica precizia cu care mai revăd şi acum, în cele mai mici amănunte, tresărirea lui bruscă, imediat reprimată cu ştiința unui mare actor; ori acuitatea aproape materială cu care i-am surprins lucirea de surpriză şi triumf, transfigurându-l în întregime la chip şi înnobilându-i, parcă, privirea de obicei atât de neguroasă şi de sobră. Atunci înțelesese!...

Şi chiar dacă în restul serii nu se mai întâmplase nimic, sau, în orice caz, nimic notabil, pentru mine clipele acelea fuseseră suficiente, ca să-mi dau seama că în spatele lui Reeves stătea ascunsă o forță cu mult mai teribila şi mai de temut decât ne-am fi aşteptat noi, o forță de la care nu era cazul să cerem îndurare, ci dimpotrivă.

...Câteva zile mai târziu, în oraş ajunsese vestea că fabricile de armament de la nivelul inferior 15 fuseseră în mare parte distruse, unele dintre ele atât de grav, încât orice proiect de reconstrucție trebuise abandonat. Din fericire pentru oraşul nostru, era vorba de fabricile de armament uşor. Pierderea înregistrată dovedise însă că sabotajul fusese bine organizat, de un grup puternic şi activ. În pofida măsurilor represive şi a terorii, autorii acțiunii rămăseseră nedescoperiți.

În ce mă priveşte, sunt convins acum (pe vremea aceea încercam doar nişte vagi bănuieli) că sabotajul, chiar dacă nu constituia direct opera lui Reeves, fusese în orice caz inițiat de el. Este adevărat, n-am avut niciodată dovezi în acest sens; unele mici amănunte din comportamentul lui ulterior, ca şi unele scăpări de limbaj au întărit totuşi, în forul meu intim, această certitudine. Oricum, la timpul respectiv, Reeves încă mai constituia pentru mine o enigmă. Şi-a rămas astfel mult timp, până când, încetul cu încetul, am început să pătrund mai adânc în universul gândurilor de care se lăsa călăuzit...

Atunci, de exemplu, mă şocase la culme o expresie a lui, frizând absurdul, dar pe care el o folosea foarte des: „egalitatea abisului cu înălțimile”. Niciodată n-am putut să-mi dau seama de ce-l chinuia într-asemenea măsură pe Reeves ideea abisului, de ce revenea atât de obsesiv această noțiune în cuvintele sale. Încercasem mai multe interpretări, lansasem mai multe ipoteze, găsisem mai multe soluții - toate păreau să ascundă şi mai bine adevărul. Peste câteva luni, însă, o mare grevă a muncitorilor din subteran avusese drept lozincă tocmai acea frază, devenită brusc instigatoare, şi m-am trezit la realitate... Mi-am dat seama cu acel prilej cine era Reeves şi ce urmărea, care anume era esența misiunii sale în oraş. Atunci am înțeles că înfruntarea dintre noi era inevitabilă şi probabil, după cum se precipitaseră evenimentele, foarte apropiată în timp.

Evident, toate acestea i le-am spus şi lui, într-o seară când, după spaima primei revelații, am adunat destul curaj să pot discuta deschis. În fața bănuielilor mele, Reeves a negat doar un singur lucru: faptul că venea din subteran. „Oricât te-ai strădui, n-ai să poți ajunge vreodată acolo de unde vin eu!” afirmase după un timp, cu un aer visător, uşor umbrit de tristețe, iar mie

mi se păruse că fraza ascundea în spatele ei o mare dramă. De ce? N-am putut şi nici nu cred că voi putea cândva să răspund la această întrebare, aparent atât de simplă. Cert este că la auzul acelor vorbe toate resentimentele mi se topiseră ca prin farmec. Mai mult chiar, poate tot din aceeaşi cauză, acuzaţia mea imediată, de amestec în treburile oraşului, spusă din obligaţie, cu jumătate de gură, doar pentru a mai salva ceva din aparenţa unui mod de gândire pe cale să se clatine, păruse de-a dreptul stupidă. Da, dar el ce credeţi că mi-a răspuns? „Nu poţi fi acuzat niciodată de amestec în propriile tale treburi!" Ce îndrăzneală! Şi câtă sfidare! Atunci, pe loc, mi-a trecut prin minte ideea să-l ucid. N-am făcut-o şi e greu de spus de ce. Faptul că în locul lui Reeves ar fi venit un altul, cu aceleaşi sarcini precise, bine învăţate, a fost desigur un motiv, dar nu determinant. Atunci? Explicaţia cred că rezidă în altceva, mult mai complicat: în lunga mea viaţă, văzusem de toate - şi bune, dar mai ales rele. Avusesem timp suficient să mă satur şi de moarte, şi de suferinţă, şi de ură, încât acum simţeam nevoia unei schimbări, a unui curent proaspăt, care să mă facă să uit. Să uit tot. Definitiv...

...La vârsta de zece ani am fost martorul unui război - cel mai scurt şi totuşi cel mai sângeros din întreaga istorie a civilizaţiei noastre. Jumătate din populaţia planetei şi peste o treime din aşezările de pe suprafaţa ei au încetat, practic, să mai existe după prima zi. Următoarele două zile nici n-au mai contat: războiul adusese „învingătorilor" tot atâta distrugere şi tot atâtea pierderi cât şi „învinşilor". De o parte sau de alta fiind, moartea umbla în spatele fiecăruia dintre noi, încercând să ne ajungă cu paşii ei de săritoare în lungime. Şi reuşea s-o facă, din ce în ce mai des...

Motivul izbucnirii conflictului fusese - avea să mi se spună - dreptul la viaţă!!! Pare o prostie, nu-i aşa?! Cum să lupţi pentru acest drept nimicind însăşi viaţa, ce poate fi mai absurd decât o asemenea încleştare golită de orice conţinut? Totuşi, aşa a fost. O ştiu, fiindcă la mulţi ani după aceea am întrebat odată, cu naivitatea mereu renăscută a vârstei mele de adolescent, în ce constase acel „drept la viaţă". Mi se răspunsese pe loc, într-un singur cuvânt, evitându-se explicaţiile de prisos: ENERGIE!!!

Aşa am aflat că în urma scăderii vertiginoase a resurselor de energie civilizaţia noastră energofagă primise lovitura de graţie. În atmosfera de nebunie care se crease, urmările acestui fapt au apărut de-a dreptul incalculabile. Scandalurile, diferendele şi înfruntările la scară redusă în prima fază, lărgită apoi prin atragerea a tot mai multe oraşe, a tot mai multe state, izbucniseră în diverse părţi ale globului, completând, încetul cu încetul, verigile lipsă din lanţul de spaimă şi moarte al războiului. În scurtă vreme, pacea - vază de cristal bolnav - se spărsese în mii de cioburi, lăsând în loc şuvoiul spumegând de cruzime şi de ură al conflagraţiei totale.

După doar trei zile, apocalipsul sfârşise la fel de brusc precum începuse. Liniştea grea, nefirească, înstăpânindu-se peste câmpurile de bătălie ca prevestitoare de rele, înghiţise cu lăcomie domeniul de până atunci al mişcării. Era de aşteptat să se întâmple ceva. Şi-ntr-adevăr, la scurtă vreme

de la delir, o ştire ca un trăsnet căzuse între cei rămaşi singuri să-şi lingă rănile războiului: din cauze ce aveau să ne rămână pe veci ascunse, planeta noastră începuse să-şi piardă atmosfera!!! Un deşert al morţii eterne avea să-i adăpostească în curând pe cei care - o, sfântă ironie! - luptaseră tocmai pentru „viaţă”!

...Din acea perioadă datează primele cupole. Mai târziu, ele s-au înmulţit vertiginos, devenind condiţia esenţială a supravieţuirii. Reeves avea să spună, la aproape un veac distanţă, cu tonul tăios-ironic al creatorului de noi lumi: „menajeriile de sticlă - leagănul civilizaţiei!” Desigur, pentru el lucrurile se arătau simple. Era tânăr şi încă de la naştere, de când deschisese ochii peste lume, cupolele transparente până la inexistenţă pluteau, abia ghicite, deasupra noastră, a tuturor - creaţii sterile, în ciuda măreţiei şi a utilităţii de care făceau dovadă. Pentru cei tineri, prin urmare, problema se punea destul de clar: a nega acele cupole înrobitoare în lipsa lor aproape totală de materialitate şi a te refugia într-o nouă religie, promulgând fericirea veşnică undeva, prin Cosmos, între pulberi de stele şi asteroizi, în mari staţii orbitale ori în baze construite pe alte planete. Condamnând recluziunea, dar nerenunţând la ea, teoria respectivă nu trecea, deci, dincolo de imperiul vorbelor fără acoperire şi al închipuirilor fanteziste.

Nu acelaşi lucru se întâmpla cu noi, bătrânii!... Pentru noi, lucrurile îmbrăcau o cu totul altă semnificaţie. Când ai trăit o bună parte din viaţă în libertate, când ai hoinărit ani buni sub vastele întinderi senine ale cerului, simţind în piept miresmele ameţitoare şi tari ale naturii dezlănţuite, când ai admirat extaziat păsări şi animale şi plante vii, cu greu, cu mare efort accepţi ideea că tot ce-ţi mai rămâne de făcut e să trăieşti sub un clopot de sticlă, chiar dacă acest clopot este însăşi sursa vieţii. Poate că, într-adevăr, în ciuda non-conformismului lor, tinerii se obişnuiseră cu prezentul, neavând un termen de comparaţie pentru ceea ce fusese înainte, dar cei mai în vârstă nu reuşeau să se adapteze şi pace! Mureau cu sufletul neîmpăcat, deşi oricum împăcarea nu le-ar fi servit la nimic: din ce în ce mai puţini la număr, în scurt timp aveau să dispară. „Menajeriile de.sticlă” erau tot ce le mai rămăsese!...

...După război, oraşul nostru, mai puţin încercat decât celelalte, s-a refăcut rapid, devenind în scurt timp cel mai puternic. Şi cum întotdeauna cei mai puternici pun condiţiile, „învinşii” au fost nevoiţi să se mute în adâncuri. Aşezările lor de suprafaţă au fost rase de pe faţa pământului, milioane de oameni - în fond nevinovaţi, dacă stăm şi ne gândim - trebuind să accepte fără să crâcnească o existenţă perpetuă de cârtiţe, sub controlul strict al „învingătorilor”. Atunci au apărut şi acele faimoase werkstan - colonii de muncă - în fapt adevărate lagăre de concentrare, unde populaţii întregi munceau până la epuizare şi, deseori, până la dispariţie, în folosul stăpânitorilor. Căci era de lucru, nu glumă, războiul provocase mari distrugeri şi totul trebuia luat de la început...

...Puterea este totuşi un lucru ciudat: se obţine mult mai uşor decât se păstrează. Aşa se face că, în ciuda măsurilor noastre aspre de menţinere a

ordinii, în aşezările subterane tulburările, sabotajele şi grevele se înmulțiseră. Deşi supuşi prigoanei, „învinşii” nu arătau deloc cum că ar fi dispuşi să se împace cu postura de îngenuncheați.

...Într-una din serile acelei perioade, am avut cu Reeves o discuție absolut surprinzătoare, în urma căreia am aflat dintr-odată, cu brutalitate chiar, unele dintre gândurile lui cele mai intime. Nu ştiu ce-l apucase, poate simțea nevoia unei confesiuni, chiar dacă asta implica nişte pericole considerabile. Punctul de plecare al discuției nu mi-l amintesc prea bine, cert e că Reeves susținea sus şi tare un lucru, şi anume că războiul care modificase definitiv destinele civilizației noastre nu izbucnise în nici un caz din cauza lipsei de energie. Sau, orice s-ar fi spus, nu doar din cauza asta! Adevăratul motiv, zicea Reeves, era altul, unul singur, dar care explica totul: PUTEREA!!! Lupta pentru hegemonie!!! Iar războiul era manifestarea cea mai firească a acestei lupte, - condiția ei de perpetuare şi finalitate în acelaşi timp.

Reeves vorbise atunci multă vreme, apoi amuțise dintr-odată... Dar cuvintele lui, în înflăcărarea lor, răsunaseră încă o lungă perioadă în încăpere, reverberate de pereții sticloşi, furişându-se printre mobile, întorcându-se la noi, muiate şi prelungi, ca nişte cozi de cometă... Am simțit cum mă cuprinde panica.

...O săptămână mai târziu s-a aflat că în aşezarea subterană cea mai apropiată de noi dictatura fusese răsturnată. „Oamenii adâncurilor” puseseră mâna pe putere, ocupând punctele vitale şi capturând echipamentele de luptă ce avuseseră, până atunci, tocmai menirea de a-i ține sub un călcâi de fier.

Metropola noastră era direct amenințată!

În vâltoarea acelor ore, depăşit de evenimente, am fost la un pas de trădare. Adevărurile lui Reeves prinseseră viață, nu mai eram la stadiul vorbelor, al ipotezelor, al teoriilor, ci în acela al acțiunii, al luptei, al schimbărilor devastatoare. Îngrozit, m-am dus la Oficiul Siguranței Oraşului, decis să nu ascund nimic din ce ştiam. Fruntea îmi vâjâia ca după furtună, ideile mă părăsiseră cu desăvârşire şi o oboseală infinită se instalase pe umerii mei, deveniți dintr-o dată prea slabi. Faptul că tăcusem până atunci mă umplea de un sentiment de vinovăție, iar destăinuirea secretelor pe care le dețineam îmi apărea ca singura soluție de salvare.

Şi totuşi, pe la jumătatea drumului, am făcut calea întoarsă. Aparent fără nicio explicație, deşi acum, când povestesc toate acestea, ştiu sigur că nu l-aş fi trădat pe Reeves nici dac-aş fi parcurs drumul până la capăt. Personalitatea tânărului mă fascinase de-a binelea, iar ideile... Ideile acelea de foc, pentru care zeci şi sute de oameni păreau gata să-şi dea şi viața, mă inhibau pur şi simplu, făcându-mă să mă simt mic şi neînsemnat, o biată vietate minusculă ducându-şi traiul cum se nimerea, în cutia ei de la nivelul optsprezece, imediat sub cupolă!...

Nu, nu l-am trădat pe Reeves. Eram prea mic pentru a întrerupe cursul Istoriei!

Ce a urmat după aceea, mintea mea aproape că refuză să-şi amintească. Totul s-a petrecut ca într-un coşmar. Ajuns acasă, am fost arestat - probabil cineva mă denunțase - şi târât cu forța în temutele săli de interogatoriu ale Siguranței Oraşului. Cum am aflat de conspirație, de unde, de la cine, de ce-am tăcut până atunci, ce ştiu şi n-am vrut să spun, de când lucram pentru rebeli, ce sarcini aveam eu în oraş - o mulțime de întrebări căzuse pe capul meu, ca o ploaie deasă de toamnă, exasperantă prin repetare şi lipsă de fantezie. Toate protestele, iar mai apoi toate „explicațiile" mele n-au slujit la nimic: nu m-au crezut. În mod evident, din diverse alte surse, ei aflaseră câte ceva, însă nu îndeajuns, bănuiesc eu, pentru ă-şi forma o părere sau pentru a acționa. Aveau nevoie de alte date, timpul nu-i ierta şi trebuiau să le obțină cu orice preț.

Am rămas sub arest aproape trei săptămâni, răstimp în care am fost torturat cu sălbăticie, în speranța că mai devreme sau mai târziu voi ceda. Singura lor grijă era să mă țină în viață, să nu cumva să-mi dau sufletul înainte de a le spune tot ce ştiu. La început, a fost insuportabil, o flacără vie părea că-mi cotrobăie prin mădulare, aidoma unui sfredel ucigător, sfâşiindu-mi trupul sub impulsul unei suferințe atroce. După un timp, m-am obişnuit. Singura curiozitate pe care-o mai resimțeam era dată de plăcerea unui joc absurd, prin care încercam să ghicesc ce aveau să mai inventeze sau, eventual, dacă şi când anume îşi puseseră în gând să se oprească.

Până la urmă nu le-am spus nimic; deşi mai mult mort decât viu, am reuşit să tac. Cred că turbau de furie, mai ales că între timp aflaseră de vizitele pe care mi le făcuse Reeves. Evident, asta nu însemna mare lucru, atâta vreme cât nu aveau şi probe împotriva mea sau a lui. Iar probe nu aveau. Încercau să le obțină, acum, indiferent prin ce mijloace.

Au recurs la ultima lor şansă: testul psi. Deşi tehnicile de citire a gândurilor nu erau suficient de bine puse la punct, ştiam că uneori se obțin rezultate acceptabile, în ce priveşte subiecții testului, rareori se întâmpla să rămână în viață, iar când, totuşi, aşa ceva se întâmpla, creierul lor era de cele mai multe ori afectat în mod ireparabil. Prin urmare, încercarea de a-mi citi gândurile echivala cu o condamnare la moarte.

Deja, în momentul când m-au fixat de aparatele ce contribuiau la realizarea testului, eram convins că-mi trăiesc ultimele clipe. Nu-mi păsa însă: frica aproape irațională pe care o resimțisem la începutul seriei de interogatorii dispăruse de mult, tot ceea ce mai exista acum în sufletul şi în mintea mea era ura. O ură furibundă, fără margini, chinuitoare...

I-am văzut cum au pus în funcțiune maşinăria. Rânjeau, siguri de ei, în timp ce mâinile, cuprinse de o excitație ucigaşă, li se mişcau tot mai sigure, tot mai precise, între diversele butoane, clape şi manete de pe pupitrele de control. Luat prin surprindere, la început am lăsat să-mi scape multe lucruri pe care le-aş fi vrut definitiv îngropate în uitare, chiar şi pentru mine. De fapt, nici nu mi-am dat seama când şi cum s-a întâmplat. Pe nesimțite, un fel de ceață opacă îmi invadase creierul, iar senzația unei prezențe străine insinuându-se în propriul meu *eu* devenise tot mai puternică. Pentru un

timp, personalitatea mea se aflase în mâinile altora, care o manevraseră conform propriilor interese, ca şi cum ar fi fost o bandă de magnetofon de pe care puteau citi în voie tot ce-şi doreau. Apoi ceața a devenit multicoloră, iar gândurile au început să alunece unele într-altele, învârtejindu-se ca particulele unui nor de praf plimbat de vânt. O durere ascuțită, însoțită - ciudat! - de o stare euforică, asemănătoare celei pe care e de presupus că ți-o dau anumite droguri, au fost ultimele senzații încercate înainte de a leşina...

...Zece săptămâni am zăcut, înainte de a-mi reveni de pe urma schingiuirilor. În primele două plutisem undeva, într-o zonă neclară, la hotarul dintre viață şi moarte... Când îmi reveneam cât de cât, simțeam nevoia să privesc în jur. Eram acasă, deşi habar n-aveam cum ajunsesem acolo. Înțelegeam că testul psi trecuse, că Oficiul Siguranței, cu „metodele" lui de „convingere", rămăsese departe, în urmă, ascuns în amintire. Dar nu ştiam ce anume îi determinase să mă elibereze. Să fi aflat oare ce voiau? Să-mi fi smuls, în cele din urmă, informațiile dorite? În rarele reprize de deplină conştiență, incertitudinea devenea din ce în ce mai chinuitoare, mai greu de suportat. Apoi, prin intermediul unei cunoştințe cu relații la poliție, am aflat răspunsul la toate întrebările ce mă bântuiau: testul psi dovedise că nu ştiu nimic, că în afara unor dispute de ordin ideologic, în care eu mă mulțumisem când şi când să pun întrebări, dintre cele mai simple şi mai puțin periculoase, nu avusesem nimic de împărțit cu Reeves. Nu ştiam cine e, de unde vine şi unde se ascunde. Nu încercasem să intru în legătură cu rebelii, cu atât mai puțin să le acord sprijin. Eram „curat"...

Testul psi dăduse greş!

Mai târziu aveam să-mi dau seama şi de ce: după o scurtă perioadă de cedare de informații, creierul meu se autoblocase, ordinele venite din afară fiind incompatibile cu propriile lui comenzi. Şi atunci începuse să mintă!...

...Pe la mijlocul celor zece săptămâni, am aflat despre dispariția lui Reeves. Nu se cunoşteau exact împrejurările, iar zvonurile se cam băteau cap în cap. O anumită versiune, părea, totuşi, ceva mai credibilă. Pe scurt, ea afirma că Reeves fusese capturat în timp ce încerca să arunce în aer dispozitivele de apărare antiaeriană ale oraşului. După o judecată sumară, fusese executat alături de ceilalți membri ai grupului de comando, prinşi odată cu el. Nu se putuse face nimic pentru salvarea lor, toate intervențiile au rămas zadarnice. Confirmată de Marele Consiliu al oraşului, sentința a fost dusă la îndeplinire în mare grabă, într-una din încăperile de tristă faimă ale Oficiului Siguranței. Şi astfel, omul în a cărui concepție nu exista loc pentru minuni verificase această convingere cu propria lui viață.

...Nepăsătoare, zilele şi-au continuat înlănțuirea firească şi iată că astăzi, după săptămânile de inactivitate forțată, datorate „vizitei" mele la Siguranța Oraşului, am făcut primii paşi prin încăpere. Începutul, însă, a fost de-a dreptul descurajant: de cum m-am ridicat în picioare, o amețeală puternică m-a doborât la pământ, de unde cu chiu, cu vai, am reuşit să mă mai scol. În plus, durerea atroce resimțită în tot corpul, în prima parte a convalescenței, încă îşi mai arăta colții, făcându-mă să mă strâmb la fiecare mişcare mai

bruscă, la cel mai mic efort.

În sfârşit, după nesfârşite chinuri, am comandat ordinatorului formarea camerei de zi şi am deschis televizorul stereoscopic, cu gândul să-mi petrec timpul urmărind programele distractive? când, deodată, am simțit că-mi îngheață sângele în vine: cu o voce joasă, monotonă şi impersonală, crainicul ne aducea la cunoştință o mare victorie. În urma unei operații-surpriză a trupelor noastre, oraşul răzvrătit fusese distrus în totalitate! Milioane de oameni pieriseră într-o bătaie de pleoape, arşi de vii pe rugurile unor explozii apocaliptice! Niciun supraviețuitor, nicio rămăşiță, nici cea mai mică urmă!...

Pe neaşteptate, încăperea prinde să se învârtească în juru-mi. Simt că sunt gata să mă prăbuşesc. Cum. e oare cu putință? Chiar e cu putință?

Vocea crainicului nu-mi lasă totuşi nicio speranță: bărbați şi femei, tineri şi bătrâni, copii şi adulți, CÂTEVA MILIOANE la număr, fuseseră prefăcuți în scrum ca nişte vreascuri uscate, fără nicio remuşcare, lejer şi sportiv, ca la un picnic!...

Încerc să fiu tare, să nu mă las dus de sentimente, de tristețea care mă sfâşie aidoma unui animal de pradă, dar nu reuşesc. Şi cum aş putea, oare, când întrebările mă sugrumă, cum - când mintea îmi e strivită sub greutatea unor răspunsuri imposibil de dat? La ce bun atâtea sacrificii, dacă totul a rămas neschimbat, dacă tot cruzimea şi demența sunt stăpâne atotputernice? Trebuia să dispară mulțimea aceea uriaşă de oameni pentru un ideal care murise la puțin timp după naştere? Sau poate că schimbarea nici nu e posibilă, poate că totul n-a fost decât o eroare şi lumea trebuie să rămână aşa cum e? Atunci, dece a fost necesar să se ajungă până aici? !...

...Cred că au trecut câteva ore bune de când stau astfel, cu privirile ațintite în gol, privind fără să văd, văzând fără să pricep. Mă ridic cu greu din fotoliu şi mă îndrept spre bucătărie, formată imediat, la un ordin verbal dat computerului care-mi orânduieşte zi de zi, meticulos, problemele casnice. Orice s-ar spune, viața merge înainte, în ciuda tuturor evenimentelor, bune sau rele. Pe drum, remarc cu titlu de curiozitate că vibrația podelei a încetat, aşadar în subteran activitatea s-a întrerupt iarăşi. Probabil au declarat o nouă grevă, în semn de doliu. Sau de protest. Oricum, inutilă...

Îmi pregătesc cina în tăcere, cu acea grijă pentru amănunt - specifică burlacilor, dar n-apuc să m-aşez la masă: instalația de avertizare îmi indică prezența cuiva la uşă. Nu mă duc să deschid, comand uşa de la distanță, lăsând cale liberă oricui ar fi, la urma urmelor nu mai am motive să mă tem. Încep să mănânc liniştit, de parcă toate faptele din trecut nici nu s-au petrecut vreodată, de parcă nu eu, ci altcineva le-ar fi trăit...

Aşa se explică de ce, în primul moment, nu aud cum undeva, în profunzimile străzilor înțesate cu vehicule colorate ca nişte jucărioare de copil, răsună bubuituri înfundate. Nici cum, plonjând în liniştea nopții şi risipind-o în mii de picături sonore, se suprapun la unison lătratul armelor uşoare şi plesnetul ca de bici al aruncătoarelor de plasmă. Mă dumiresc cu greu despre ce e vorba, căci uruitul vehiculelor de asalt şi clămpănitul oscilant al aparatelor de zbor îmi par atât de ireale... Şi totuşi, ceea ce

raţiunea mea întârzie să conceapă, inima a priceput de mult: misiunea lui Reeves a fost îndeplinită! Iată, în sfârşit, INSURECŢIA!!!

Privirea mi se îndreaptă către uşă. Nu ştiu dece, dar mă aştept să-l văd acolo pe Reeves, zâmbindu-mi, rezemat de cadrul metalic. Dar nu există minuni în viaţă! În locul lui, sunt doar doi necunoscuţi, nici măcar tineri. Amândoi sunt înarmaţi şi poartă costumele specifice „oamenilor adâncurilor". Ne privim un moment tăcuţi, apoi cel mai bătrân face un pas înspre mine şi-mi întinde o armă, spunându-mi:

— Reeves ne-a vorbit adesea despre dumneata. Îţi mulţumim că l-ai ajutat şi ne-ai ajutat, în acelaşi timp. Şi-acum, să mergem, prietene! De data asta, nu mai putem pierde!

//... HOUSTON, 23. (Reuter, France Presse, U.P.I., Associated Press). Ieri după-amiază, în jurul orei 14,30 GMT, nava spaţială CLIPPER, la bordul căreia se afla astronautul John Reeves, a dispărut de pe orbită în timp ce făcea ultimele manevre pentru executarea saltului pe Marea Curbură Cosmică descoperită recent de savantul indian Vijay Gopalokrishna. Reamintim că ţinta zborului navei spaţiale CLIPPER era sistemul stelei Alfa B-829 din Constelaţia Ursa Mare. Nu s-au descoperit niciun fel de urme ale astronavei, ceea ce exclude ipoteza unui accident. Întrebat care este părerea domniei-sale asupra celor întâmplate, dl. Ray Simmons, actualul director al NASA, a răspuns: „Dispariţia lui Reeves dovedeşte că nu suntem suficient de pregătiţi în a folosi drept rute cosmice curburile spaţiului. Vom înceta experienţele până în momentul când va fi înlăturat orice pericol". La rândul său, Vijay Gopalokrishna a declarat: „Nu ştiu ce s-a întâmplat. Vă pot spune însă că astronava CLIPPER trebuie că a şi ajuns la destinaţie, chiar dacă - deocamdată - nu ne dăm seama cum, fie că se află în acelaşi loc, dar într-un alt timp şi spaţiu, situate în afara posibilităţilor noastre de percepere. Oricum, mi-ar fi plăcut să fiu în locul lui John Reeves. Sunt convins că el trăieşte. În privinţa zborurilor pe curburi ale spaţiului, vom mai vedea..."//

Povestire publicată în antologia
„Avertisment pentru liniştea planetei"

Ştefan Ghidoveanu, (19 aprilie 1955-Bârlad , 27 octombrie 2014- Bucureşti) a fost o personalitate a SF-ului românesc, fiind scriitor, colaborator pentru diferite reviste şi colecţii, gazda unor emisiuni de radio la posturi culturale, eseist, traducător, dar şi delegat din partea României la Congresele europene de SF. De profesie economist, a fost absolvent al Facultății de Comerț din cadrul Academiei de Studii Economice din Bucureşti, specializarea Relații Economice Internaționale.

A debutat în SF în 1982, în ziarul Tribuna Sibiului cu povestirea „O colecţie de artă“. A publicat în Almanahul Anticipaţia, almanahurile Tribuna şi România Literară, suplimentul revistei Convorbiri literare, CPSF Anticipaţia, Jurnalul SF, Biblioteca Nova, Almanahul Astronomia 2001, precum şi în volumele colective “Avertisment pentru liniştea planetei” şi “La orizont, această constelație “.

În 1997, a fost îngrijitor de ediţie şi colaborator la volumul Istoria SF-ului modern (1911-1984) de Jacques Sadoul, apărut la Editura Vremea. În calitate de editor, a publicat fanzinul Contact între civilizaţii (1983), revista Nautilus (nr. 1-3, tipărite), precum şi antologiile Cronici microelectronice (Ed. Tehnică, 1990), Cronici metagalactice (Ed. Tehnică, 1990), Almanahul Astronomia 2001 (Ed. CD Press), Almanahul Nautilus 2001 (Ed. Nemira) şi Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF (Ed. Millennium Books, 2012).

A coordonat colecţia „Nautilus” a editurii Nemira (1992-1993, 1998)

În decembrie 2010, deschide blogul „Moshul SF” unde - la rubrica „Cele 1001 de scorneli ale moshului S.F.” - publică povestiri inedite de ficțiune speculativă, semnate de cele mai importante nume ale SF&F-lui românesc.

Tot aici realizează o „Bibliografie generală a ficțiunii speculative în Romania (începând cu 1856)”. Ultimele două antologii realizate de Ştefan Ghidoveanu au fost „Ferestrele timpului”-2013 şi „Lumi stranii”-2014

A obținut mai mulți ani în şir premiul pentru cea mai bună emisiune de SF radiofonic din România. În noiembrie 2001, cu emisiunea „**Exploratorii lumii de mâine**” a obținut premiul „Mihai Marian” pentru prezență mass-media la Convenția Națională de SF şi Știință Prospectivă, ediția a XXV-a, desfăşurată la Iaşi. În mai 2002, a obținut Diploma de excelență pentru activitate în domeniul SF şi al literaturii de idei în cadrul „Zilelor Clubului UNESCO Quasar (FEstudIS)”.

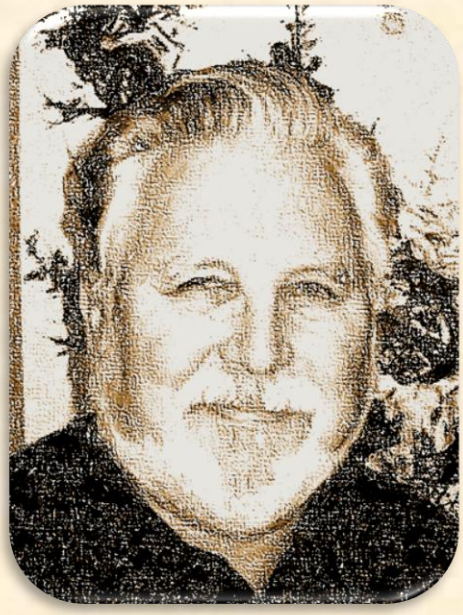

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEȘAN

ÎNCHIDE BINE UȘA

Când l-am cunoscut pe Ralph nu mi-am închipuit că îmi va schimba atât de mult viața. Părea extrem de timid şi a trecut multă vreme până să-mi dau seama că toată această timiditate a lui era de fapt un discret mimetism pentru a putea obține ajutorul celor de care are nevoie. De pildă, deşi nu i-am spus-o niciodată, eu sunt convins că povestea cu scăpatul cărților pe jos la bibliotecă, în fața mea, nu a fost decât o abilă modalitate ca să mă facă să-l ajut. Părea atât de neajutorat, încât mi s-a părut firesc să mă ofer să i le duc până acasă. La fel de firesc mi s-a părut apoi, să-l scutesc pe el de drumurile lungi prin anticariate şi biblioteci în căutarea unor titluri rare. Prietena mea, Julieta, îmi tolera cu o răbdare de înger evadările mele prin universul lui Ralph, deşi nu se putea abține să nu-mi şoptească la despărțire, răutăcioasă:

— Dacă nu aş ştii cât de mult îți place de mine, aproape că te-aş suspecta că îți place de el.

Dădeam din umeri, insensibil la glumele ei, grăbit să ajung mai repede în lumea captivantă a lui Ralph. Casa în care locuia era destul de dărăpănată şi Ralph nu era nici pe departe omul care să o pună pe picioare. Se mulțumea cu ea aşa cum o moştenise de la o mătuşă care murise chiar la timp pentru că altfel, în ritmul în care achiziționa cărțile, nu prea vădeam cum imensa lui bibliotecă ar fi putut încăpea în modestul apartament unde locuise înainte. Pe lângă casă se pare că îi lăsase şi o sumă bunicică pentru că niciodată nu l-am auzit plângându-se că nu are bani să cumpere o carte.

Sau poate că, aşa cum spunea Julieta putea să fabrice aur! A spus asta plină de obidă, când a descoperit în pachetul cu cărți pe care i-l duceam lui Ralph un tratat despre alchimie pe a cărui copertă un bătrân alchimist preschimba transfigurat plumbul în aur.

Dovedea o zgârcenie ieşită din comun pentru lucrurile obişnuite şi uneori îmi spuneam că dacă nu i-aş fi cumpărat eu de mâncare ar fi trebuit să treacă mult timp până să-şi dea seama că frigiderul lui este gol. Bântuia ore întregi prin căsoiul lui, trecând absent dintr-o încăpere în alta, ronțăindu-şi la nesfârşit gândurile. Dar cea mai impresionantă din toată casa aceea uriaşă era biblioteca. Privind imensitatea ei, nu mă îndoiam nici o clipă că la origini a fost o vastă sală de bal. Uneori, când intram, mi se părea că Ralph este pierdut cu totul în dosul maldărelor de cărți şi vederea mi se înceţoşa uşor, fără să-mi dau seama dacă este vorba de oboseală, iluzie optică, sau era doar praful care se ridica de pe cărțile răscolite de Ralph.

Îmi imaginam că munca pe care o făcea el era complet inutilă; un fel de compilare după vechile tratate. Puținii şi rarii vizitatori obişnuiau să i se adreseze cu titluri pompoase ca: maestre sau doctor, la fel de inutile după părerea mea ca şi acela de magister, atâta vreme cât nu l-am văzut în toți anii cât am stat lângă el să publice vreo lucrare şi nici n-a avut vreun elev care să-i ducă mai departe ştiința, oricare ar fi fost aceea. Şi pe care niciodată nu mi-a explicat-o. Nu pentru că ar fi fost secretă şi nici pentru că se îndoia de puterea mea de înțelegere. Obişnuia mereu să-mi spună:

— Dragă Martin, nici eu nu ştiu bine ce caut! Simt că aici, în cărțile astea, sunt multe mistere care, atunci când le voi dezlega, în mod sigur vor schimba lumea… Dacă voi fi lăsat să le spun… Pentru că multe forțe ar dori ca aceste taine să rămână pe veci îngropate în beznă şi uitare…

Ca de obicei, nu-i răspundeam. Luam de la el lista lungă de cărți şi banii, pornind să cutreier anticariatele spre marea nemulțumire a Julietei:

— Îți neglijezi viața, mă neglijezi pe mine, neglijezi totul pentru unul care, din câte îmi spui tu, de mult ar fi trebuit să fie închis la balamuc… Tot ce sper eu e ca atunci când faptul se va întâmpla, cel puțin să vă închidă pe amândoi în aceeaşi celulă.

Ralph, pe de altă parte, nu părea să bage de seamă că mie îmi dă toată viața peste cap şi când am fost dat afară de la firma unde lucram cu jumătate de normă a primit vestea cu detaşarea cuvenită a omului scufundat până peste cap în lecturi oculte. Mi-a mormăit că oricum nu se poate lipsi de mine aşa că o să mă angajeze pe post de secretar particular şi urma să-mi opresc suma pe care o credem eu de cuviință drept salariu din banii pe care mi-i dădea pentru cărți.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu uita când pleci, să închizi bine uşa!

O închideam şi ascultam cum zăvorul greu cădea în lăcaşul lui: clic-clac!

Abia după această dublă confirmare plecam în căutarea mea prelungită prin anticariate şi biblioteci. Uneori îmi spuneam că Ralph nu este decât un țicnit inofensiv dar plin de bani şi eu un ticălos mârşav care, prefăcându-mă că îi fac toanele, îl tapam de bani. Julieta era convinsă că de fapt țicnitul eram eu şi că cel care profita era Ralph, lipsindu-mă de cel mai neprețuit bun al meu: timpul şi tinerețea mea.

— Până şi pe mine în ultimul timp ai început să mă foloseşti drept pernă, bodogănea ea exasperată când mă vedea cu listele interminabile ale lui Ralph citindu-le chiar şi în pat.

— Nici de pernă nu eşti bună, nu mă lăsam eu mai prejos. O pernă măcar tace şi te lasă să dormi…

Uneori, ca să o îmbunez, trebuia să cheltui cu ea cât pe un manuscris valoros din secolul XVI dar, cum Ralph nu părea să bage de seamă, viața noastră îşi urma mai departe cursul, mai ales că acum făcuse o nouă pasiune pentru cărțile de alchimie. După un drum obositor până la Paris de unde dintr-un anticariat obscur am reuşit să-i procur la un preț fabulos „ Le mysteres des Cathedrales” de Fulcanelli, cercetările lui păreau să fi apucat pe un nou făgaş. Maldărul de cărți din jurul lui devenea tot mai mare şi Ralph însuşi, ca într-un proces de integrare într-un univers livresc şi numai lui accesibil, dădea impresia că se micşorează pe zi ce trece. Ştiam că este o iluzie şi nimic mai mult dar, când lăsam în urma mea silueta abia vizibilă printre cărți aveam o presimțire că nu am să-l mai găsesc acolo la întoarcerea mea.

Julieta îmi găsea mereu slujbe mai bine plătite, dar refuzam cu încăpățânare să-l părăsesc pe Ralph. Până la urmă renunța şi ea, convinsă că plănuiesc să-l lichidez şi să-i iau banii, după ce aveam să aflu unde îi ține. Dacă cineva m-ar întreba acum, când totul s-a sfârşit, ce anume m-a atras, m-a ținut lângă Ralph în tot acest timp, sunt sigur că nu aş găsi un răspuns clar. Julieta era convinsă că el găsise în vechile cărți vreo formulă magică prin care putea să înlănțuiască voința unui om, altfel nu îşi putea explica de ce eu, care schimbam cam cinci slujbe pe an, de mai bine de trei ani îl slujeam cu devotament pe Ralph. Poate că presimțeam că urma să se întâmple ceva şi voiam nu atât să fiu martor, cât mai ales să pot preveni o primejdie pe care o simțeam plutind în aer. Chiar şi Ralph părea în ultimul timp mai îngrijorat:

— Ştii, îmi spunea el, repetându-se la nesfârşit şi nepărând să-şi dea foarte bine seama de prezența mea lângă el, Fulcanelli a găsit încifrate în liniile catedralelor multe din vechile mistere. Le-a dezvăluit şi altora şi pentru asta a dispărut… Ştiință fără conştiință… foarte periculos. Martin, promite-mi! Dacă vreodată mi se întâmplă ceva, orice, să dai foc la casă… e prea periculos ce am aflat. Ştiință fără cunoştință… Şi nu uita când pleci să închizi bine uşa!

Nu uitam: clic-clac făcea zăvorul greu şi eu, ieşind în lumea obişnuită, mi se părea că dincolo de uşă e un teritoriu străin, interzis cunoaşterii

obişnuite.

— E un balamuc dincolo de uşa aia! spunea Julieta şi refuza să mă însoțească înăuntru. Numai că în ziua aia ne grăbeam şi, pentru a nu face două drumuri, a acceptat să ia şi ea un pachet să mă ajute.

Ralph nu păru conştient de prezența ei până nu am ajuns aproape de el. Abia atunci a ridicat ochii apoşi dintre cărți şi privirea i s-a luminat dintr-o dată:

— Uite şi pe Eva, cea care ne va trage în păcat!

Julieta a dat să protesteze dar eu am tras-o după mine afară auzind în depărtare strigătul lui Ralph:

— Închide uşa după tine!

— Bine, bine! am răspuns eu şi am trântit nervos zăvorul pentru că Julieta nu se mai abținea şi făcea semne că atât eu cât şi Ralph suntem nebuni.

Clic! a făcut zăvorul, dar nu mi-am dat seama de asta decât mai târziu, când eram prea departe ca să mă întorc. Oricum aveam să revin peste numai câteva ore deşi, acum pot să spun, că o presimțire sumbră mă apăsa.

Când m-am reîntors, primul lucru pe care l-am observat a fost uşa întredeschisă. Am deschis-o de tot şi am văzut că ceața subțire şi alburie care părea să plutească tot timpul în încăpere se preschimbase acum într-un întuneric dens ca de smoală.

— Ralph!... am strigat spre întunericul din fața mea dar nu mi-a răspuns nimeni. După un timp un chicotit uşor păru să se audă din noaptea încăperii şi pe lângă mine a început să se scurgă ceva susurând. Becurile din cameră au prins a se vedea şi, din valul de ceață neagră care luneca încet în jurul meu, am auzit sau mi s-a părut că aud:

— N-ai închis bine uşa!

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

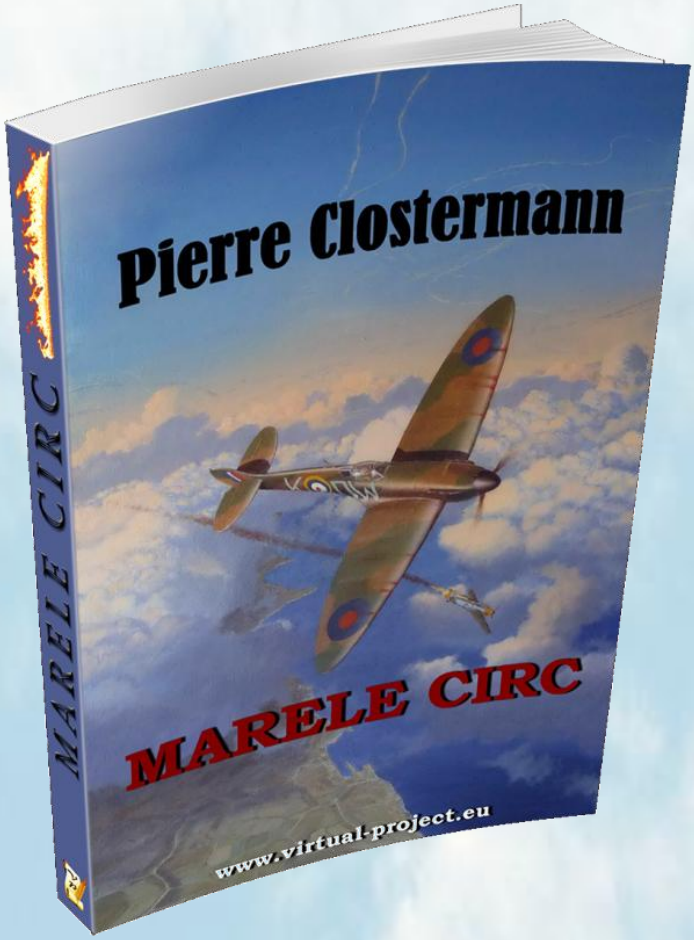

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

• Cea din urmă mare victorie a Luftwaffe-i

1 ianuarie 1945

Zorii lui 1 ianuarie 1945 se ridicau peste o situaţie nu prea îmbucurătoare pentru forţele armate germane.

După eşecul ofensivei lui Rundstedt, naziştii, încolţiţi la Rin, presaţi de trupele ruse în Polonia şi Cehoslovacia, erau reduşi la defensivă.

Totuşi, în jurul orei 07:45, de pe vreo douăzeci de aerodromuri acoperite de zăpadă, au pornit a decola puternice formaţii de *Focke Wulf*-uri *190* şi *Messerschmitt*-uri *109*...

La 08:05, un minuscul avion Taylorcraft „Auster" de reglare a tragerii artileriei terestre lansa prin radio un apel înnebunit:

„*Am interceptat chiar acum o formaţie de cel puţin 200* Messerschmitt-*uri care zburau în razmot, cu cap compas de 320*".

La 08:30, pe douăzeci şi şapte baze aliate, cuprinse între Bruxelles şi Eindhoven, sute de avioane engleze şi americane se mistuiau în flăcări. Pretutindeni, coloane înalte de fum negru urcau, drepte ca stâlpii unei catedrale, în văzduhul calm în care mai pluteau încă norişori albi şi suri, amintind de explozia a mii de proiectile ale antiaerianei.

•

Generalul Speerle riscase atunci o lovitură fără precedent în tot războiul acesta.

El masase pe aerodromurile din Twente, Apeldoorn, Alhorn, Hagelo, Munster, Lippstaadt, Rheine, Neuenkirchen, Matelen, Harskanf, Teuge şi pe toate bazele satelite ale acestora vreo zece Jadg-Geschwader-e de elită. Mai târziu au putut fi identificate escadrele JG-2, JG-3, JG-4, JG-5, JG-26, JG-27, JG-52, JG-53, precum şi alte câteva formaţii reunind aproximativ 650 *Focke Wulf*-uri *190 D9* şi 450 *Messerschmitt*-uri *109 K*.

Scopul operaţiei nu a fost cunoscut de piloţi nici măcar în ajun. În amurgul zilei de 31 decembrie, ei decolaseră de la bazele lor obişnuite şi se concentraseră pe aceste aerodromuri.

La ora 21, stingerea focurilor – nu tu revelion, nu tu baruri, doar o masă uşoară, dar consistentă, pentru întreg personalul navigant.

La ora 5, în ziua de 1 ianuarie, au fost deşteptaţi din somn, apoi li s-a dezvăluit, în entuziasmul general, magistralul plan al lui Speerle. Însuşi Göring a făcut un tur fulger al tuturor formaţiilor, spre a le îmbărbăta. Fiecare pilot a primit o hartă, la scară mare, pe care se aflau indicate clar toate

aerodromurile şi bazele aeriene ale Aliaţilor (rod ale recunoaşterilor efectuate de avioanele *Me 262*), precum şi direcţiile de întoarcere, punctele de reper şi instrucţiunile de drum detaliate.

La ora H au decolat şi s-au alcătuit în trei formaţii masive, de câte trei, patru sute avioane fiecare, iar aceste trei forţe, conduse de trei *Junkers 188* care dirijau navigaţia, luară capul compas spre liniile aliate.

Una dintre ele a coborât de-a lungul golfului Zuiderzee şi a urcat apoi până la Bruxelles. O alta a coborât în razmot prin Arnhem până la Eindhoven, iar a treia, trecând prin Venloo, a ieşit la liniile americane.

Uluirea a fost totală.

Vreme de aproape o jumătate de oră, *Messerschmitt*-urile şi *Focke Wulf*-urile au mitraliat avioanele aliate masate pe pistele acoperite de polei.

Ici, colo, câteva *Spitfire* au izbutit să decoleze în bătaia rafalelor.

Printr-o nemaipomenită întâmplare, escadra 122 executa, toată, un „sweep" asupra Germaniei, iar când cea mai mare parte a avioanelor *Tempest* au fost rechemate, erau în criză de muniţie.

Pretutindeni, o adevărată catastrofă.

Numai la Bruxelles-Evere au fost nimicite o sută douăzeci şi trei avioane de transport, ca şi *Fortăreţe Zburătoare, Typhoon*-uri, *Spitfire.*

La Eindhoven au fost distruse complet o escadră canadiană de *Typhoon*-uri, escadra 124, precum şi una poloneză de *Spitfire.*

În total au fost scoase din luptă, în doar câteva minute, aproape opt sute avioane ale aliaţilor.

Cele câteva avioane *Tempest* şi *Spitfire,* care au putut interveni cu curaj, au doborât din grămadă treizeci şi şase de nemţi, iar apărarea contra aeronavelor, britanică şi americană, a distrus cincizeci şi şapte, deci un total de nouăzeci şi trei avioane germane ale căror rămăşiţe au fost găsite după o săptămână de căutări de-a lungul liniilor noastre.

Atent studiată, magistral executată, operaţia aceasta ar fi putut însemna o lovitură de măciucă pentru opinia publică, dacă ar fi fost cunoscută.

Cenzura americană şi serviciile de informaţii au încercat, înnebunite, să prezinte atacul acesta drept o mare victorie aliată, dând publicităţii cifre cu totul fanteziste, pe seama cărora ne-am mai distrat, în escadrile, şi după trei luni.

Succesul dobândit de Luftwaffe, cu preţul pierderii a o sută de aparate aproape, izbuti să paralizeze Armata aeriană tactică mai mult de o săptămână.

Doar mulţumită acţiunii energice a mareşalului Broadhurst, comandantul Diviziei 83 (cea mai greu încercată), care a mobilizat pe dată într-un „pool" central toate avioanele aflate în stare de funcţionare, şi care a efectuat o rapidă adunare în parcurile aeronautice din Anglia a tuturor rezervelor, au

putut fi organizate, în douăzeci şi patru de ore, câteva grupuri de luptă menite să ţină frontul.

Tocmai în clipa aceasta critică am sosit şi eu.

În săptămână care a urmat, escadra 122 a fost, practic, singura unitate în măsură să asigure ofensiva aeriană, din zori şi până în noapte, pierzând în şase zile optsprezece piloţi şi douăzeci şi trei de avioane.

• O înapoiere dezamăgitoare

Îmi petrec în tovărăşia lui Jacques ultimele ceasuri care mi-au mai rămas înainte de plecare, apoi mă urc cu bagaje cu tot în „duty" *Anson*[1].

Este obişnuita călătorie monotonă şi deloc confortabilă în veşnica „cuşcă de găini".

Acest „duty"[2] transportă totul – piloţii afectaţi unităţilor din Divizia 83, corespondenţa, gazetele, ici-colo câte o sticlă de whisky, feţe de mese şi şervete curate pentru o popotă, o uniformă venită de la vopsitor pentru câte un camarad, uneori un câine ori o mascotă oarecare...

Toate acestea sunt îngrămădite într-o cabină de un metru şi jumătate pe trei. Totul se hurducă, iar când şi când câte un curent rece vine, nu se ştie de unde; necazul cel mai al naibii este însă răul „de mare", inevitabil după un sfert de oră.

Aşezat pe sacul meu de paraşută, îngheţat bocnă în ciuda Irvin-Jacker-ei mele, îmi depăn conversaţia cu Jacques, iar inima îmi este plină de un neînţeles amestec de amărăciune, teamă şi nerăbdare de a sosi.

Cât de jalnică mi se pare întoarcerea aceasta la operaţiile active, în comparaţie cu sosirea noastră la Biggin Hill sau la escadrila 602, în urmă cu doi ani...

Sunt nerăbdător să regăsesc sănătoasa şi proaspăta ambianţă a escadrilei, după cele patru luni deprimante de Stat major şi de Franţă eliberată... Regăsesc, totodată, vechea strângere a stomacului, neliniştea plecărilor în luptă.

Cum voi rezista?

După trei sute misiuni de război nu mă mai întorc cu entuziasmul acela al pilotului proaspăt ieşit din O.T.U., nici cu acea deplină încredere în sine pe care ţi-o dă superioritatea experienţei.

Ştiu că am fost expediat în mare grabă, de cum li s-a putut smulge francezilor consimţământul, deoarece nu aveau comandanţi pentru *Tempest*-uri.

---

[1] Avioane cu stilizări multiple, în aviaţia britanică.

[2] Avion „bun la toate".

Cel puţin, Pete Wyckheam, de la Cartierul general al R.A.F.-ului a fost sincer cu mine – escadrila 122 a pierdut în medie, în ultimele două luni, trei comandanţi de escadrile şi un comandant de patrulă pe săptămână…

— *Good luck, Closter old boy, bags of promotion over in one two two wing*![1]

Fireşte, dacă mă voi descurca, avansarea va fi rapidă…

După patru luni de birou şi de confort, să pleci în operaţii pe un tip de avion pe care nu-l cunoşti, după o oră şi jumătate de pilotare a unui *Typhoon* şi trei raite rapide cu *Tempest,* e nu numai o treabă plină de riscuri, ci aproape idioată…

Mă revăd la Warmvell, necutezând să execut cu *Tempest*-ul un tonou, nici măcar un simplu looping!

Cum voi reacţiona în faţa antiaerienei, despre care Jacques abia îmi vorbise, explicându-mi cât de îngrozitoare devenise?

Era greu în Normandia,

Asta-i, ce mai! Acum, cel puţin, o să mi se dea pace! Nu o să mai am a face cu Ministerul Aerului din Paris, cu incoerenţele sale, cu coloneii săi ramoliţi, cu cei ce se „împotrivesc” întruna, cu contra-ordinele şi toţi acei ofiţeri dubioşi, răsăriţi acolo ca spuma pe dulceaţă.

Noi, cei din F.A.F.L., cărora Armata Aerului[2] le datorează totul, şi mai ales onoarea, noi cei care, unii după alţii, înfruntam masacrele, fericiţi totuşi ca nişte băieţandri, noi care eram mândri că o luam de la capăt, că voiam să continuăm a forţa logica cifrelor, jonglând cu perioadele de front, rupţi de oboseală, spetiţi, cu nervii bolnavi, cu plămânii arşi de oxigen… Noi eram sărmanii hărăziţi neprevăzutului…

Rarii supravieţuitori ai acelui lung efort de patru ani voiseră cu orice preţ să se întoarcă acasă, să calce iarăşi pe pământul francez, să-şi revadă pe ai lor, să retrăiască viaţa străzilor Parisului ori tihna orăşelului natal…

Apoi se întoarseră degrabă, ameţiţi, dezorientaţi, dar necopleşiţi încă de amărăciune.

Îi năuciseră cei de acolo cu istorii ale Rezistenţei, cu fapte eroice… Aceleaşi fraze le fuseseră repetate de mii şi mii de ori:

— Aţi avut noroc că aţi stat la Londra. Noi, noi cei de aici am suferit mult… De aţi şti câte riscuri am înfruntat! Cu toate acestea i-am dat afară pe nemţi…

— Nu puteţi înţelege, nu ştiţi ce înseamnă să auzi: cutare a fost împuşcat, cutare a fost schingiuit, deportat…

— Cum, sunteţi sublocotenent pilot? Se vede prea bine că la Londra a plouat cu grade şi barete la decoraţia „crucea de război”!

[1] Noroc, Closter bătrânule! Avansarea este rapidă în escadra unu, doi, doi.
[2] Aviaţia militară franceză.

Nu pricepeau.[1] Făcuseră tot ce le stătuse în putere. Nu cereau flori, sărbătoriri, recompense, ci doar căminul lor, adesea o ruină. Preferau să tacă, dar în inimile lor se năştea sentimentul nelămurit al unei nedreptăţi.

Prin ce încercări trecuseră? Nu riscaseră decât atât: să ardă de vii, striviţi sub sfărâmăturile vreunui *Spitfire,* să vadă pământul tresăltând într-o horă a morţii ori de câte ori, zăvorâţi în strâmta raclă de metal a carlingii cu glisierele blocate, îşi numărau cele patru, trei, două secunde pe care le mai aveau de trăit…

De trei ori pe zi, luni de-a rândul, îşi aruncaseră în bătaia antiaerienei un biet trup care se crispa, care refuza plutonul de execuţie, uneori foarte aproape de ei, în aşteptarea zilei fatale…

Pentru noi războiul nu însemna o goană disperată, cu baioneta la armă, goana miilor de oameni scăldaţi în sudoarea fricii, îmbulzindu-se unii pe alţii şi susţinându-se în masacrul anonim, silit.

Pentru noi, războiul însemna actul de voinţă individual, prevăzut, ştiinţific, doar ghimpele cumplit al fricii trebuia smuls zilnic din carne –; însemna voinţa pe care o simţi cum pleacă în amare valuri de silă, dar pe care trebuie să o struneşti, să o readuci pe făgaşul cel drept.

Trebuia să faci asta o dată, de zece ori, de o sută de ori, de trei sute de ori, să te afunzi după fiecare misiune într-o viaţă normală şi sănătoasă; cumplit regim de duş scoţian! Să regăseşti, după ce ai părăsit avionul, oameni ca tine, în carne şi oase, care circulă, iubesc, merg la cinema, beau prin baruri liniştite, ascultă radioul fumând o pipă, citind o carte – şi care nu se îndoiesc că vor trăi şi mâine!

Ce nervi ţesuţi din fibre umane puteau rezista multă vreme unui asemenea regim? L…, model de bravură vreme de doi ani, se transforma într-o cârpă, îi era ruşine de el însuşi. Unul ca Gouby se prăbuşea peste camionul german pe care îl mitralia, trădat de lucirile lui şterse. Un altul, ca Mouchotte, cu plămânii mâncaţi de misiuni zilnice, efectuate la zece mii metri altitudine, îşi pierdea cunoştinţa în *Spitfire*-ul său, în toiul luptei şi astfel dispărea pentru totdeauna.

Nu avea cine să ne schimbe. Cei care zburau erau mereu aceiaşi, astfel ca Franţa să fie necontenit prezentă în văzduh.

În timp ce ceilalţi…

După eliberarea Franţei, am mai continuat să zburăm anume pentru a scăpa de ambianţa infectată de pofte, servilitate, ură şi tocmeli, pentru a ne mai păstra o parte din iluzii.

•

Vreme de patru ceasuri mă las muncit de gânduri negre, iar *Anson*-ul se află acum deasupra Belgiei.

[1] „Nu pricepeau” cei ce fuseseră în unităţile operative. (n.red.).

Pilotul urmează cu grijă culoarele de siguranţă dintre zonele anume stabilite pentru a proteja Anvers-ul de ofensiva bombelor V-1.

Urmează apoi sudul Olandei, îngrozitor de neted, unde canalele decupează în zăpadă simetrice table de şah.

Şoselele sunt înţesate de convoaie militare.

Lată un aerodrom uriaş, ciuruit de craterele bombelor, cu două piste mari din cărămidă. Carcasele unor hangare, clădiri găurite, iar ici-colo, adevărate colonii de ţigani nomazi, colibe din carton gudronat, bidoane goale, corturi camuflate. În jurul fiecăruia dintre aceste cantonamente, aliniate impecabil, vreo douăzeci de *Spitfire* ori *Tempest*-uri.

Un plug pentru zăpadă, învăluit într-un nor de pulbere albă, curăţă una dintre piste.

Navigatorul *Anson*-ului se întoarce către mine:

— *Volkel*... spune el, o rachetă verde ţâşneşte din turnul de control, iar *Anson*-ul face priza de teren.

Controlorul de zbor soseşte cu jeep-ul său, în timp ce eu tocmai coboram din avion; se prezintă:

— Desmond. Dumneavoastră sunteţi Clostermann? Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră prin Lapsley. Da, el este wing commander OPS (cu operaţiile) la Kenway. Vă conduc îndată la postul de comandă al escadrei. Bagajele vă vor îi transportate la sala de mese...

Escadra 122 a R.A.F.-ului este comandată de Wing Commander Brooker D.S.O., D.F.C.

El mă întâmpină în uşa rulotei sale, postul de comandă. Odată prezentările făcute, îi înmânez hârtiile mele de repartizare, împreună cu carnetele de zbor.

Îl observ, în timp ce le examinează în tăcere. Pare foarte obosit. Îi dau cel puţin treizeci de ani şi, cu toate că trăsăturile feţei i-au rămas tinere mulţumită unei împliniri timpurii, cearcănele de sub ochii injectaţi îi trădează istovirea.

— *Well, Pierre, I am glad to have you here.* Sunt fericit că te avem alături de noi. După cum ştii, am dus o viaţă grea. Vei face parte din escadrila 274 şi vei comanda secţiunea A. Ai venit la ţanc, căci Fairbanks, care o comandă, a fost rănit în dimineaţa aceasta de antiaeriană, iar Hibbert, Senior Flight Commander[1], a plecat de ieri într-o permisie de zece zile; aşadar vei comanda escadrila până la întoarcerea lui...

În timp ce mă urc în jeep, el mai adaugă:

— Nu te lăsa prea impresionat de cele ce îţi vor povesti piloţii. De câteva zile, moralul le este oarecum scăzut din pricina pierderilor şi a vremii cam proaste. Iată situaţia operaţiilor, buchiseşte-o bine; mi-o înapoiezi mâine dimineaţă.

[1] Cel mai vechi comandant de secţie.

Despachetează-ţi lucrurile, ne regăsim curând la popotă, pentru masa de seară. Ţi-i voi prezenta atunci pe piloţii dumitale…

• La Volkel…

Uden este un orăşel olandez de două mii locuitori, cum nu se poate mai tipic – cu case din cărămidă, curate şi cochete, cu biserici la fiecare cincizeci de metri şi cu cele două, trei seminarii.

Jeep-ul ne aduce târâş-grăbiş prin zăpadă şi noroi, pe lunecoasele străzi pietruite şi înţesate de un convoi care îşi desfăşoară la nesfârşit uruitul şi zgomotu-i de fiare.

Convoiul acesta devine o obsesie. Dimineaţa, când plecăm, trece într-un vaier de scrâşnete de debreiaj şi detunături. Seara, când ne întoarcem, iarăşi defilează, masă neagră şi primejdioasă în care clipesc câteva lumini de poziţie şi indicatoare.

Când şi când, întâlnim câte un escadron de tancuri, care se îndreaptă spre front într-un vuiet de tunet olimpian, cu surâzătoarele sale echipaje agăţate de carapacea monştrilor lor.

În curtea seminarului sunt instalate remorcile generatoarelor de electricitate, ale căror Diesel-e infectează aerul. Un păienjeniş de fire le leagă de întunecata clădire. Ofiţerul mecanic le îngrijeşte cu patimă, de dimineaţă până noaptea… Noaptea, mai ales. Asta nu-l scuteşte de înjurăturile noastre, ori de câte ori avem o pană sau paraziţi în căştile noastre de radio. Ca un filosof ce se află, a pus la uşa rulotei sale următoarea inscripţie:

„Nu trageţi asupra electricianului, face şi el ce poate”.

La popota ofiţerilor din wing-ul 122 se ajunge printr-un coridor de colegiu, cu rânduri de cuiere fixate de-a lungul pereţilor. La dreapta, bucătăriile, popota şi barul. La stânga, o sală de ping-pong şi o bibliotecă. Apoi sălile de clasă care au fost preschimbate în dormitoare. O dezordine nemaipomenită domneşte pretutindeni: paturi de campanie aşezate în toate felurile, valize din care se văd ieşind rufe murdare, fotolii de diferite stiluri, covoare orientale, vase nespălate, mucuri de ţigări, căldări de apă cu săpun, noroi uscat, arme şi muniţii, sticle goale, ziare… La etajul întâi tabloul se repetă, dar nu şi într-o anume sală lungă de douăzeci şi cinci metri şi lată de zece, compartimentată până la jumătatea înălţimii pereţilor cu despărţituri din lemn care alcătuiesc „boxe”, aşa cum se obişnuieşte prin colegii, la dormitoarele celor mari. Aici domneşte o ordine, să zicem, decentă. Este locul vechilor piloţi şi al comandanţilor de subunităţi, iar buna rânduială îşi face oarecum loc.

La catul de deasupra mai sunt încă seminarişti; îi întâlnim uneori pe scări, când se duc la slujbele de la biserica învecinată, pierduţi într-o lume spirituală care ignoră războiul şi pluteşte deasupra suferinţelor lui. Ieri au

avut drept tovarăşi artilerişti germani dintr-un batalion de flak (A.A.). Astăzi o escadră a R.A.T.F. Iar mâine? Dumnezeu ştie…

La Volkel viaţa se arată calmă – atmosfera răspândită de seminar îşi are poate şi ea partea ei de contribuţie. Duminica seara plutesc prin culoare, într-un ciudat amestec, mirosuri de slăninuţă, bere şi tămâie!

După frugala masă de seară, comandanţii de secţiuni scriu pe tabla mare, neagră, din sufragerie, numele piloţilor ce se vor afla în stare de alarmă în zorii zilei următoare şi care vor trebui să fie deşteptaţi din somn.

După ceai, piloţii liberi trebuie să se îmbrace într-o ţinută aleasă – proaspăt raşi – pentru seară. Începând de la 16:30 fac coadă, cu găleata în mână, în faţă singurului robinet de apă caldă alimentat de un cazan de păcură pe care îl încălzim cu benzină de 150 octane… Cazanul protestează şi sare la fiecare trei zile, cu puternice izbucniri de dogoare, lumină şi sfărâmături.

Ceilalţi apar la căderea nopţii, întorcându-se dintr-o alarmă ori misiune, plini de glod, rupţi de oboseală. Mănâncă în tăcere, dau pe gât un pahar cu bere la colţul barului şi aleargă să se culce. Pentru un bar de escadră, al nostru arată foarte liniştit, prea liniştit chiar!

Într-o escadră, barul reprezintă totdeauna barometrul moralului piloţilor. Aici *Got some Inn*-ul[1] se dovedeşte nespus de trist. Şi cu toate acestea, tejgheaua este cât se poate de plină cu sortimente – mai bine ca niciodată – mulţumită tuturor celor şterpelite de noi prin pivniţele nemţilor, mulţumită camionului cu care popotarul pleacă din două în două săptămâni la Paris, la magazinul central al N.A.A.F.I.[2], în sfârşit mulţumită aranjamentelor încheiate de cei descurcăreţi cu unele braserii din Bruxelles. Ţigările, lichiorurile, whisky-ul, ginul, şampania sau berea nu au lipsit niciodată.

Şi totuşi…

Listei mult prea lungi de o sută douăzeci şi trei piloţi pierduţi în timpul debarcării în Normandia i se adaugă pe tabla noastră neagră numele a patruzeci şi şapte piloţi dispăruţi luna trecută… Iar luna februarie se vesteşte proastă, cu optsprezece piloţi pierduţi în nici zece zile.

De aceea, puţinii piloţi care au mai rămas pot fi văzuţi la bar cu coatele sprijinite de tejghea şi bându-şi, fără să scoată o vorbă, porţia de bere sau citind ziare apărute la Londra cu o seară înainte şi aduse de „duty” *Anson*. Unul ori două grupuri mici discută într-un colţ, cu glas scăzut, despre vreo lovitură, în timp ce alţi câţiva, izolaţi şi aşezaţi pe podea, cu paharul între picioare, îşi citesc corespondenţa. Alţii intră ca o vijelie, îşi iau raţia de ciocolată şi ţigări, beau în mare grabă un pahar cu bere şi urcă în dormitor, fără un cuvânt.

Către unsprezece seara, nici ţipenie. Barmanul moţăie pe taburetul său. Un întârziat îşi degustă whisky-ul, cu spatele spre sobă. Ultimul program al

[1] Expresie veche engleză. Ar însemna: aveţi parte de odihnă şi ce vă oferă un han.
[2] Navy Army Air Force Institute. Organizaţie de sprijin gospodăresc şi distractiv al forţelor armate britanice.

B.B.C.-ului aduce un freamăt uşor în atmosfera grea, albăstrită de fumul tutunului.

•

Este ora 4. Un jet de lumină, ţâşnit dintr-o lampă de buzunar, răneşte ochii, chiar pe cei acoperiţi de pleoape; o mână zguduie un umăr…

— *Time to get up, Sir…*

Iar M.P.-ul încălţat cu cizme de cauciuc bifează pe lista lui încă un nume şi pleacă mai departe, în tăcere, să trezească pe ceilalţi piloţi desemnaţi a se găsi în alarmă în zori…

Este frig, capul ni-l simţim gol parcă. Ieşim anevoie din căldura păturilor; tragem iute pe noi combinezonul de zbor, puloverele, cizmele de zbor, în timp ce fumăm o ţigară, care ne face puţină greaţă; apoi, cu jacheta Irving pe spate, încotoşmănaţi şi cu passemontagne-ul, coborâm în sufrageria îngheţată, ale cărui geamuri poleite cu promoroacă oglindesc slab lumina firavă a becurilor.

Un barman somnoros aduce cârnaţi fripţi şi ceai fierbinte; ceaiul îl bem stând călare pe bănci.

Câţiva întârziaţi coboară în fugă treptele, trântesc uşile, vâră un cârnat între două felii de pâine, înjură în timp ce dau pe gât ceaiul prea fierbinte şi-i ajung în grabă pe ceilalţi camarazi, în faţa peronului.

Camionul a şi sosit, cu subofiţerii piloţi alungiţi pe banchete şi fumând.

În calitate de comandant de secţie am drept la un jeep, astfel un soldat de la transporturi mi-l aduce. Însoţit de doi dintre şefii mei de patrulă, cu mâinile îngheţate de frig, demarez, aţintind cu privirea becul roşu al camionului care a şi pornit. Caldarâmul este acoperit de polei şi, întrucât de la întâi ianuarie, când a avut loc lovitura aceea, s-a interzis aprinderea farurilor la vehiculele ce trec pe drum, îl urmez cu mare chin.

Un vânt de gheaţă suflă pe aerodrom, învârtejind zăpada în nori de pulbere umedă care ne pătrunde până la oase.

În baraca *dispersal*-ului, plantonul a aprins focul în sobă, iar pe reşoul cu gaz începe să murmure ceainicul. Afară, JJ-B – avionul meu – primul în dreapta baracamentului nostru, zgâlţâie cu vârfurile aripilor scândurile acestuia de acum dezbinate, prin care vântul fluieră, în pofida covoarelor întinse de-a lungul pereţilor.

Avem impresia că asistăm la o adunare de somnambuli. Piloţii mei îndeplinesc două, adesea chiar trei misiuni pe zi, misiuni grele, iar alteori avem câte douăsprezece ore de alarmă. Se culcă zdrobiţi şi tot obosiţi se scoală. Cu ochii lipiţi de somn, amorţiţi de frig, îşi iau paraşutele, verifică apoi căştile, ies clătinându-se pe picioare şi se saltă, pe aripile lunecoase, spre a pregăti avioanele…

Şi mecanicii duc o viaţă de câine. Pe frigul ăsta este nevoie de o echipă de noapte la fiecare douăzeci de minute, pentru a porni motoarele şi a le încălzi până la o sută zece grade (F). Ar fi o catastrofă să laşi uleiul motoarelor

acestora să coboare la o temperatură prea joasă, căci decolarea este cu neputinţă dacă manşoanele de distribuţie sunt îngheţate. De aceea motoarele trebuie ţinute calde zi şi noapte, mulţumită acelor „puncte fixe” care se succed.

Este 4:45. Plantonul avertizează Postul de comandă al Diviziei că şase avioane *Talbot* sunt în stare de alarmă imediată şi că vor purta denumirea de Blue Section. Apoi dă lista cu numele piloţilor, dimpreună cu indicativul lor şi cu poziţiile respective în patrule. Îmi dă apoi receptorul telefonului; la aparat este Lapsley.

— Bună, Pierre, ce devreme ne-am sculat în dimineaţa asta! Cam nasol timpul, dar controlorul nu vrea să renunţe la starea de alarmă, căci la adăpostul acestor nori blestemaţi, unul sau două avioane cu reacţie pot încerca foarte bine să se strecoare, pentru a lua fotografii cu poziţiile noastre…

— *All right*? – *Cheerio, be on your toes, just in case…*[1]

Pun receptorul în furcă şi ies, zgribulindu-mă de frig, să mă mai uit la avioane. Totul pare să fie în ordine, iar ziua începe să mijească. Camioanele controlului de zbor adună lămpile balizajului de noapte.

Cu norii aceştia joşi, cu zăpada apoasă care cade acum fără întrerupere, nu prea avem baftă să zburăm. Brr, mă întorc repede în baracă; aici linişte deplină. Prăbuşiţi prin fotolii, piloţii dorm. Profit, pentru a cerceta registrul cu ordine, codurile radio şi ultimele rapoarte de luptă afişate pe uşă.

Plantonul umple fără zgomot soba – dar lemnele ude răspândesc un fum galben şi urât mirositor.

Sfârşesc prin a aţipi la rândul meu…

Mă trezesc, tresărind, în larma celorlalţi piloţi care sosesc, cu Squadron Leader-ul Fairbanks în frunte. Arunc o privire la ceas – s-a şi făcut opt şi un sfert.

Fairbanks, un american angajat în R.C.A.F.[2] încă din 1941, este un vlăjgan blond, cu trăsături fine ca de fată, nespus de simpatic.

Mă ridic şi mă prezint. Strângerea lui de mână este puternică şi sinceră. În ciuda ochilor săi albaştri, oarecum visători, s-a dovedit un atacator de temut, iar pieptul îi este împodobit cu un dublu D.C.F. Într-adevăr, a doborât patrusprezece nemţi, dintre care doisprezece luna trecută, inclusiv două *Messerschmitt*-uri *262* cu reacţie.

Îmi oferă o ţigară; bem o ceaşcă de ceai; îi prezint situaţia pentru dimineaţa aceea şi îi dau foaia meteo care nu mai are nevoie de comentarii. Ne aşezăm, discutăm lovitura. Potrivit bunelor tradiţii, descoperim că avem amândoi o groază de prieteni comuni.

---

[1] Merge, merge? Hai, drăgălaşilor, fiţi treji, că mai ştii...
[2] Forţele Aeriene Regale Canadiene.

Tactica lui Fairbanks este foarte interesantă şi cere o anume îndrăzneală. Ce păcat că nu-i şi Jacques de faţă! Ce mult l-ar încânta!

Grosso modo, iată cum vede Fairbanks lupta astăzi:

Aerodromul german cel mai frecventat este Rheine, unde se află cuibărite mai mult de cinci sute avioane de vânătoare. De la Volkel la Rheine se ajunge în opt minute, mulţumită formidabilei viteze a *Tempest*-urilor. Aşadar Fairbanks şi-a luat obiceiul să meargă acolo cam o dată pe zi, îndeobşte către ora 17, cu numai doi-trei coechipieri, uneori chiar cu unul singur. După ce soseşte în împrejurimile aerodromului Rheine, el se menţine la înălţimea norilor – o mie de metri la vremea aceea – tot dându-i ocol vreme de aproape un sfert de ceas. Când şi când, cu toată antiaeriana extrem de densă şi precisă în colţişorul acela, el intră în picaj până la rasul solului, rămâne în razmot timp de câteva secunde, apoi din nou urcă repede în nori. Profită de cele câteva clipe, pentru a repera orice avion duşman aflat în circuit.

De altfel, Fairbanks găseşte aproape totdeauna prilejul să agaţe o patrulă de *Messerschmitt*-uri sau de *Focke Wulf*-uri, pe care o atacă cu disperare, spre a trage folos de pe urma surprizei. În genere, doboară unul şi se vâră iute la adăpostul norilor.

Trebuie să adaug, cu toată nepărtinirea, că tactica aceasta i-a îngăduit să realizeze un remarcabil scor personal, dar că în schimb, aproape la toate loviturile, lasă un coechipier pe terenul luptei.

— Diseară mă duc să dau o raită la Rheine, dacă vremea se mai limpezeşte puţin. De vrei să vezi cum operez, poţi însoţi patrula mea, ca rezervă, şi îţi vei da seama... Trebuie să mai exersez, căci în şapte zile de permisie prinzi puţină rugină!

Va urma...

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

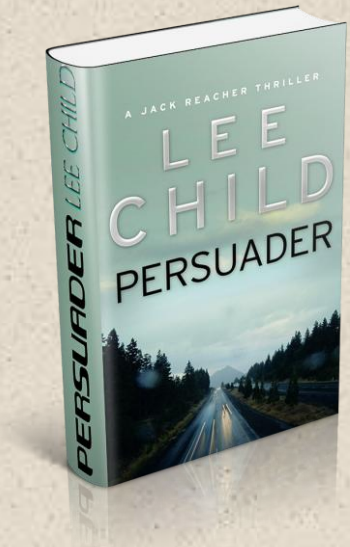

Foileton
Traducerea: Dewlight

CAPITOLUL 15

Acum zece ani l-am aşteptat optsprezece ore. Nu m-am îndoit că va veni. M-am aşezat în fotoliu, cu Ruger-ul în poală şi am aşteptat. Nu am dormit deloc. De abia am clipit. Doar l-am aşteptat. Toată noaptea. Până în zori. Apoi toată dimineaţa. Miezul zilei a venit şi a trecut. Am continuat să stau şi să-l aştept.

A venit la ora două după-amiaza. Am auzit o maşină încetinind pe drum şi m-am ridicat să o urmăresc, păstrând distanţa de fereastră. Era într-o maşină închiriată, similară cu a mea. Un Pontiac roşu. L-am văzut clar prin parbriz. Era îmbrăcat îngrijit şi curat. Părul îi era pieptănat. Purta o cămaşă albastră cu gulerul deschis. Zâmbea. Maşina a trecut pe lângă casă şi am auzit-o oprindu-se în praful din spatele bucătăriei. Am păşit în hol. M-am lipit de peretele de lângă uşa de la bucătărie.

Am auzit cheia în broască. Am auzit uşa deschizându-se. Balamalele au protestat zgomotos. A lăsat-o deschisă. Auzeam maşina mergând la relanti afară. Nu oprise motorul. Nu avea de gând să stea mult timp. I-am auzit paşii pe linoleumul din bucătărie. Se mişca uşor, rapid, încrezător. Un om care a jucat şi a crezut că a câştigat. A intrat pe uşă. L-am lovit în partea laterală a capului cu cotul.

A căzut pe podea, pe spate, şi am întins mâna prinzându-l de gât. Am pus Ruger-ul deoparte şi l-am presat de podea. Era neînarmat. I-am dat drumul la gât şi când capul i s-a ridicat, l-am izbit cu dosul palmei sub bărbie. S-a lovit cu ceafa de podea şi ochii i s-au dat peste cap. M-am dus în bucătărie şi am închis uşa. Apoi l-am târât de încheieturi în camera de zi. L-am aruncat pe podea şi l-am pălmuit de două ori. Am îndreptat Ruger-ul spre

fața lui şi am aşteptat să deschidă ochii.

S-au deschis şi s-au concentrat inițial pe arma, apoi pe mine. Eram în uniformă, acoperit cu însemnele rangului şi unității mele aşa că nu i-a luat mult timp ca să înțeleagă cine eram şi ce făceam acolo.

— Stai, a spus el.

— Pentru ce să stau?

— Faci o greşeală.

— Serios?

— Ai înțeles greşit.

— Oare?

A dat din cap.

— Veniseră să-şi ia partea.

— Cine venise?

— Frasconi şi Kohl.

— Serios?

A dat din nou din cap.

— Şi apoi el a încercat să o înşele.

— Adică?

— Pot să mă ridic?

Am clătinat din cap. Am ținut arma îndreptată spre capul lui.

— Nu, am spus.

— Pusesem la cale o înscenare. Împreună cu Departamentul de Stat. Împotriva ambasadelor ostile. Încercam să pescuim în ape tulburi.

— Ce-i cu copilul lui Gorowski?

A clătinat din cap, nerăbdător.

— Nu s-a întâmplat nimic cu blestematul de copil, idiotule. Gorowski a avut un scenariu de urmat, asta-i tot. Totul a fost o înscenare. În cazul în care inamicii îl verificau. Trebuia să jucăm profesionist. Trebuia să existe un scenariu plauzibil, în cazul în care cineva devenea suspicios. Am făcut lucrurile ca la carte. În cazul în care eram urmăriți.

— Cum rămâne cu Frasconi şi Kohl?

— Au fost buni. Au ajuns la mine destul de rapid. Au presupus că nu lucrez legal. Ceea ce m-a bucurat. Însemna că mi-am jucat bine rolul. Apoi au luat-o razna. Au venit la mine şi mi-au spus că vor tărăgăna ancheta dacă îi plătesc. Au spus că-mi vor da suficient timp ca să părăsesc țara. Ei chiar au crezut că vreau să fac asta. Aşa că m-am gândit de ce să nu intru în jocul lor? Cine ştie ce băieți răi urma să descopăr în urma înscenării? Şi, cu cât mai mult cu atât mai bine, nu? Aşa că am jucat cum au cântat ei.

N-am spus nimic.

— Ancheta a fost lentă, nu-i aşa? a spus el. Trebuie să fi observat şi tu. Săptămâni şi săptămâni. A fost foarte lentă.

Lentă ca melcul.

— Ieri totul s-a terminat, a spus el. Îi înfundasem pe sirienii, pe libanezi şi pe iranienii. Au urmat irakienii, care erau prada cea mare. Deci, m-am gândit că era timpul să-i înfund şi pe oamenii tăi. Veniseră să-şi ia plata.

Adică o mulțime de bani. Dar Frasconi a vrut totul. M-a lovit în cap. Când mi-am revenit am constatat că o măcelărise pe Kohl. Era nebun, crede-mă. Am luat un pistol dintr-un sertar şi l-am împuşcat.

— Şi de ce ai fugit?

— Pentru că m-am speriat. Lucrez la Pentagon. N-am mai văzut sânge înainte. Şi nu ştiam cine mai este implicat, împreună cu oamenii tăi. Puteau să fie mai mulți.

Frasconi şi Kohl.

— Eşti foarte bun, mi-a spus. Ai venit aici.

Am dat din cap. M-am gândit la biografia sa şi la scrisul de mână ordonat lui Kohl. Ocupațiile părinților, casa copilăriei.

— A cui a fost ideea? am întrebat.

— Inițial? Frasconi, desigur. El era şeful.

— Care era numele ei?

Am văzut o sclipire în ochii lui.

— Kohl, a spus.

Am dat din nou din cap. Plecase să facă arestarea în uniformă. Un ecuson negru, deasupra sânul drept. Kohl. Genul neutru. Uniformă de damă, ecuson de identificare centrat orizontal, în partea dreaptă, la 2.5-5 centimetri de nasturele de sus al hainei. Probabil că îi văzuse ecusonul de cum intrase pe uşă.

— Prenumele?

A făcut o pauză.

— Nu-mi amintesc.

— Prenumele lui Frasconi?

Uniformă, ofițer de sex masculin, ecusonul de identificare este centrat pe partea dreaptă, pe clapeta buzunarului de la piept, la distanță egală între cusătură şi nasture.

— Nu-mi amintesc.

— Încearcă.

— Nu pot. Este doar un detaliu.

— Trei din zece, am spus. Ai picat.

— Ce spui?

— Evaluarea performanței tale. Este foarte slabă.

— Nu înțeleg.

— Tatăl tău a fost muncitor de cale ferată, am spus. Mama ta a fost casnică. Numele tău complet este Francis Xavier Quinn.

— Ce vrei să spui?

— Aşa este în investigații. Dacă vrei să înfunzi pe cineva, întâi afli totul despre el. Te-ai jucau cu cei doi mai multe săptămâni şi nu le-ai reținut prenumele? Nu te-ai uitat pe dosarele lor? Nu ai făcut nicio notiță? Nu ai scris niciun raport?

Nu a spus nimic.

— Şi Frasconi nu a avut niciodată vreo idee în viața lui, am spus. Niciodată n-a aruncat măcar gunoiul, dacă nu i-a spus cineva s-o facă.

Nimeni din cei care îi cunoşteau pe cei doi n-ar fi spus vreodată Frasconi şi Kohl. Ar fi spus Kohl şi Frasconi. Ai minţit de la bun început şi nu i-ai văzut pe oamenii mei niciodată în viaţa ta, până când nu au intrat în casa ta, pentru a te aresta. Şi tu i-ai ucis pe amândoi.

Mi-a dovedit că am avut dreptate încercând să se lupte cu mine. Îl aşteptam. A încercat să se agaţe de mine. L-am lovit, mult mai puternic decât ar fi fost necesar. Era încă inconştient când l-am pus în portbagajul maşinii sale. Încă inconştient când l-am transferat în portbagajul maşinii mele, ascunsă în spatele restaurantului abandonat. Am condus puţin la sud pe US 101 şi a luat-o la dreapta către Pacific. M-am oprit pe o faleză pietruită. Era o privelişte fabuloasă. Era ora trei după-amiaza, soarele strălucea iar oceanul era albastru. Faleza avea o barieră de metal joasă apoi o jumătate de metru de pietriş, apoi urma o prăpastie mare şi abruptă până în ocean. Traficul era rar. Poate o maşină la fiecare câteva minute. Drumul era doar o buclă neimportantă de la autostradă.

Am deschis portbagajul şi l-am lovit din nou, doar în cazul în care îşi revenise şi planifica să sară pe mine. Dar n-a fost cazul. Se sufoca şi de abia era conştient. L-am scos afară, l-am sprijinit pe picioarele care îi tremurau şi l-am făcut să meargă pe jos. L-am lăsat să se uite la ocean timp de un minut, în timp ce eu verificam dacă sunt potenţiali martori în jur. Nu era niciunul. Aşa că l-am întors cu faţa la mine. M-am îndepărtat cinci paşi.

— Numele ei era Dominique, i-am spus.

Apoi l-am împuşcat. De două ori în cap, o dată în piept. M-am aşteptat ca el să cadă jos, pe pietriş, după care voiam să mă apropii şi să-l împuşc, pentru a patra oară, în ochi, înainte de a-l arunca în ocean. Dar el nu a căzut pe pietriş. S-a clătinat înapoi, s-a împiedicat, apoi s-a rostogolit pe ultima jumătate de metru şi a căzut peste marginea stâncii. Am apucat bariera cu o mână, m-am aplecat şi am privit în jos. L-am văzut în timp ce lovea stâncile. Un val l-a acoperit. Apoi nu l-am mai văzut. Am stat acolo timp de un minut. M-am gândit: Două în cap, unul în inimă, o cădere de patruzeci de metri în ocean, n-avea cum să supravieţuiască.

Am ridicat tuburile cartuşelor.

— 10-18, Dom. Misiune îndeplinită, mi-am spus şi m-am întors la maşină.

Zece ani mai târziu, în timp ce se întuneca foarte repede, îmi croiam drumul peste stâncile din spatele garajului. Marea se opintea şi se zbătea în dreapta mea. Vântul îmi sufla în faţă. Nu mă aşteptam să văd pe cineva afară şi prin preajmă. Mai ales pe lateralele sau în spatele casei. Aşa că mă deplasam rapid, cu capul sus, în alertă, cu câte un Persuader în fiecare mână.

Vin la tine, Quinn.

Când am ajuns în spatele garajului am văzut camionul companiei de catering parcat în colţul din spate al clădirii. Era exact pe locul unde Harley

parcase Lincoln când a scos-o pe menajera lui Beck din portbagaj. Uşile din spate ale camionetei erau deschise, iar şoferul şi pasagerul se mişcau între casă şi înapoi, descărcând produsele. Detectorul de metal de la uşa bucătăriei ţiuia la fiecare fel de mâncare care era împachetat cu folie de aluminiu. Mi-era foame. Simţeam mirosul de mâncare fierbinte în vânt. Cei doi angajaţi erau în smoking. Aveau capetele aplecate în jos, din cauza vremii. Nu erau atenţi la nimic, în afară de ceea ce făceau. Am făcut un ocol larg, oricum. Am rămas pe marginea stâncilor. Am sărit peste fisura lui Harley şi mi-am continuat drumul.

Când am ajuns la distanţă maximă de angajaţii companiei de catering, am virat şi m-am îndreptat spre colţul opus al casei. Mă simţeam foarte bine. Mă simţeam silenţios şi invizibil. Ca un fel de forţă primordială, ivită din mare. M-am oprit şi am încercat să identific ferestrele de la sala de mese. Le-am găsit. Luminile erau aprinse în sufragerie. M-am apropiat şi am riscat o privire prin geam.

Prima persoană pe care am văzut a fost Quinn. Stătea în picioare, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Avea o băutură în mână. Părul era, în totalitate, gri. Cicatricele de pe frunte erau mici, roz şi strălucitoare. Stătea un pic aplecat. Un pic mai voluminos decât fusese. Era cu zece ani mai în vârstă.

Alături de el era Beck. Avea un costum de culoare închisă, de asemenea. Avea o băutură în mână. Stătea lângă şeful său. În faţa lor erau trei arabi. Arabii erau scunzi, cu părul negru şi unsuros. Erau şi ei în costume. Lucioase, gri deschis şi albastre. Aveau, de asemenea, băuturi în mână.

În spatele lor, Richard şi Elizabeth Beck stăteau împreună, vorbind. Toată lumea era în picioare, în jurul mesei enorme. Masa fusese aşezată pentru optsprezece locuri. Totul arăta foarte formal. Fiecare loc avea în faţă câte trei pahare şi suficiente tacâmuri pentru o săptămână. Bucătăreasa se învârtea prin cameră cu o tavă de băuturi. Avea cupe de şampanie şi pahare de whisky. Era îmbrăcată într-o fustă de culoare închisă şi o bluză albă. Acum era retrogradată la postura de chelneriţă. Poate că expertiza ei nu cuprindea şi bucătăria din Orientul Mijlociu.

Nu am văzut-o pe Teresa Daniel. Poate că stabiliseră să sară dintr-un tort, mai târziu. Celelalte persoanele din încăpere erau toţi bărbaţi. Încă trei. Cele mai buni băieţii ai lui Quinn, probabil. Aveau chipuri dure, dar, probabil, nu erau mai periculoşi decât fuseseră Angel Doll sau Harley.

Deci, optsprezece tacâmuri, şi doar zece meseni. Opt absenţi. Duke, Angel Doll, Harley şi Emily Smith însemnau patru. Tipul care îl înlocuia pe Paulie la gheretă era, probabil, al cincilea. Mai rămâneau trei. Unul la uşa din faţă, unul la fereastra lui Duke şi unul cu Teresa Daniel, probabil.

Stăteam afară, în timp ce îi observam. Am fost la cocktail-uri şi banchete de multe ori. În funcţie de locul unde eram detaşat, acestea jucau, în general, un rol important în viaţa socială a unităţii. M-am gândit că aceşti oameni vor sta acolo patru ore, minim. Nu vor ieşi decât pentru a merge la baie. Quinn vorbea. Menţinea contactul vizual cu cei trei arabi. Părea o

gazdă perfectă. Zâmbind, gesticulând, râzând. Arăta ca un tip care joacă şi câştigă. Dar nu era aşa. Planurile sale erau date peste cap. Un banchet de optsprezece persoane a devenit un banchet pentru zece persoane, pentru că eu eram încă în jur.

M-am ghemuit sub fereastră şi m-am târât spre bucătărie. Stând încă aplecat, mi-am scos haina şi am împachetat puştile Persuader în ea. Apoi m-am ridicat în picioare şi am intrat direct în bucătărie. Detectorul de metale a piuit la Beretta din buzunarul meu. Băieții de la catering erau acolo. Făceau ceva cu o folie de aluminiu. Am dat din cap spre ei ca şi cum eram de-al casei şi m-am îndreptat direct în hol. Paşii mei nu se auzeau pe covoarele groase. Auzeam zumzetul puternic al conversațiilor din sala de mese. Am văzut un individ la uşa din față. Era cu spatele la mine şi cu ochii pe fereastră. Era sprijinit cu umărul de rama ferestrei. Părul lui era aureolat cu albastru de luminile aflate pe zidul din depărtare. Am mers direct în spatele lui. Trage fără somație. Ori ei, ori eu. M-am oprit. I-am încercuit gâtul, imediat pe sub bărbie, cu mâna dreaptă. Am pus încheieturile de la pumnul meu stâng la baza gâtului său. Am smucit în sus şi înapoi cu dreapta şi în jos şi înainte cu stânga. I-am rupt gâtul la a patra vertebră. A căzut pe mine şi l-am prins în brațe, târându-l până la salonul lui Elizabeth Beck, unde l-am aruncat pe canapea. Doctor Jivago era încă acolo, pe masă.

Primul doborât.

Am închis uşa salonului şi m-am îndreptat spre scări. Am urcat, rapid şi în tăcere. M-am oprit în fața camerei lui Duke. Eliot era întins în pragul uşii. Mort. Era întins pe spate. Jacheta lui era deschisă şi cămaşa devenise rigidă de la sângele închegat şi era plină de găuri. Covorul de sub el era scorțos. Am păşit peste el şi, ascunzându-mă în spatele uşii, m-am uitat în cameră. A văzut de ce a murit. NSV-ul era blocat. Probabil că a răspuns la apelul lui Duffy şi când a vrut să plece a văzut un convoi venind spre el, pe drum. Probabil că s-a repezit spre arma cea mare. A apăsat pe trăgaci şi a simțit că e blocat. O mizerie de armă.

Mecanicul o dezmembrase pe podea şi era aplecat peste ea, încercând să repare mecanismul de alimentare al mitralierei. Nu m-a văzut venind. Nu m-a auzit.

Trage fără somație. Ori ei, ori eu.

Doi doborâți.

L-am lăsat lungit peste mitralieră. Țeava de sub el arăta ca un al treilea braț. Am verificat fereastra. Luminile de pe zid erau încă aprinse. M-am uitat la ceas. Trecuseră exact treizeci de minute din ora mea.

M-am întors la parter. Prin hol. Ca o fantomă. La uşa către subsol. Luminile erau aprinse jos. Am coborât scările. Prin sala de gimnastică. Pe lângă maşina de spălat. Mi-am scos Beretta din buzunar. Am ridicat siguranța. Am ațintit arma în față, am dat colțul şi am mers direct spre cele două camere. Una dintre ele era goală şi avea uşa deschisă. Cealaltă era închisă şi avea un tânăr subțire, pe un scaun, în fața ei. Scaunul era

înclinat înapoi, sprijinit de uşă. S-a uitat direct la mine. Ochii i s-au holbat. Gura i s-a deschis larg. Dar n-a ieşit niciun sunet. Nu părea un pericol pentru mine. Purta un tricou inscripționat cu Dell. Probabil că era Troy, specialistul în computere.

— Taci, dacă vrei să trăieşti, am spus.

A păstrat tăcerea.

— Eşti Troy?

A rămas tăcut şi a dat din cap afirmativ.

— Bine, Troy.

M-am gândit că eram chiar sub sala de mese. Nu puteam risca să trag cu pistolul într-o pivniță din piatră, chiar sub picioarele tuturor. Aşa că am pus Beretta înapoi în buzunar şi l-am prins de gât. Apoi l-am lovit cu capul de perete, de două ori, şi l-am lăsat inconştient. Poate că i-am spart capul, poate că nu am făcut-o. Nu-mi păsa de niciun fel. Din cauza lui au omorât-o pe menajeră.

Trei doborâți.

Am găsit cheia în buzunarul lui. Am descuiat-o şi am găsit-o pe Teresa Daniel stând pe saltea. S-a întors şi s-a uitat direct la mine. Arăta exact ca fotografiile pe care Duffy mi le-a arătat în camera mea de motel, în dimineața zilei a unsprezecea. Părea să fie într-o stare de sănătate perfectă. Părul ei era spălat şi periat. Purta o rochie de un alb imaculat. Ciorapi albi şi pantofi albi. Pielea ei era palidă şi ochii albaştri. Arăta ca şi cum ar fi fost pregătită pentru un sacrificiu uman.

M-am oprit o clipă, nesigur. Nu eram sigur de reacția ei. Probabil că îşi dăduse seama ce vor să facă cu ea. Şi nu mă cunoştea. În ceea ce o priveşte, eu eram unul dintre ei, gata să o ducă la altar. Şi ea era un agent federal instruit. În cazul în care o rugam să vină cu mine, ar fi putut să încerce să se lupte. Poate că era şansa pe care o aştepta. Şi nu voiam ca lucrurile să devină zgomotoase. Nu încă.

Dar apoi m-am uitat din nou la ochii ei. Una dintre pupile era enormă. Cealaltă era mică. Ea era aproape inertă. Şi foarte tăcută. Moale şi amețită. Era drogată. Cu un fel de substanță exotică. Ce era? Drogul violurilor? Rohypnol? Rophynol? Nu-mi puteam aminti numele. Nu este domeniul meu de expertiză. Eliot ar fi ştiut. La fel Duffy sau Villanueva. O substanță care îi face pe oameni pasivi, ascultători şi supuşi. Fac tot ceea ce le spui să facă.

— Teresa? am şoptit.

Nu mi-a răspuns.

— Eşti bine? am şoptit.

A dat din cap.

— Sunt bine.

— Poți să mergi?

— Da.

— Vino cu mine.

S-a ridicat în picioare. Nu avea un echilibru prea bun. Slăbiciune

musculară, am presupus. A fost încarcerată timp de nouă săptămâni.

— Pe aici, i-am spus.

Dar nu s-a mişcat. A rămas imobilă. I-am întins mâna. S-a întins şi ea şi a luat-o. Pielea ei era caldă şi uscată.

— Să mergem, i-am spus. Nu te uita la omul de pe podea.

M-am oprit din nou, chiar în faţa uşii. I-am lăsat mâna, l-am târât pe Troy în cameră, am închis uşa apoi am încuiat-o. Am luat din nou de mână pe Tereza şi am pornit. Nu s-a împotrivit. Era foarte ascultătoare. Doar s-a uitat în faţă şi m-a urmat. Am dat colţul şi am trecut pe lângă maşina de spălat. Am traversat sala de gimnastică. Rochia ei era mătăsoasă. Mă ţinea de mână de parcă era prietena mea. Mă simţeam de parcă mergeam la bal. Am urcat scările, unul lângă celălalt. Am ajuns sus.

— Stai aici, i-am spus. Nu pleca nicăieri fără mine, bine?

— Bine, a şoptit ea.

— Nu face absolut niciun zgomot, bine?

— Nu voi face.

Am închis uşa în spatele ei şi am lăsat-o pe treapta de sus, cu mâna odihnindu-se uşor pe balustradă şi cu un bec luminând în spatele ei. Am verificat holul cu atenţie şi m-am dus înapoi în bucătărie. Cei de la catering erau încă ocupaţi.

— Voi sunteţi Keast şi Maden? i-am întrebat.

Cel mai apropiat de mine a dat din cap.

— Paul Keast, a spus el.

— Chris Maden, a spus partenerul său.

— Trebuie să-ţi mut camionul, Paul, am spus.

— De ce?

— Pentru că este în drum.

S-a uitat întrebător la mine.

— Tu mi-ai spus să-l pun acolo.

— Dar n-am spus să-l laşi acolo.

A ridicat din umeri, a încercuit masa şi mi-a dat cheile.

— Cum zici.

Am luat cheile, am ieşit afară şi am verificat partea din spate a camionului. Era amenajat cu rafturi metalice pe fiecare parte. Pentru tăvile de alimente. Era un culoar îngust pe centru. Fără ferestre. Ar merge. Am lăsat uşile din spate deschise şi m-am urcat în scaunul şoferului ca să pornesc motorul. Am dat cu spatele până la aleea circulară din faţă, l-am parcurs şi m-am întors la uşa de la bucătărie. Acum, camionul era cu faţa în direcţia corectă. Am oprit motorul, dar am lăsat cheile în contact. M-am întors în bucătărie. Detectorul de metale a piuit.

— Ce mănâncă? am întrebat.

— Kebab de miel, a spus Maden. Cu orez, cuşcuş şi humus. Sarmale în foi de viţă la aperitiv. Baclava la desert. Şi cafea.

— Este mâncare libiană?

— Este comună pentru arabi. O mănâncă toţi.

— Am mâncat aşa ceva cu un dolar, am spus. Voi aţi luat cincizeci şi cinci.

— Unde? În Portland?

— În Beirut, i-am spus.

Am ieşit şi am verificat holul. Linişte. Am deschis uşa de la subsol. Teresa Daniel aştepta acolo, ca un robot. I-am întins mâna.

— Să mergem, am spus.

M-a urmat. Am închis uşa în urma ei. Am intrat cu ea în bucătărie. Keast şi Maden s-au uitat la ea. I-am ignorat şi am ieşit afară. Ne-am dus la camion. Ea tremura de frig. Am ajutat-o să urce în spate.

— Aşteaptă-mă acolo. Să nu faci zgomot, bine?

A dat din cap şi nu a spus nimic.

— Voi închide uşile.

A dat din nou din cap.

— O să te scot de acolo repede, am spus.

— Mulţumesc.

Am închis uşile şi m-am întors la bucătărie. M-am oprit şi am ascultat. Auzeam discuţiile dinspre sala de mese. Păreau să socializeze bine.

— Când mănâncă? am întrebat.

— În douăzeci de minute, a spus Maden. Când termină cu băutura. A fost şi şampanie inclusă în cei cincizeci şi cinci de dolari, să ştii.

— Bine, am spus. Nu o lua personal.

M-am uitat la ceas. Trecuseră patruzeci şi cinci de minute. Mai erau cincisprezece minute.

Urma spectacolul.

M-am întors afară, în frig. M-am strecurat în camionul firmei de catering şi am pornit motorul. Am condus înainte, încet, pe lângă colţul casei, încet pe aleea circulară, încet, în jos, pe aleea principale. Departe de casă. Prin poarta. Pe drum. Am accelerat. Am luat curbele rapid. Am frânat în dreptul Taurus-ului lui Villanueva. Am sărit afară. Villanueva şi Duffy au ieşit instantaneu din maşină.

— Teresa este în spate. E în regulă, dar e drogată.

Duffy şi-a strâns pumnii şi a sărit pe mine, îmbrăţişându-mă cu putere, iar Villanueva aproape a smuls uşile. Teresa i-a căzut în braţe. El a ridicat-o ca pe un copil. Apoi, Duffy a luat-o de lângă el şi a fost rândul lui să mă îmbrăţişeze.

— Trebuie să o duceţi la spital, am spus.

— O vom duce la motel, a spus Duffy. Suntem încă neoficial în operaţiune.

— Eşti sigură?

— Va fi bine, a spus Villanueva. Se pare ca i-au dat sedative. Probabil de la prietenii lor, dealerii. Dar nu durează mult timp. Îşi pierd efectul rapid.

Duffy o îmbrăţişă pe Teresa ca pe o soră. Villanueva încă mă îmbrăţişa pe mine.

— Eliot e mort.

Asta a pus capac stării de spirit euforice.

— Sunați la ATF de la motel, am spus. Dacă nu vă sun eu mai întâi.

S-au uitat la mine.

— Acum trebuie să mă întorc.

Am întors camionul şi am condus înapoi. Vedeam casa în fața mea. Lumina de la ferestre era galbenă. Luminile de pe zid străluceau albastru în ceață. Camionul se lupta cu vântul.

Planul B, m-am decis. Quinn era al meu, dar ceilalți puteau să dea dureri de cap ATF-lui.

M-am oprit la marginea aleii circulare şi am dat cu spatele pe partea laterală a casei. Am oprit lângă bucătărie. Am ieşit şi am ajuns în spatele casei, unde mi-am găsit haina. Am scos puştile. Am pus haina pe mine. Aveam nevoie de ea. Era o noapte rece şi aş fi putut fi din nou afară în aproximativ cinci minute.

M-am îndreptat spre ferestrele sălii de mese ca să verific interiorul. Dar draperiile erau trase. Avea sens, m-am gândit. Era o noapte furtunoasă. Sala de mese arata mai bine cu draperii trase. Mai confortabilă. Covoare orientale pe podea, lambriuri de lemn, tacâmuri de argint.

Am luat puştile Persuader şi m-am dus înapoi în bucătărie. Detectorul de metale a piuit. Cei de la firma de catering aveau zece farfurii cu sarmale în foi de viță aliniate pe masă. Frunzele erau închise la culoare şi uleioase. Mi-era foame, dar nu aş fi putut să mănânc nimic. Din cauza dinților slăbiți. Mi-am imaginat c-o să consum înghețată timp de o săptămână, din cauza lui Paulie.

— Mai aşteptați cu mâncarea încă cinci minute, bine?

Keast şi Maden s-au uitat la arme.

— Cheile, am spus.

Le-am aruncat lângă foile de viță. Nu mai aveam nevoie de ele. Aveam cheile pe care Beck mi le-a dat. M-am gândit că o să plec pe uşa din față şi o să folosesc Cadillac-ul. Era mai rapid. Mai confortabil. Am luat un cuțit din suportul de lemn. L-am folosit ca să tai interiorul buzunarului drept al hainei, suficient de mult pentru a permite țevii unei puşti să poată intra în haină. Am luat arma cu care l-am ucis pe Harley şi am pus-o în buzunar, prin fanta pe care o tăiasem. Am ținut pe cealaltă cu ambele mâini. Am respirat adânc. M-am îndreptat spre hol. Keast şi Maden m-au privit cum plec. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific toaleta. N-avea niciun sens să îmi fac o intrare dramatică dacă Quinn nu era în sala de mese. Dar toaleta era goală. Nimeni nu era în pauză de baie.

Uşa de la sala de mese era închisă. Am mai respirat adânc. Am izbit uşa, am păşit înăuntru şi am tras două Brenneke în tavan. Au avut efectul unor grenade. Cele două explozii au fost colosale. A început să plouă cu ipsos şi lemn. Praful şi fumul a umplut aerul. Toată lumea a înghețat. Am îndreptat arma spre pieptul lui Quinn. Ecoul s-a stins.

— Mă mai ții minte? i-am spus.

Elizabeth Beck a țipat în tăcerea bruscă.

M-am deplasat încă un pas în cameră şi am ținut puşca îndreptată spre Quinn.

— Mă mai ții minte? am spus din nou.

O secundă. Două. Apoi gura a început să i se mişte.

— Te-am văzut în Boston, a spus el. Pe stradă. Într-o sâmbătă seara. Acum două săptămâni.

— Încearcă din nou.

Fața lui era inexpresivă. Nu-şi amintea de mine. L-au diagnosticat cu amnezie, a spus Duffy. Ca urmare a traumei, era aproape inevitabil. S-au gândit că ar putea fi cu adevărat amnezic privind incidentul şi ce s-a întâmplat cu o zi sau două înainte de el.

— Sunt Reacher. Trebuie să-ți aduci aminte de mine.

S-a uitat neputincios la Beck.

— Numele ei era Dominique, i-am spus.

S-a întors spre mine. S-a uitat la mine. Ochii larg deschişi. Acum ştia cine eram. Fața i s-a schimbat. Sângele i s-a scurs din obraji şi a apărut furia. Şi frica. Cicatricele erau complet albite. M-am gândit să țintesc direct între ele. Ar fi fost o împuşcătură dificilă.

— Chiar credeai că nu te voi găsi? am spus.

— Putem vorbi? a întrebat.

Suna ca şi cum avea gura uscată.

— Nu, am spus. Ai mai vorbit acum zece ani.

— Suntem cu toți înarmați aici, a spus Beck.

Îi era frică. Cei trei arabi se holbau la mine. Aveau praf de ipsos lipit pe uleiul lor de păr.

— Atunci, spune tuturor să nu scoată armele. Nu e niciun motiv să avem mai mult de o victimă aici.

Mulțimea s-a îndepărtat de mine. Praful se aşeza pe masă. O bucată din tavan a spart un pahar. M-am mutat odată cu ceilalți şi m-am rotit aşa încât să orientez gaşca băieților răi împreună, la un capăt al camerei. În acelaşi timp, i-am forțat pe Elizabeth, Richard şi bucătăreasa să ajungă în celălalt capăt. Erau în siguranță, lângă fereastră. Am folosit limbajul corpului, pur şi simplu. Mi-am întors umărul şi-am avansat puțin şi, chiar dacă era masa între mine şi ei, cei mai mulți s-au dus acolo unde am vrut. Mica adunare s-a despărțit ascultător în două grupe, opt şi trei.

— Acum, toată lumea ar trebui să se îndepărteze de dl Xavier, am spus.

Ceea ce a făcut toată lumea, cu excepția lui Beck. Beck era chiar în dreptul umărului său. M-am uitat la el. Apoi mi-am dat seama că Quinn îl încleştase de braț. Îl strângea cu putere, chiar deasupra cotului. Trăgea de el. Trăgea cu disperare. Voia să-l transforme în scutul lui uman.

— Aceste gloanțe au doi centimetri diametru, i-am spus. Atâta timp cât eu pot vedea doi centimetri din tine, este mai mult decât suficient.

El n-a răspuns. Continua să tragă de Beck. Beck rezista. Vedeam teama în ochii lui. Scena parcă se derula cu încetinitorul. Dar ştia că Quinn va câştiga. În mai puțin de zece secunde umărul stâng Beck acoperise umărul

drept a lui Quinn. Ambii tremurau de efort. Chiar dacă Persuader-ul nu avea sprijin pentru umăr ci doar un mâner ca de pistol, l-am ridicat la umăr şi am ţintit cu atenţie.

— Eu te pot vedea în continuare, i-am spus.

— Nu trage, a spus Richard Beck, în spatele meu.

Era ceva ciudat în vocea lui.

M-am uitat la el. Doar un singură privire cu coada ochiului. Ca o străfulgerare. Avea o Beretta în mână. Identic cu cea din buzunar meu. Ațintită spre capul meu. Lumina se reflecta pe ea. Ieşea în evidenţă. Chiar dacă m-am uitat doar pentru o fracţiune de secundă, am văzut gravura elegantă de pe armă. Pietro Beretta. Am văzut stratul subţire de vaselină. Am văzut punctul mic, roşu, care este vizibil când siguranţa este ridicată.

— Lasă pistolul, Richard, am spus.

— Nu cât timp tatăl meu este acolo.

— Dă-i drumul, Quinn, am spus.

— Nu trage, Reacher, a spus Richard. O să te împuşc eu primul.

Între timp Quinn îl trăsese pe Beck aproape complet în faţa lui.

— Nu trage, a spus din nou Richard.

— Lasă pistolul, Richard, am spus.

— Nu.

— Lasă pistolul.

— Nu.

I-am ascultat cu atenţie vocea. Nu se mişca. Stătea nemişcat. Ştiam exact unde era. Ştiam cu ce unghi trebuie să mă întorc. Am repetat în minte. Mă întorc. Foc. Încarc. Mă întorc. Foc. Nu ar fi durat mai mult de o secundă şi jumătate. Prea rapid pentru ca Quinn să reacţioneze. Am respirat adânc.

Apoi m-am gândit la Richard. Părul lui, urechea lipsă. Degetele lungi. Mi-am imaginat glonţul Brenneke masiv, croindu-şi loc prin corpul lui, zdrobind, sfâşiind, energia cinetică imensă rupându-l în bucăţi. Nu puteam s-o fac. Nu puteam să trag.

— Lasă pistolul, am spus.

— Nu.

— Te rog.

— Nu.

— Nu faci decât să îi ajuţi pe ei.

— Îl ajut pe tatăl meu.

— N-o să-l lovesc pe tatăl tău.

— Nu pot să risc. E tatăl meu.

— Elizabeth, spune-i tu.

— Nu, a spus ea. E soţul meu.

Impas.

Mai mult decât impas. Pentru că nu putea face absolut nimic. Nu puteam trage în Richard. Nu mă lăsa inima. Prin urmare, nu puteam trage în Quinn. Şi nu puteam spune nu am de gând să tragă în Quinn, deoarece atunci opt indivizi ar scoate imediat armele la mine. S-ar putea să curăţ

câțiva dintre ei, dar mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei tot m-ar doborî. Şi nici nu puteam să-l despart pe Quinn de Beck. În niciun caz Quinn nu-i va da drumul lui Beck şi nu va ieşi singur din cameră cu mine. Impas.

Planul C.

— Lasă arma, Richard, am spus.

Am ascultat.

— Nu.

Nu se mişcase din poziția lui. Am repetat din nou. Mă întorc. Foc. Am respirat adânc.

M-am răsucit şi am tras. Treizeci de centimetri la dreapta lui Richard, în fereastră. Glonțul a rupt draperiile şi a lovit rama geamului, spulberând-o. Am alergat trei paşi şi m-am aruncat cu capul prin gaură. M-am răsucit de două ori înfăşurat într-o perdea de catifea ruptă apoi m-am ridicat în picioare şi am luat-o la fugă. Direct către stânci.

M-am întors după douăzeci de metri şi am rămas nemişcat. Resturile draperiei se umflau în vânt. Fâlfâiau înăuntru şi în afară prin gaura geamului. Auzeam cum se rupe țesătura. Lumină galbenă strălucea în spatele ei. Vedeam figuri, iluminate din spate, bulucindu-se în spatele sticlei sparte. Totul se mişca. Draperia, oamenii. Lumina pălea şi se intensifica pe măsură ce perdeaua flutura înăuntru şi în afară. Apoi au început împuşcăturile. Pistoalele trăgeau, foc după foc. Două, apoi patru, apoi cinci. Apoi mai multe. Cartuşele țiuiau prin aer, în jurul meu. Loveau stâncile, provocând scântei, apoi ricoşau. Aşchii de piatră zburau peste tot. Focurile de armă sunau înfundat. Sunetul lor se pierdea în urletul vântului şi în zgomotul valurilor. M-am aşezat în genunchi. Am ridicat Persuader-ul. Apoi focurile s-au oprit. Am aşteptat. Draperia dispăruse. Cineva o rupsese. Lumina dinăuntru mă inunda. I-am văzut pe Richard şi Elizabeth forțați să stea în fața celorlalți, la fereastră. Aveau brațele răsucite la spate. Am văzut fața lui Quinn în spatele umărului lui Richard. Avea arma ațintită direct spre mine.

— Împuşcă-mă acum, a țipat.

Vocea lui aproape s-a pierdut în vânt. Am auzit al şaptelea val spărgându-se în spatele meu. O perdea fină de picături a țâşnit în sus şi vântul a izbit-o lovindu-mă cu putere în ceafă. L-am văzut pe unul dintre oamenii lui Quinn în spatele Elizabeth. Fața ei era schimonosită de durere. Avea mâna dreaptă pe umărul ei. Capul lui era în spatele capului ei. Avea o armă în mână. Am văzut o țeavă de pistol cum înlătură cioburile de sticlă de pe ramă. A curățat-o complet. Apoi, Richard s-a smucit în față. Genunchiul său a ajuns pe pervaz. Quinn l-a împins cu totul afară. L-a urmat, strâns lipit de el.

— Împuşcă-mă acum, a strigat din nou.

În spatele lui, Elizabeth era împinsă prin fereastră. Avea un braț gros în jurul taliei. Picioarele ei loveau cu disperare. Un tip a pus-o cu picioarele pe pământ apoi a tras-o înapoi pentru a rămâne în spatele ei. Îi vedeam chipul,

palid, în întuneric. Schimonosit de durere. M-am retras. Mai multe persoane au ieşit afară. Se învălmăşeau la fereastră. S-au grupat. Au format o coloană. Richard şi Elizabeth, umăr la umăr, erau imobilizați în față, ca un vârf de lance. Coloana s-a îndreptat spre mine. Dar nu erau bine coordonați. Am văzut cinci arme. M-am retras. Coloana se apropia. Armele au început să tragă din nou.

Nu voiau să mă împuşte. Urmăreau să mă încercuiască. M-am retras. Am numărat cartuşele. Cinci arme, încărcătoare pline, aveau cel puțin şaptezeci şi cinci de cartuşe. Poate mai multe. Şi au tras cam douăzeci. Mai era un drum lung până să rămână fără muniție. Şi acum tirul lor era precis. Nu trăgeau la întâmplare. Trăgeau la stânga şi la dreapta mea, în stânci, câte un foc la fiecare câteva secunde. Se apropiau ca un blindat. Ca un tanc cu blindaj uman. M-am ridicat. M-am retras. Coloana se apropia.

Richard era în partea dreaptă şi Elizabeth pe partea stângă. Am ales un tip din spatele lui Richard şi am țintit. Tipul m-a văzut şi s-a înghesuit în ceilalți. Coloana şi-a strâns rândurile. Acum era o coloană îngustă. Continua să se apropie. Nu aveam în cine să trag. M-am retras, pas cu pas.

Călcâiul stâng a ajuns la fisura lui Harley.

Apa bolborosea şi îmi uda pantoful. Am auzit valurile. Pietriş răvăşit şi răscolit. Mi-am mutat piciorul drept încât să fie în linie cu cel stâng. M-am echilibrat pe marginea fisurii. L-am văzut pe Quinn zâmbind la mine. Strălucirea dinților lui în întuneric.

— Zi-i noapte bună acum, a țipat.

Rămâi în viață. Vezi ce îți aduce minutul următor.

Coloana a ridicat armele. Şase sau şapte dintre ei m-au țintit cu pistoalele. Aşteptau doar o comandă. Am auzit al şaptelea val spărgându-se la picioarele mele. Apa mi-a trecut de glezne şi a inundat trei metri în fața mea. S-a oprit acolo, pentru o secundă, apoi s-a scurs înapoi, indiferent, ca un metronom. M-am uitat la Elizabeth şi Richard. M-am uitat la fețele lor. Am inspirat adânc. M-am gândit: ori ei, ori eu. Am aruncat puşca şi m-am aruncat înapoia mea, în apă.

Prima oară am resimțit şocul temperaturii şi apoi a fost ca şi cum cădeam de pe o clădire. Doar că nu era o cădere liberă. A fost ca şi cum aterizasem într-un tunel congelat şi eram tras în jos pe o pantă abruptă. Din ce în ce mai repede. Eram cu susul în jos. Alunecam cu capul în jos. Am aterizat pe spate şi pentru o fracțiune de secundă n-am simțit nimic. Doar apa congelată în urechile, ochii şi nasul meu. Îmi pişca buzele. Eram la aproximativ treizeci de centimetri sub suprafață. Eram îngrijorat să nu mă ridic la suprafață. Aş fi ajuns la suprafața apei chiar în fața lor. Probabil erau îmbulziți în jurul fisurii, cu armele ațintite în jos, spre apă.

Apoi am simțit cum mi se ridică părul. Era o senzație delicată. Ca şi cum cineva îl pieptăna şi trăgea de el. Apoi am simțit cum ceva mă prinde de cap. Ca şi cum un individ puternic, cu mâini mari, îmi prinde fața între palmele şi trage, foarte uşor la început, apoi un pic mai tare. Şi mai tare. Le-am simțit pe gât. A fost ca şi cum creşteam în înălțime. Apoi le-am simțit

pe piept şi pe umeri. Braţele mele pluteau libere şi dintr-o dată mi s-au smucit deasupra capului. Apoi am căzut de pe clădire. Într-o scufundare perfectă, pe spate. M-am scufundat mai mult. Cu viteză. Mult mai repede decât o cădere liberă prin aer. Ca şi cum eram atârnat de o coardă elastică gigantică.

Nu vedeam nimic. Nu ştiam dacă aveam ochii deschişi sau închişi. Frigul era atât de năucitor şi presiunea pe care o suportam atât de uniformă încât nu simţeam nimic. Nu era ceva fizic. Era ceva fluid. Parcă eram transportat într-un film science fiction. Ca şi cum eram teleportat. Ca şi cum eram fluidizat. Ca şi cum eram alungit. Ca şi cum, brusc aveam zece metri înălţime şi doi centimetri lăţime. Era întuneric şi frig. Mi-am ţinut respiraţia. Toată tensiunea mi s-a disipat şi mi-am aplecat capul înapoi ca să simt apa pe pielea capului. Mi-am îndreptat degetele de la picioare. Mi-am arcuit coloana vertebrală. Mi-am întins braţele în faţă. Am deschis degetele pentru a simţi apă curgând printre ele. Mă simţeam foarte liniştit. Eram un glonţ. Mi-a plăcut.

Apoi am simţit cum panica mă loveşte în piept şi am ştiut că mă înecam. Aşa că am început să lupt. M-am întors şi paltonul mi s-a ridicat peste cap. L-am smuls de pe mine, rostogolindu-mă şi zvârcolindu-mă în tunelul congelat. Paltonul mi-a biciuit faţa şi a fost luat de curent. Mi-am scos jacheta. A dispărut în apă. Am simţit brusc frigul muşcător. Încă mă scufundam rapid. Urechile îmi fluierau. Mă rostogoleam, ca în reluare. Mă legănam în sus şi jos, din ce în ce mai repede, şi mă rostogolea pe parcă eram uns cu grăsime.

Cât de mare era tunelul? Nu ştiam. Am lovit cu disperare apa din jurul meu. M-am simţit ca pe nisipuri mişcătoare. *Nu te scufunda*. M-am zvârcolit şi am luptat, încercând să-mi găsesc ieşirea. Am negociat cu mine însumi. Concentrează-te. Găseşte ieşirea. Fă ceva. Stai calm. M-am concentrat şi am început să înot în mod corespunzător. Din greu. Ca şi cum tunelul era o suprafaţă plană într-o piscină şi eu eram într-o cursă. Ca şi cum pe învingător îl aştepta o fată şi o băutură.

De cât timp eram acolo, jos? Nu ştiam. Poate cincisprezece secunde. Puteam să-mi ţin respiraţia un minut. Deci, relaxează-te. Înoată. Găseşte ieşirea. Trebuit să fie o ieşire. Nu tot oceanul este agitat ca aceasta. N-ar putea, altfel Portugalia ar fi sub apă. Şi jumătate din Spania. Presiunea îmi ţiuia în urechi.

În ce direcţie mă îndrept? Nu contează. Trebuie doar să ies din curent. Am înotat în continuare. Am simţit cum mareea încearcă să mă învingă. Era incredibil de puternică. A fost blândă înainte. Acum încerca să mă rupă în bucăţi. Ca şi cum îmi respingea decizia de a mă salva. Mi-am încleştat dinţii şi am continuat să lupt. Parcă mă târam pe podea cu o mie de tone de cărămizi în spate. Plămânii mi se umflaseră şi mă ardeau. Mi se prelingea aerul printre buze. Am continuat să dau din braţe. Să trag apa pe lângă mine.

Treizeci de secunde. Mă înecam. O ştiam. Nu mai aveam putere. Plămânii

mei erau goliți. Pieptul mă apăsa. Aveam un miliard de tone de apă deasupra mea. Fața mi se schimonosise de durere. Urechile îmi vâjâiau. Simțeam noduri în stomac. Umărul stâng mă ardea acolo unde mă lovise Paulie. Am auzit vocea Harley: *Niciodată nu s-a întors vreun cadavru.* Am lovit apa.

Patruzeci de secunde. Nu făceam niciun progres. Am fost aruncat jos, în adâncuri. Urma să mă izbesc de fundul mări. Am lovit apa. M-am luptat cu mareea.

Cincizeci de secunde. Urechile îmi fluierau. Capul îmi exploda. Aveam buzele lipite de dinți. Eram furios. Quinn a scăpat din ocean. Eu de ce nu aş putea?

Am lovit apa cu disperare.

Un minut. Degetele mele îmi înghețaseră şi le simțeam țepene. Privirea mi s-a încețoşat.

Mai mult de un minut. M-am zbătut în apă. Încercând să-mi croiesc drum prin apă. *Loveşte apa şi luptă.* Apoi am simțit o schimbare în curent. Am găsit ieşirea. A fost ca şi cum am prins un stâlp de telegraf dintr-un tren de mare viteză. Am țâşnit afară din tunel, dar un val m-a lovit în cap şi turbulența m-a rostogolit, cu mâinile şi picioarele întinse, din nou sub apă, liniştită, limpede şi rece.

Acum gândeşte-te. Unde este suprafața? Mi-am folosit fiecare gram de auto-control pe care îl mai aveam şi am încetat să mă lupt. Doar pluteam. Am încercat să evaluez unde sunt. Nu mai mergeam nicăieri. Plămânii îmi erau goliți. Buzele erau încleştate. Nu mai puteam respira. Nu mă mai mişcam. Eram mort în apă. Într-un kilometru cub de ocean negru. Am deschis ochii. M-am uita împrejurul meu. În sus, sub mine, în lateral. M-am răsucit şi m-am întors. N-am văzut nimic. Parcă eram în spațiul cosmic. Totul era întuneric beznă. Nicio lumină.

Niciodată nu s-a întors vreun cadavru.

Am simțit o uşoară presiune în piept. Mai puțină în spate. Pluteam cu fața în jos, în apă. Suspendat. Am simțit cum plutesc în sus, foarte încet. M-am concentrat puternic. M-am încordat. Mi-am arcuit coloana vertebrală. Mi-am agitat mâinile. Am împins picioarele în jos. Am întins brațele spre suprafață. *Acum du-te. Nu respira.*

Am lovit cu furie apa. Trăgeam cantități enorme de apă sub mine. Mi-am încleştat buzele. Nu mai aveam aer. Mi-am înclinat capul, astfel că primul lucru care iese la suprafață să fie gura mea. Cât mai este? Era întunecat deasupra mea. Nu era nimic acolo. Eram la un kilometru în adâncuri. Nu mai aveam aer. Urma să mor. Mi-am descleştat buzele. Apa mi-a inundat gura. Am înghițit şi apoi am scuipat-o. Am lovit apa. Îmi apăruseră pete pe retină. Capul îmi huruia. M-am simțit febril. Ca şi cum ardeam. Apoi, ca şi cum mă congelam. Apoi, ca şi cum eram înfăşurat într-o plapumă de puf. Era moale. Nu mai simțeam nimic.

N-am mai lovit apa, pentru că am fost destul de sigur că am murit. Aşa că am deschis gura ca să respir. Am înghițit apă de mare. Pieptul meu mi-a

fost cuprins de spasme şi am aruncat-o afară. Încă de două ori. Respiram apă. Am mai lovit o dată apa. A fost tot ce am mai putut să fac. O ultimă încercare. Una puternică. Apoi am închis ochii, zvâcnind spre suprafață şi înghițind apa rece.

O jumătate secundă mai târziu am ieşit la suprafață. Am simțit aerul pe fata mea ca mângâierea unei iubite. Am deschis gura şi am aruncat un jet de apă din plămâni, respirând cu lăcomie. M-am luptat ca un nebun să-mi mențin fața în oxigenul dulce şi rece. Loveam apa şi suflam, respiram şi tuşeam încercând să-mi rețin senzația de vomă.

Mi-am întins brațele şi picioarele larg, plutind cu fața în sus şi cu capul înclinat pe spate, cu gura larg deschisă. Pieptul mi se ridica şi lăsa, se ridica şi se lăsa, se umplea şi se golea. Se mişca incredibil de rapid. Mă simțeam obosit. Şi liniştit. Şi nepăsător. Creierul încă nu era suficient oxigenat. M-am lăsat zgâlțâit de valuri, timp de un minut, doar respirând. Privirea mi se limpezise. Am văzut norii deasupra. Capul mi se limpezise. Am respirat din nou. O dată şi încă o dată, cu buzele desfăcute, suflând ca o locomotivă. Capul începuse să mă doară. Am călcat apa şi m-am uitat la orizont. Nu l-am putut găsi. Eram în tangaj, între valuri care veneau rapid, sus-jos, sus-jos, câte trei, patru metri o dată. Am înotat un pic şi mi-am calculat tempo-ul încât următorul val să mă ducă pe creastă. Am privit înainte. N-am văzut nimic, înainte să cad înapoi la baza valului.

N-aveam nicio idee despre unde eram. M-am întors nouăzeci de grade, am plutit pe următorul vârf şi m-am uitat din nou. La dreapta mea. Poate că era o barcă, acolo, pe undeva. Nu era. Nu era nimic. Eram singur în mijlocul Atlanticului. În derivă.

Niciodată nu s-a întors vreun cadavru.

M-am întors la o sută optzeci, m-am urcat pe creasta unui val şi m-am uitat la stânga mea. Nimic. Am căzut înapoi, m-am ridicat pe următorul val şi am privit în spatele meu.

Eram la o sută de metri de mal.

Vedeam casa. Vedeam ferestrele luminate. Vedeam zidul. Vedeam aburul albăstrui al luminilor sale. Mi-am tras cămaşa pe umeri. Era îmbibată şi grea. Am respirat. M-am întors pe burtă şi am început să înot.

O sută de metri. Orice concurent olimpic decent ar putea înota o sută de metri în aproximativ patruzeci şi cinci de secunde. Şi orice înotător decent din liceu ar putea face acest lucru în mai puțin de un minut. Mie mi-a luat aproape cincisprezece minute. Mareea se retrăgea. Simțeam că sunt tras înapoi. Simțeam că încă mă înec. Dar în cele din urmă am atins țărmul şi am îmbrățişat o stâncă netedă, acoperită cu mâzgă înghețată şi am strâns-o. Marea era încă agitată. Valuri mari cădeau pe mine şi îmi striveau obrazul pe granit, regulat, ca un ceas. Nu-mi păsa. Savuram loviturile. Pe fiecare dintre ele. Mă îndrăgostisem de stâncă.

M-am odihnit pe ea un minut şi apoi m-am târât spre garaj, bălăcindu-mă pe jumătate în apă, ghemuit. Apoi m-am târât pe coate şi genunchi. M-am rostogolit pe spate. M-am uită în sus la cer. *Acum, s-a întors unul,*

Harley.

Valurile mă izbeau până la talie. M-am deplasat cu spatele pe țărm până când valurile mi-au acoperit doar genunchi. M-am rotit cu burta în jos. Cu fața apăsată pe stâncă. Îmi era frig. Înghețat până la oase. Nu mai aveam paltonul. Nu mai aveam jacheta. Nu mai aveam Persuader-ul. Nu mai aveam Beretta.

M-am ridicat. Apa se scurgea de pe mine. Am încercat câțiva paşi. L-am auzit pe Leon Garber în minte: *Ce nu te ucide, te face mai puternic*. El credea că JFK a spus-o. Eu credeam că e vorba, de fapt, de Friedrich Nietzsche şi că a spus *distruge*, nu *ucide*. *Ceea ce nu ne distruge, ne face mai puternici*. Am mai făcut doi paşi, m-am aplecat spre peretele din spate şi am vărsat încă un litru de apă sărată. Asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Am rotit brațele şi mi-am lovit fiecare picior, încercând să-mi repun circulația în mişcare şi să-mi mai zvânt hainele. Mi-am scuturat părul ud şi am respirat lung, lent. Mă îngrijora tusea. Gâtul mă ardea de durere, frig şi sare.

Apoi am mers de-a lungul peretelui din spate şi am ocolit colțul. Am găsit mica mea ascunzătoare şi mi-am luat pachetul pentru ultima dată.

Vin după tine, Quinn.

Ceasul încă funcționa şi mi-a arătat că ora mea trecuse de mult. Probabil că Duffy a sunat la ATF acum douăzeci de minute. Dar reacția lor va fi lentă. Mă îndoiam că au un birou operativ în Portland. Boston era, probabil, cel mai apropiat. De acolo fusese trimisă menajera. Aşa că aveam încă destul timp.

Camionul firmei de catering plecase. Evident, cina a fost anulată. Dar celelalte vehicule erau încă acolo. Cadillac-ul, Town Car-ul şi cele două Suburban-uri. Opt inamici încă în casă. Plus Elizabeth şi bucătăreasa. N-am ştiut în ce categorie să-l încadrez pe Richard.

Am rămas strâns lipit de peretele casei şi am verificat fiecare fereastră. Bucătăreasa era în bucătărie. Făcea curățenie. Keast şi Maden abandonaseră toate lucrurile lor acolo. M-am retras sub pervaz şi m-am deplasat mai departe. Sala de mese era o ruină. Vântul intrase prin fereastra spartă şi smulsese fața de masă, aruncând farfurii şi pahare peste tot. Erau grămăjoare de ipsos în colțuri, acolo unde vântul le-a îngrămădit. Erau două găuri mari în tavan. Probabil şi în tavanul camerei de deasupra şi în camera de deasupra ei. Cartuşele Brenneke au ieşit, probabil, prin acoperiş şi s-au îndreptat spre lună.

În camera pătrată, unde am jucat ruleta rusească, erau trei libienii şi trei dintre tipii lui Quinn. Erau aşezați în jurul mesei de stejar, fără să facă nimic. Păreau palizi şi şocați. Dar păreau că îşi revin. Nu plecau nicăieri. M-am retras sub pervaz şi m-am deplasat mai departe. Am ajuns în dreptul salonului lui Elizabeth Beck. Ea era acolo. Împreună cu Richard. Cineva se ocupase de cadavru. Ea era pe canapea şi vorbea rapid. N-am auzit ce spunea, dar Richard asculta cu atenție. M-am retras sub pervaz şi m-am mutat mai departe.

Beck şi Quinn erau în mica cameră a lui Beck. Quinn era în fotoliul roşu

şi Beck era în picioare, în faţa dulapului cu mitraliere. Beck era palid, sumbru şi ostil, iar Quinn părea plin de sine. Avea un trabuc gros, neaprins, în mână. Îl răsucea între arătător şi degetul mare, pregătindu-se să-i taie capătul cu o mică ghilotină de argint.

Am ajuns înapoi la bucătărie, după ce am făcut un ocol complet al casei. Am păşit înăuntru. Fără niciun sunet. Detectorul de metale a rămas tăcut. Bucătăreasa nu m-a auzit venind. Am imobilizat-o de la spate. I-am pus o mână peste gură şi am târât-o peste masă. Nu mai voiam să risc, după ce se întâmplase cu Richard. Am găsit un prosop de bucătărie într-un sertar şi l-am folosit ca pe un căluş. Am găsit un alt prosop şi i-am legat încheieturile. Am găsit un altul şi i-am legat gleznele. Am lăsat-o întinsă incomod pe podea, lângă chiuvetă. Am găsit un al patrulea prosop şi l-am pus în buzunar. Apoi am ieşit în hol.

Era linişte. Auzeam vocea lui Elizabeth Beck, slab. Uşa salonului ei era deschisă. Nu am auzit nimic altceva. M-am dus direct la uşa bârlogului lui Beck. Am deschis-o. Am păşit înăuntru. Am închis-o din nou.

Am fost întâmpinat de o ceaţă de fum de trabuc. Quinn tocmai îl aprinsese. Am avut sentimentul că râdea de ceva. Acum, îngheţase de şoc. La fel şi Beck. Palid şi nemişcat. Se holbau la mine.

— M-am întors, am spus.

Beck avea gura deschisă. L-am lovit cu specialitatea mea: pumnul ţigară. Gura i s-a trântit, capul i-a zvâcnit pe spate, ochii i s-au dat peste cap şi a căzut secerat pe covor. A fost o lovitură decentă, dar nu cea mai bună. Până la urmă, fiul său i-a salvat viaţa. Dacă nu aş fi fost atât de obosit de la înot, o lovitură mai bună l-ar fi ucis.

Quinn a venit direct la mine. Direct de pe scaun. Şi-a aruncat ţigara. A dus mâna la buzunar. L-am lovit în stomac. Aerul i-a ieşit din plămâni, s-a îndoit şi a scăzut în genunchi. L-am lovit în cap şi l-am împins în jos, pe burtă. Am îngenuncheat şi i-am înfipt genunchii între omoplaţi.

— Nu, a spus el. Nu mai avea aer. Te rog.

Mi-am pus podul palmei pe ceafa lui. Am scos dalta din pantof şi i-am vârât-o în spatele urechii şi în sus, în creier, încet, centimetru cu centimetru. Era mort înainte de a ajunge la jumătate, dar am continuat până când am îngropat-o complet. Am lăsat-o acolo. Am şters mânerul cu prosopul din buzunarul meu, apoi i-am aruncat prosopul peste cap şi m-am ridicat în picioare, obosit.

— 10-18, Dom, mi-am spus.

Am păşit peste trabucul lui Quinn. Am luat cheile de la maşina din buzunarul lui Beck şi m-am strecurat înapoi în hol. Am traversat bucătăria. Bucătăreasa m-a urmărit cu privirea. Am ocolit casa până în partea din faţă. Am intrat în Cadillac. Am pornit motorul şi m-am îndreptat spre vest.

Mi-a luat treizeci de minute ca să ajung la motelul lui Duffy. Ea şi Villanueva erau împreună cu Teresa Justice în camera lui. Nu mai era Teresa Daniel. Nu mai era îmbrăcată ca o păpuşă. Era îmbrăcată cu halatul de la motel. Făcuse duş. Îşi revenea rapid. Arăta slabă şi palidă, dar altfel

arăta normal. Ca un agent federal. S-a uitat la mine cu groază. La început am crezut că era confuză în legătură cu mine. Mă văzuse în pivniță. Poate credea că sunt unul dintre ei.

Apoi m-am văzut în oglinda de la uşa dulapului şi am înțeles de ce reacționase aşa. Eram ud din cap până-n picioare. Tremuram şi aveam frisoane. Pielea mea era de un alb cadaveric. Tăietura de pe buza mea se deschisese şi devenise albastră pe margini. Aveam vânătăi proaspete de la valurile care m-au izbit de stâncă. Aveam alge marine în păr şi noroi pe cămaşă.

— Am căzut în mare, i-am spus.

Nimeni n-a spus nimic.

— Trebuie să fac un duş. Într-un minut. Ai sunat la ATF?

Duffy a dat din cap.

— Sunt pe drum. Poliția din Portland a sigilat deja depozitul. Vor bloca şi drumul de coastă, de asemenea. Ai ieşit la timp.

— Am fost vreodată acolo?

Villanueva a clătinat din cap.

— Tu nu exişti. Nu te-am cunoscut vreodată.

— Mulțumesc.

— Sunt de şcoală veche, a spus el.

M-am simțit mai bine după duş. Arătam mai bine, de asemenea. Dar nu aveam haine. Villanueva mi-a împrumutat un set de la el. Erau un pic prea scurte şi prea largi. Am folosit vechea lui haină de ploaie ca să le acopăr. Am înfăşurat-o strâns în jurul meu, pentru că încă îmi era frig. Am comandat pizza. Eram cu toții morți de foame. Mie îmi era şi foarte sete, de la apa sărată. Am mâncat şi am băut. Nu puteam muşca din blatul pizzei. Mâncam doar ingredientele de deasupra. După o oră, Teresa Justice s-a dus la culcare. Mi-a strâns mâna. A spus noapte bună, foarte politicos. N-avea nicio idee cine eram.

— Drogurile i-au şters memoria pe termen scurt, mi-a spus Villanueva.

Apoi am vorbit despre afaceri.

Duffy era la pământ. Trăia un coşmar. Pierduse trei agenți într-o operațiune ilegală. Şi faptul că Teresa era liberă nu însemna mare lucru. Pentru că Teresa nu ar fi trebuit să fie acolo.

— Dă-ți demisia, am spus. În schimb înrolează-te la ATF. Tocmai le-a dat pe tavă o operațiune de anvergură. Vei fi senzația lunii.

— Eu am de gând să mă pensionez, a spus Villanueva. Sunt destul de bătrân şi mi-a ajuns.

— Eu nu mă pot pensiona, a spus Duffy.

În restaurant, cu o noapte înainte de arestare, Dominique Kohl m-a întrebat:

— De ce faci asta?

Nu eram sigur ce a vrut să spună.

— De ce iau cina cu tine?

— Nu, de ce lucrezi în Poliția Militară. Ai putea fi orice. Ai putea fi la Forțele Speciale, Informații Militare, Forțe Speciale Aeriene, blindate, oriunde ai vrea.

— La fel şi tu.

— Ştiu. Şi ştiu de ce fac asta. Dar vreau să ştiu de ce o faci tu.

Era prima dată când cineva m-a întrebat.

— Pentru că mereu mi-am dorit să fiu polițist, i-am spus. Dar am fost predestinat pentru armată. Chestie de familie, fără posibilitatea să aleg. Aşa că am devenit un polițist militar.

— Ăsta nu e un răspuns. De ce ai vrut să fii polițist?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că exact aşa sunt şi eu. Polițişti pun lucrurile în ordine.

— Ce lucruri?

— Au grijă de oameni. Se asigură că cei mici sunt bine.

— Despre asta-i vorba? Despre cei mici?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu chiar. Nu-mi pasă cu adevărat de cei mici. Doar că nu-mi place de cei mari. Îi urăsc pe oamenii îngâmfați, care se cred mari, care cred ca pot să scape orice ar face.

— Atunci tu obții rezultatele potrivite, dar din motive greşite.

Am aprobat.

— Dar încerc să fac ceea ce trebuie. Cred că motivele nu contează cu adevărat. Oricum ar fi, îmi place să fac lucrurile corecte.

— Şi eu. Încerc să fac ceea ce trebuie. Chiar dacă toată lumea ne urăşte, nimeni nu ne ajută şi nu primim mulțumiri niciodată. Cred că să faci ceea ce trebuie este un scop în sine. Nu-i aşa?

— Ai făcut ceea ce trebuie să faci? am întrebat, zece ani mai târziu.

Duffy a dat din cap.

— Da.

— Fără absolut nicio îndoială?

— Da.

— Eşti sigură?

— În totalitate.

— Atunci relaxează-te, am spus. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care poți să-l faci. Nimeni nu te va ajuta şi nimeni nu-ți va spune *mulțumesc* vreodată.

A tăcut, pentru o secundă.

— Tu ai făcut ceea ce trebuie? m-a întrebat.

— Fără nicio îndoială.

N-am mai continuat.

Duffy o cazase pe Teresa Justice în vechea camera a lui Eliot. Villanueva plecase în camera lui. Ceea ce însemna că eu rămâneam în camera lui Duffy.

Părea un pic stânjenită cu privire la ceea ce vorbisem mai înainte, când am dormit împreună. Despre lipsa noastră de profesionalism. Nu eram

sigur dacă încearcă să întărească sau să retragă ce a spus.

— Nu te impacienta, i-am spus. Sunt prea obosit.

Şi de data aceasta, s-a dovedit că eram. Nu suficient ca să nu încerc. Am început. Ea a fost clară dându-mi de înțeles că vrea să-şi retragă obiecția de mai devreme. A fost clară când mi-a precizat se bucură că a spus *da*, în loc de *nu*. Mă simțeam bucuros, pentru că ea îmi plăcea foarte mult. Aşa că am început. Ne-am dezbrăcat şi am urcat în pat, împreună. Îmi amintesc că am sărutat-o atât de tare încât gura m-a durut. Dar asta e tot ce-mi amintesc. Am adormit. Am dormit somnul morții. Unsprezece ore. Ei erau plecați când m-am trezit. Plecați să-şi înfrunte viitorul, indiferent ce le rezerva. Eram singur în cameră, cu o grămadă de amintiri. Era dimineața târziu. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzele. Particule de praf dansau în aer. Hainele lui Villanueva nu mai erau pe spătarul scaunului. În schimb era o pungă de cumpărături. Plină cu haine ieftine. Păreau că mi se potrivesc perfect. Susan Duffy ştia să aprecieze dimensiunile. Erau două ținute complete. Una pentru vreme rece. Una pentru vreme caldă. Nu ştia unde mă îndrept. Deci, a acoperit ambele posibilități. Era o femeie foarte practică. M-am gândit că o să-mi fie dor de ea. Un timp.

M-am îmbrăcat în ținuta de vreme caldă. Am lăsat ținuta de vreme rece, chiar acolo, în cameră. M-am gândit să plec cu maşina lui Beck pe I-95. Spre parcarea din Kennebunk. M-am gândit să o abandonez acolo. M-am gândit că o să găsesc cu uşurință pe cineva care merge în sud. Şi I-95 se îndreaptă în multe direcții, tocmai până la Miami.

SFÂRŞIT

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Romanele care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de țări.

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

6

VÂSLIND PRIN BOSFOR

Jonathan Cloke, cu cei aproape 2 metri ai săi, era cel mai înalt dintre toți argonauții. A sosit la 5 iunie, cu puțin înainte ca *Argo* să fi ajuns la gurile Bosforului, venind astfel la timp pentru a întări echipajul în încercarea lui de a vâsli prin strâmtoare împotriva curenților şi a dezminți teoria potrivit căreia un asemenea lucru era imposibil de realizat ele o ambarcație de la sfârşitul epocii de bronz. Judecând după puterea muşchilor noştri, am socotit că aveam cel puțin aceeaşi şansă de reuşită ca oricare alții. Cei mai mulți dintre noii argonauți erau bărbați solizi, cu o înălțime de cel puțin 1,80 m, şi foarte puternici. Printre cei mai scunzi era şi Mark, experimentatul conducător al vâslaşilor şi expert în vâslit; vigoarea lui Peter Wheeler, ca unul care alerga la maraton, era evidentă; Trondur era un adevărat vâslaş călit de anii în care

trăsese la ramele unor bărci mici prin apele vijelioase din jurul insulelor Feroe, ca şi de cățărarea pe crestele țărmului acestora pentru a culege ouă de păsări de pe marginile stâncilor.

În plus, la Istanbul ni s-a mai alăturat un fost campion la cursele de *curragh* din Irlanda. *Curragh* este o barcă uşoară, acoperită cu o pânză tare, o ambarcație specifică coastei de vest a Irlandei. Ea are la origine bărcile acoperite cu piele ale băştinaşilor care, încă din timpul romanilor, cutreierau coastele sălbatice ale Atlanticului, şi care mai sunt şi astăzi folosite de pescari ca baza plutitoare pentru pescuitul cu plasa şi prinderea homarilor. În fiecare vară, în porturile mici din vestul Irlandei, aceşti pescari se întrec într-o serie de regate de *curragh* pentru a alege cel mai tare şi mai rapid echipaj. Sunt întreceri foarte disputate, cu multe pariuri şi tot felul de şiretlicuri, întrecerea începe într-un spirit de autenticitate îngrijorător; arbitrul trage un foc de armă deasupra capetelor concurenților. Cu doi ani în urmă, din echipajul câştigător a făcut parte şi Cormac O'Connor, primul ofițer de marină pe un trauler irlandez. Acum sosise la Istanbul, pregătit să vâslească pentru argonauți. Avea o înălțime de aproape 1,90 metri, cântărea 98 kg, şi purta, când era pe mare, o imensă manta de ploaie.

Calitățile sportive ale lui Jonathan au fost repede puse îa încercare. El s-a lăsat înduplecat să se întreacă într-o partidă de lupte libere. Dar aceasta nu era o simplă partidă de lupte şi nici nu avea în față un adversar oarecare. Jonathan trebuia să se bată într-o luptă specific turcească, în care concurenții erau unşi cu ulei, urmând să înfrunte pe campionul național ai Turciei la categoria grea.

Organizarea acestei neaşteptate întreceri avea la bază faptul că un important ziar turcesc devenise foarte interesat în desfăşurarea expediției noastre. La fiecare două zile un entuziast ziarist turc se prezenta la noi pentru a vedea în ce stare ne aflăm şi să ia interviuri membrilor echipajului. Unele din articolele sale erau însă total greşite. Din cauza unei traduceri eronate, el a înțeles că doctorul nostru, Nick, care lucra la un spital ca anestezist, era hipnotizator. În consecință, el şi-a informat cititorii că rolul, principal al lui Nick era să hipnotizeze pe argonauți, care, fiind în transă, ar fi putut să mănânce orice li se servea în barcă. Era o calomnie îngrozitoare, atât la adresa lui Nick, medic ce se dovedise deosebit de priceput şi foarte iubit în cele două expediții anterioare, dar mai ales la adresa lui Pete bucătarul, care era obligat să-şi apere „colțişorul" de argonauții înfometați, care nu aveau decât cuvinte de laudă dinspre felul cum gătea şi nu se sinchiseau deloc de obişnutl potop de înjurături cu care îi întâmpina Pete când veneau pe puntea de la prova ca să ia mâncarea.

Ziarul turcesc era hotărât să facă din expediția lui Iason un succes. Publica anunțuri în paginile sale pentru ca voluntari turci să intre în echipaj, ne servea drept cutie poştală şi a organizat pe chei un spectacol de dansuri populare când am acostat la 9 iunie în portul clubului de iahting din Istanbul, în suburbia Fenerbache. A fost ideea redacției de a se organiza

partida aceea de lupte, o variantă modernă a faimoasei lupte cu pumnii dintre vechii argonauți şi cruntul rege Amycus al tribului bebricilor.

Aşa cum spune legenda, după ce l-au părăsit pe Hercule, Iason şi tovarăşii săi au profitat de un vânt favorabil pentru a îndrepta repede nava spre Bosfor. Navigând o zi şi o noapte, au ajuns în zori într-un golf larg unde au acostat. Nu după mult timp s-a apropiat de ei Amycus, care era cunoscut, după cum spune Apolilonius, ca, „cel mai mare bătăuş din lume". Obiceiul lui Amycus era să provoace la luptă pe orice străin care ajungea pe teritoriul său. Amycus era o brută, un experimentat şi teribil luptător, iar prin modul incorect de a se lupta în vremea aceea era în stare să-şi omoare adversarul. El omorâse deja mai mulți vecini de-ai săi, iar triburile din împrejurimi erau înspăimântate de acest bătăuş. Urmat de partizanii săi, s-a îndreptat plin de el spre argonauți, când aceştia debarcau pe plajă, punându-le în vedere că nu li se va permite să părăsească acele locuri până ce campionul lor nu va lupta cu el. Pollux, care era campionul de lupte al Greciei, a luat acest avertisment drept o ofensă personală, acceptând imediat provocarea, Cei doi bărbați, potrivit legendei, erau total diferiți – Pollux era tânăr, sprinten şi abil; Amycus era mai bătrân, ursuz, iar în modul de a se bate, ca un taur. Cei doi trebuiau să se lupte purtând mănuşi întărite cu piele neargăsită scorojită care, în mâinile unui bun luptător, erau arme ucigătoare. S-a ales un loc potrivit, mănuşile au fost legate în fața tuturor, şi cei doi campioni au început lupta pe viață şi pe moarte în privirile celor două grupuri de susținători, argonauții şi bebricii.

Amycus, bazându-se pe forța şi experiența sa mai mari, s-a repezit la atac, convins că îl va zdrobi pe adversarul său mai tânăr numai cu puterea lui. La atacul sălbatic al luptătorului de categorie grea, Pollux la început s-a dat înapoi, evitând iureşul furios al şefului de trib, bazându-se pe propria sa viteză şi tehnică de a evita loviturile grele ale lui Amycus. Dar, de îndată ce Pollux şi-a dat seama de măsura abilității şi puterii adversarului sau, începu să-l înfrunte. Cei doi bărbați şi-au aplicat succesiv câte o lovitură, până când oboseala i-a forțat să se despartă şi să se odihnească, cu transpirația curgând de pe ei, fiecare căutând să-şi recapete suflul. Apoi s-au repezit din nou unul asupra celuilalt reluându-şi lupta, într-o mai mare încleştare, pentru a se decide învingătorul.

„Amycus, înălțându-se pe vârful picioarelor ca un om care vrea să ucidă un animal, s-a întins în sus cât era de înalt, îndreptând pumnul său greu spre adversar. Pollux, însă, a evitat lovitura printr-o eschivă, brațul adversarului abia atingându-i umărul. Apoi, apropiindu-se cu prudență, el îi dădu o lovitură fulgerătoare deasupra urechii, zdrobindu-i tâmpla. Amycus căzu în genunchi în agonie; eroii din Minos [argonauții] au scos un strigăt de victorie; şi într-o clipă omul şi-a dat sufletul."

Infrângerea conducătorului lor i-a supărat foarte tare pe bebrici. Ei au

sărit din locurile lor, şi-au luat armele şi s-au repezit la Pollux să-l înjunghie. Argonauții i-au sărit în ajutor, şi o bătălie necruțătoare s-a iscat pe plajă : Castor, apărându-şi fratele geamăn, i-a crăpat capul primului atacant, iar Pollux, care mai avea încă destulă putere de luptă, s-a năpustit printr-un salt asupra lui Itymoneus, un bebric uriaş, lovindu-l în plex şi doborându-l la pământ. O lovitură cu mâna dreaptă l-a scos din luptă pe Mimas, un alt luptător bebric, marginea crestată a mănuşii smulgându-i pleoapa şi lăsându-i ochiul descoperit. Un argonaut, Talaus, a fost rănit de o lance în spate, dar nu mortal. Iar Iphitus, un alt argonaut, a fost zdruncinat de o lovitură violentă de ciomag. Dar amândoi atacanții au fost omorâți de alți argonauți, iar bebricii au rupt-o la fugă, părăsind câmpul unde au rămas argonauții epuizați de luptă.

Nici de această dată nu există suficiente detalii în textul vechi care să ne permită să identificăm locul în care a avut loc bătălia. Evenimentele sunt redate ca şi când argonauții s-ar fi ridicat împotriva unui trib ostil, care, supărat pentru că le-a fost invadat teritoriul, i-a atacat pe țărm. Este logic să credem că această bătălie ar fi putut să aibă loc undeva în apropierea intrării din partea de sud a Bosforului sau pe malurile acestuia, unde un trib din partea locului fie că i-a oprit pe străini să nu treacă pe acolo, fie că le-a cerut un anumit fel de vamă. În mod cert, argonauții au debarcat aproape de gurile Bosforului sau undeva de-a lungul strâmtorii, pentru simplul motiv că trebuiau să-şi refacă puterile în vederea efortului ce-i aştepta – vâslirea împotriva curentului. O legendă ulterioară plasează lupta cu regele Amycus pe malul de est al Bosforului, cam la jumătatea drumului în apropierea modernului Hisarli, fără să explice însă de ce. Singurele indicii asupra locului exact sunt „golful larg" în care argonauții au amarat şi un dafin de care au legat odgoanele. Dafinul a devenit, prin tradiție, un pom care aduce pe oameni în stare de furie nebunească, probabil o referire la modul în care se lupta ca un nebun sălbaticul rege Amycus.

Din fericire pentru Jonathan Cloke, lupta sa cu campionul turc s-a desfăşurat într-un mai mare spirit de bunăvoință. Locul ales pentru luptă a fost o pajişte de pe malul de est al Bosforului, la Fenerbache, aproape de locul în care *Argo* a fost oaspetele clubului de iahting. Se spune că luptele în care concurenții sunt unşi cu ulei îşi au originea într-o întrecere sportivă a soldaților turci care sărbătoreau o victorie militară. După bătălie, ostaşii se adunau pe locul de defilare şi se luptau doi câte doi, în acelaşi timp, într-o competițe eliminatorie. Rolul jucat de ulei va fi descris la timpul potrivit. Astăzi acest sport a fost reluat, existând chiar mai multe categorii, ca la box, mergând de la categoria grea până la juniori şi categoria muscă.

Competiția de la Fenerbache era mai mult o partidă demonstrativă, menită să creeze bună dispoziție, decât una de campionat, la care asistau, la umbra pomilor, o mulțime de spectatori veniți să se amuze. Cel puțin cincizeci de concurenți s-au prezentat să participe la lupte. Costumul lor era format dintr-o pereche de pantaloni din piele de bivol legați sub genunchi.

Bustul şi picioarele erau goale. Şi în poziția în care stăteau, cu degetul mare al mâinii înfipt în cingătoare şi cu muşchii scoşi în evidență, luptătorii arătau destul de feroci, iar cel care impresiona cel mai mult, evident, era adversarul ales pentru Jonathan, campionul de categoria grea. Era un bărbat cam de 45 de ani, cu părul argintiu tăiat scurt, cu un corp foarte bine clădit. Nu avea niciun gram în plus, muşchii săi bombați parcă ar fi fost sculptați, şi arăta ca o stâncă în care valurile mării s-au izbit de sute de ani. Numele său de luptător – Pire Cevat, care înseamnă Cevat Puricele – era bătut în relief pe pantaloni cu ținte de alamă. Cel puțin, aşa cum îi spusesem şi lui Jonathan, campionul turc avea o figură plăcută.

— Pot să plec acum acasă ? întrebă abătut Jonathan.

Un maestru de ceremonii i-a prezentat pe luptători. Ca unul care face reclamă într-un iarmaroc, el trebuia să distreze şi să facă anunțurile pentru spectatori, fiind în acelaşi timp şi arbitrul competiției. Era un bărbat scund, ca un butoiaş, purtând o pălărie mare teşită, o cămaşă albă descheiată şi o enormă pereche de pantaloni gri largi, brodați pe părți cu găitane negre, şi având un fular alb împodobit cu ciucuri în jurul taliei. Echipat astfel, se plimba încoace şi încolo prin ringul de iarbă verde, dându-şi mare importanță, anunțând cu glas tare regulile luptei şi strigând numele concurenților, care ieşeau în față pentru a saluta înclinându-se. Numele lui Jonathan a fost primit de mulțime cu aclamații speciale. În pantalonii săi roşii de marinar suflecați până la genunchi, care țineau loc de pantaloni din piele de bivol, se vedea cât de colo că Jonathan nu avea ce căuta acolo. Am întrebat pe un vecin din mulțime cine este declarat învingător într-o asemenea competiție. „Cel care-şi țintuieşte adversarul cu spatele la pământ, având burta în sus spre cer !" veni răspunsul.

Maestrul de ceremonii a suflat în fluier şi luptătorii au venit în față, prin iarbă, la festivitatea de deschidere. Era un adevărat spectacol. Îşi întindeau şi încordau muşchii, îşi umflau piepturile, alergau cu paşi mari, încercând să pară cât mai feroci posibil. După câțiva paşi, fiecare îngenunchia, îşi făcea o scurtă rugăciune, lua un pumn de praf cu care îşi atingea fruntea într-un gest ceremonios de supunere. A sosit apoi momentul începerii luptei. Concurenții s-au împărțit pe perechi. Un fluier începu să se tânguie şi un toboşar porni să bată un ritm constant. Competiția dura cât ținea această muzică. După ce un bărbat ieşea învingător din fiecare pereche de luptători, acesta putea să continue căutând şi atacând un alt adversar care era încă în picioare, până când, în cele din urmă, rămânea un singur învingător.

Jonathan îşi privi adversarul cu teamă, perfect conştient de soarta ce îl aştepta. Cei doi bărbați s-au studiat câteva momente, fiecare căutând să-şi apuce adversarul cât mai bine, şi deodată Jonathan se văzu înşfăcat şi ținut cu picioarele în sus, ca şi când corpul său de 1,90 m se afla într-o luptă de categoria pană. A fost pus jos încet, pe iarbă, mai întâi cu umerii. Cea de-a doua rundă a durat ceva mai mult. De această dată, adversarul său a adoptat o poziție defensivă, aşezându-se pe iarbă în patru labe. În zadar Jonathan a

încercat să găsească o posibilitate să-l întoarcă. „Era ca şi când încercai să ridici o piatră uriaşă alunecoasă, cântărind vreo două tone”, ne spunea el mai târziu. „Era absolut imposibil. Omul era un bloc solid de oase şi muşchi”. Două minute mai târziu, Pire Cevat s-a repezit cu o mână, i-a înhățat piciorul lui Jonathan şi l-a răsturnat cu capul în jos în aclamațiile mulțimii, care a aplaudat şi spiritul sportiv al englezului.

De obicei, concursul eliminatoriu la care luau parte luptătorii unşi cu ulei dura câteva ore, dar de data aceasta a durat mai puțin, în avantajul nostru. Uleiul a fost folosit atunci când numărul luptătorilor a început să se micşoreze. Unele ajutoare ale lor au intrat pe teren cu bidoane de ulei de măsline, din care au vărsat din abundență peste luptători, aceasta reducând şi mai mult posibilitatea de a apuca bine pe adversar. Maestrul de ceremonii umbla în sus şi în jos printre luptători, fluierând scurt pentru a marca momentul căderii unuia dintre aceştia, şi acționând ca arbitru până când, în sfârşit, pe câmp, care devenea o masă de gemete şi luptători încleştați, nu mai rămâneau decât învingătorii fiecărei categorii. Am fost bucuros să văd că şi de data aceasta victoria la categoria grea i-a revenit tot lui Cevat Puricele.

Pentru a ataca Bosforul la 12 iulie, din Turcia ni s-a pus la dispoziție o foarte bine venită forță musculară suplimentară. În dimineața aceea, 11 vâslaşi turci, voluntari s-au prezentat la clubul de iahting. Şase erau de la Clubul de canotaj Fenerbache, iar cinci de la Clubul Galataserai. Printre aceştia se aflau antrenorul echipei naționale de canotaj a Turciei şi antrenori de seamă de la ambele cluburi.

Ziua a început cu peripeții neplăcute. Directorul Hotelului Sheraton din Istanbul a oferit cu generozitate argonauților cazare gratuită. Echipajul urcase deja în microbuzul care urma să ne ducă la nava noastră *Argo,* când Mark a coborât în holul hotelului. Văzând microbuzul plin de lume în curtea exterioară, a alergat să nu-l piardă, nedându-şi seama că uşa principală a hotelului, făcută din sticlă groasă şi curățată bine, era închisă. Mark trecu în viteză prin uşa într-o învălmăşeală de cioburi de sticlă şi cu o bubuitură îngrozitoare, care i-a lăsat pe toți înmărmuriți. Conducătorul nostru de vâslit s-a clătinat o clipă pe trotuar, s-a aşezat jos amețit, revenind apoi în picioare. Nick a controlat dacă n-a suferit vreun şoc, culegându-i bucățele de sticlă din mâini şi din cap. Dar Mark susținea cu tărie că se simte apt să vâslească. În timp ce plecam de la hotel, portarul, în uniforma sa pompoasă, mai era încă în uşă, şi mai buimăcit decât Mark însuşi, ținând în mână tot ce mai rămăsese din uşa principală – două mânere cu ornamente pe care le culesese din stradă.

Se făceau glume, într-o atmosferă destul de tensionată, îndeosebi la adresa poznei lui Mark, în timp ce argonauții îşi ocupau în barcă locurile obişnuite pe băncile cu vâsle, demonstrând voluntarilor turci care era cel mai bun stil de a vâsli pe o galeră. Eram perfect conştienți că în ziua aceea condițiile de vâslit prin Bosfor erau departe de a fi ideale. Prin canal bătea o briză, un adevărat vânt contrar. Încă şi mai rău, un vânt de nord suflase puternic întreaga săptămână precedentă, făcând ca forța curentului să crească în mod constant. Înainte de a fi apărut puterea motorului, în mod normal bărcile care ar fi fost obligate să navigheze împotriva curentului trebuiau să aştepte până când apărea un vânt dinspre sud, de fapt apariție foarte rară, care cel puțin mai reducea din forța curentului şi, dacă vântul era destul de puternic, putea fi folosit la navigația cu pânze; bărcile mai mici erau trase de pe mal împotriva curentului de către echipe de oameni, în acest scop fiind amenajate de-a lungul țărmului poteci speciale. Astăzi, însă, poteca respectivă nu mai este folosită. Mi s-a spus că în cazuri extreme, marilor corăbii cu pânze care se îndreptau spre Crimeea le trebuia o lună de zile să treacă prin Bosfor, navigând cu greu împotriva curentului cu ajutorul vinciului de ancoră şi folosind cablurile de pe țărm, ca şi ancorarea cu răbdare în locuri mai puțin adânci şi tragerea pe ancoră. Dar, bineînțeles, niciuna din aceste posibilități nu le aveau la dispoziție Iason şi oamenii săi. Ei s-ar fi putut afla pe un teritoriu inamic, fără o potecă la îndemână şi cu riscul de a fi atacați dacă ar fi îndrăznit să coboare pe țărm. Ei au rămas în galeră, ceea ce afirmă şi Apollonius. Au vâslit prin Bosfor, numai ca ajutorul forței muşchilor. Acum, după 3000 de ani, noi trebuia să demonstrăm dacă aceasta era, din punct de vedere fizic, posibil; de aceea trebuia şi noi să facem la fel. Am părăsit Clubul de iahting vâslind cu prudență pentru a ieşi din port. Mark şi Miles, în poziția de vâslire, au tras la rame rar, pentru ca noii vâslaşi turci să poată să se obişnuiască cu greutatea şi stabilitatea unor vâsle lungi de peste 4 m. În dreapta noastră se afla un dig nu prea înalt, care oferea temporar adăpost când bătea vântul şi curentul era puternic. În față ne apărea unul din cele mai memorabile şi rare contururi din lume care se profilau pe cer – palatele şi minaretele din Istanbul care se înălțau deasupra Cornului de Aur. Era un moment într-adevăr emoționant să fii la cârma unei galere mici pe un drum de apă atât de activ, care din timpuri străvechi a fost principala arteră a comerțului şi navigației. Nu există un asemenea loc pe tot globul. Aici este cel mai important punct de contact dintre Europa şi Asia,

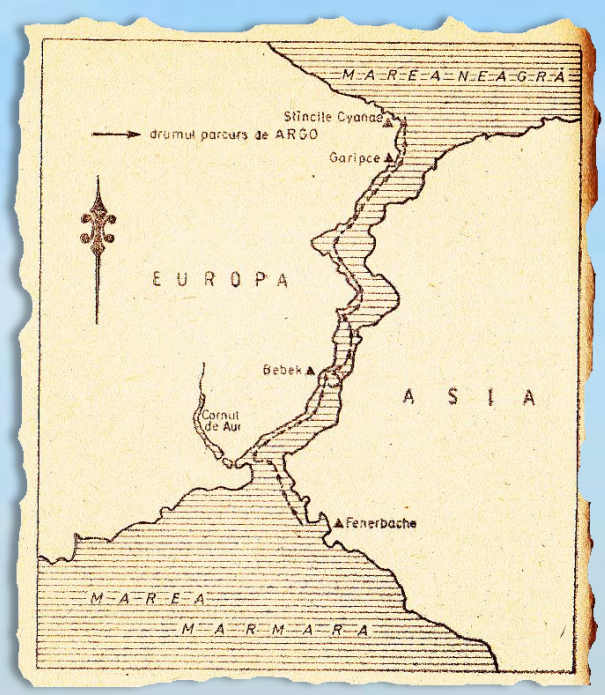

străjuit de un oraş demn de acest peisaj.

În fața navei noastre *Argo* ni se descoperea palatul Topkapi-Sarai, cu pomii şi cupolele sale, coşurile împodobite, turlele, terasele şi pavilioanele dominând promotoriul pe care sultanii otomani îl considerau cel mai frumos teren de construcții din lume. În spatele şi de-a lungul palatului Topkapi se ridicau minarete, cupole mari şi mai mici ale unei arhitecturi cu adevărat inspirate – moscheea Suleimanie, Sfânta Sofia, moscheele Ahmedie-Djami şi Eni-Djami, într-o revărsare de eleganță. De partea cealaltă, de-a curmezişul Cornului de Aur, turnul Galata se înălța ca vârful tocit al unui creion deasupra vechiului cartier genovez al oraşului rege. Întreaga regiune pulsa de activitate. Feriboturile intrau şi ieşeau din golful Cornul de Aur, zorind spre partea de sus a canalului spre suburbiile din nord sau dând năvală imprudent spre Asia, apa înspumată învârtindu-se pe lângă prova lor dreaptă. În aval, puteam vedea şiruri-şiruri de nave ancorate în rada din partea de sud, unde aşteptau să încarce marfă, să primească ordine sau să fie preluate de piloți pentru a trece prin strâmtoare. Vase comerciale de tot felul şi sub orice pavilion străin se mişcau în toate direcțiile. Un cargobot românesc se îndrepta spre nord, urmat de un trauler sovietic de mare pescaj, care se întorcea în portul lui de origine din Ucraina. Un vas de transport israelian venea spre sud, după ce îşi descărcase marfa într-un port din Marea Neagră. În urma lui, un uriaş petrolier sub pavilion liberian, încărcat până la refuz, plutea în aval ca un uriaş vehicul de transport de cursă lungă, având la bord cel puțin 100000 tone de petrol brut. În curentul acela înşelător şi în forfota aceea de nave nu era permisă nimănui nicio eroare. O simplă mişcare greşită şi monştrii marini s-ar fi ciocnit cu o forță enormă.

Argo a trecut pe lângă sinistra epavă a unui petrolier naufragiat, pe care o văzusem cu prilejul vizitei mele de recunoaştere la Istanbul cu 18 luni în urmă. Pilotul acestui vas sortit pieirii a îndreptat nava ce luase foc spre ieşirea din canalul principal, eşuând-o într-un loc cu apă mai puțin adâncă. Echipe de oameni tăiau acum uriaşa carcasă în bucățele, ca şi când ar fi spintecat o balenă aruncată la mal, iar *Argo* era infimă sub enorma prova secționată care se arăta amenințător deasupra noastră ca o stâncă uitată de vreme. Dincolo de epava petrolierului se afla curentul principal, şi eu priveam la valurile agitate cu şovăială.

Această parte a Bosforului, intrarea sa de sud, are o lărgime de circa două mile şi jumătate şi ni se înfățişa ca o masă de apă agitată ce se scurgea spre

sud, spre Marea Marmara, cu o viteză de 3-4 noduri. În ziua aceea apele Bosforului erau sfărâmate de vânt şi de acel du-te-vino permanent al feriboturilor în valuri mici răzlețe, cu creasta înspumată. *Argo* a ieşit de sub protecția digului, şi deodată ne-am trezit în plină forță a vântului şi a curentului.

„Hidi Alla! Hup ! Hup ! Hup !” strigă cu însuflețire echipa de vâslaşi turci, trăgând cu toată puterea. Zâmbind, mai mult în silă, argonauții mei au ridicat în linişte mânerele ramelor. Vâsliseră deja 400 de mile şi nu vroiau să piardă nici măcar o răsuflare. Se auzeau strigăte de îmbărbătare în turceşte : „Hai ! Hai! Trageți mai tare ! Trageți mai tare!” pe când cei nou veniți îşi dădeau seama că a vâsli pe o galeră de 8 tone nu era acelaşi lucru cu vâslirea pe o ambarcație de curse uşoară ca un fulg. *Argo* n-a zvâcnit înainte ca o barcă de concurs; aceasta urma să fie o cursă dură, lungă, fără sfârşit, împotriva vântului şi a curentului. „Hei, ancora e ridicată?” strigă unul, iar turcii au început să râdă.

Am fixat direcția bărcii noastre de-a curmezişul curentului la 20 de grade şi am încercat s-o pun pieziş spre celălalt mal, chiar în amonte față de Cornul de Aur. Dar pentru fiecare metru pe care îl făceam pe această direcție, eram duşi doi metri într-o parte spre Marea Marmara. Sărmana *Argo* era ca un gândac amețit, căzut într-un jghiab din care apa se golea, fiind în pericol să fie absorbit de un canal de scurgere. Vâsleam cât puteam de repede, dar apa ne arunca într-o parte. Am început să mă îndoiesc că vom putea într-adevăr să traversăm pe malul celălalt fără să fim duşi de curent spre sud într-un loc de ancoraj fără să ne putem opune. Suprafața frământată a apei era principalul nostru inamic. Pentru cei nou veniți, neobişnuiți cu vâselele incomode, ramarea era extrem de dificilă, se ridica şi se înclina în valuri, şi la fiecare mişcare a vâslelor mai multe lame loveau doar vârfurile valurilor, rupând ritmul vâslaşilor şi reducându-ne viteza. Moralul echipajului era foarte ridicat, toți râdeau şi glumeau însă nu vedeau – ceea ce eu vedeam de la cârmă - că avansul galerei de-abia se putea percepe.

Am descoperit apoi ceea ce căutam: contracurentul. Debitul Bosforului

este atât de puternic încât aproape de mal apa se răsuceşte pur şi simplu şi curge înapoi în vârtejuri uriaşe, pentru a umple golul lăsat la volumul apei care se scurge rapid spre sud. Aceşti contracurenți, care se deosebesc ca putere şi viteză şi nu formează o linie continuă de-a lungul malului, constituie secretul înfruntării Bosforului într-o barcă cu vâsle. Ei sunt prezenți pe porțiuni, în special în golfuri, şi acolo pot să ajute o navă care ar merge în amonte. Abilitatea constă în a depista contracurenții şi a te lăsa dus de ei înspre nord până unde este posibil. Un pescar îmi spusese că ar exista un contracurent important chiar la nord de Cornul de Aur pe partea europeană, şi acum îl puteam vedea – o linie bine delimitată, marcată de o dungă murdară de spumă. Pe o parte, curentul principal era agitat şi săltat spre sud; pe cealaltă parte, la numai 1,5 metri, apa era practic ca oglinda, mişcându-se încet şi liniştit exact în direcția opusă.

„Încă 50 de metri şi ieşim din ce-i mai greu!" am anunțat echipajul, care şi-a dublat efortul, trăgând la rame cu toată puterea lor pentru a parcurge mai repede ultimii metri. Deodată, *Argo* a trecut de linia care despărțea curentul de restul apei. La o singură lungime de barcă, am trecut de la haos la calm, de la o zonă ostilă la una favorabilă. Era ca şi când o mână uriaşă ar fi tras de chilă barca înapoi, zgâlțâind-o de o parte şi de alta, pentru ca apoi, brusc, să o elibereze din strânsoare, în câteva secunde încordarea vâslaşilor a dispărut. Vâsleau de-acum destins. *Argo* şi-a revenit la poziția normală şi, cu calm, echipajul a îndreptat-o spre nord. M-am uitat la ceas. Era 10,30. Echipajul vâslea de o oră şi jumătate şi tot ce am realizat a fost să traversăm Bosforul dintr-o parte în cealaltă. Avansul real spre nord era de mai puțin de o milă.

Acum era momentul să o menținem pe *Argo* cât mai aproape de malul de vest, unde contracurentul avea forța cea mai mare în favoarea noastră. Era exact ca pe vremea studenției când, fiind cârmaciul unui echipaj de opt la un concurs al colegiului, într-una din curse a trebuit să dirijez ambarcația cât mai aproape de malul râului pentru a obține maximum de avantaj. Dar în locul unui mal de râu lin format din pământul argilos al districtului Oxfordshire, aici lamele vâslelor galerei s-au cufundat şi au sărit apoi în sus la un metru de zidurile din piatră de râu ale palatului unui fost sultan, acum muzeu național.

Mi-am dat seama că efortul i-a solicitat pe membrii echipajului, care erau bucuroşi că pentru moment puteau vâsli mai uşor. Dar contracurentul era capricios. În momentul acela viteza cu care înaintam era aceea a unui mers la pas mai vioi; în porțiunile mai expuse, acolo unde ne prinsese vântul frontal, de-abia ne târam. După palatul acela a urmat un altul, apoi o moschee. Pe drumul de lângă râu, pietonii se opreau, ne priveau, pentru ca apoi să ne facă cu mâna. La ora 11,40 a trecut peste noi o umbră. Era umbra podului Bosforului, ce ni se părea extrem de înalt când priveam traficul permanent dintre cele două continente de pe galera noastră mică din epoca de bronz, ce înainta cu greu pe dedesubtul lui. La restaurantul elegant de pe malul apei,

cu fețele de masă de-un galben strălucitor, persoanele care serveau prânzul ne priveau o clipă nedumerite, apoi puneau furculița şi cuțitul pe masă pentru a aplauda pe vâslaşii ce trudeau la rame, care răspundeau, zâmbind puțin forțat şi salutând cu mâna. Am ajuns apoi la un şir de nave amarate pentru lucrări de întreținere obişnuite. Muncitorii de aici, suspendați mult deasupra noastră pe scaunele de boțman pentru a răzui rugina de pe laturile navelor, s-au oprit din ciocănit pentru a ne saluta cu strigăte de încurajare. Glasurile lor au răsunat amplificate de uriaşele carene de oțel.

Mai departe, în dreapta noastră, curentul principal sălta un grup de mici bărci pescăreşti, ca pe un stol de pescăruşi odihnindu-se pe apă. Motoarele tuturor bărcilor mergeau încontinuu pentru a se putea menține în aceeaşi poziție în strâmtoare, în timp ce undițele erau aruncate în marginea canalului adânc pentru a atrage bancul de peşti care migra prin această arteră vitală, singura ce uneşte Marea Neagră cu restul lumii mărilor şi a oceanelor. La suprafață, apa Bosforului curge în mod constant spre sud, dar la fund un alt curent, pe care turcii îl numesc *kanal,* mai puternic şi mai sărat decât apa de la suprafața Mării Negre, caută să găsească o ieşire exact în direcția opusă.

În dreptul suburbiei Bebek, pe care ne-o alesesem pentru înnoptat, Bosforul face un ocol şi se strâmtează. Acesta este punctul în care strâmtoarea se gâtuie. Aici Mehmet al II-lea, cuceritorul turc al Constantinopolului, şi-a construit puternica fortăreață Rumeli Hisar, pentru a controla trecerea prin strâmtoare. O ghiulea de tun ajunge uşor de pe un mal pe celălalt. Prin acest loc se scurge surplusul de apă adus în Marea Neagră de marile râuri din răsăritul Europei şi sudul Uniunii Sovietice, Dunărea, Donul şi Niprul şi o mulțime de alte râuri şi râulețe care formează un arc imens din Carpați – în vest, până în Caucaz – în est. O parte din această apă se pierde prin evaporare, dar cea mai mare parte a ei, 325 kilometri cubi anual, se varsă prin Bosfor. Iar la Bebek, această uriaşă revărsare de ape se strânge într-un canal îngust de 720 metri.

Drept rezultat, având un vânt de nord în spate, canalul devine un fel de scoc de moară. Curentul principal ricoşează dintr-un mal în celălalt, din Europa în Asia, răsucindu-se şi sărind dintr-un promontoriu stâncos în altul, iar în timpul inundațiilor produce limbi de apă agitată pe care puține ambarcații propulsate de forța omului reuşesc să le înfrunte. Era cert că *Argo,* care la maximum de efort muscular dezvolta o putere de 8 cai, nu avea nicio şansă să poată înainta împotriva unei revărsări de apă atât de rapide. Ar fi putut reuşi numai folosind contracurenții. Dar pentru a ajunge la ei, trebuia să trecem de pe un țărm al Bosforului pe celălalt; iar pentru aceasta, barca era expusă forței maxime a curentului.

Mica galeră plutea pe lângă țărmul european, echipajul vâslind uşor pentru a-şi cruța forțele în vederea grelei încercări ce-l aştepta. Vedeam „scocul" la punctul din dreptul Bebekului de la o depărtare de cel puțin o jumătate de milă. Apa țâşnea după colț într-o masă clocotitoare, unde un

pinten de stâncă se înălța din şuvoiul curentului. Vârtejurile se îndepărtau de marginile acestuia; apa înspumată se cufunda şi se răsucea în curentul cel iute. Pe când ne apropiam de el, am început să previn echipajul: „Mai sunt treizeci de metri până la curent!... Douăzeci... începeți să măriți viteza bărcii!" Conduşi de Mark şi Miles, care se aflau pe banca vâslaşilor, echipajul a mărit ritmul – numărul bătăilor pe minut —, angajându-se la un efort mai mare. *Argo* şi-a accelerat mersul. „Zece metri...", am anunțat. În fața mea, Mark începuse să spună, „N-am putea să stăm pe această parte ? Poate ocolim punctul, în interiorul curentului şi..." Dar n-a apucat să-şi termine fraza, că prova bărcii a şi intrat în curent, iar eu am simțit cum i s-a tăiat răsuflarea.

Era ca şi când unei maşini în mers i s-ar fi defectat direcția. *Argo* nu mai putea fi controlată în niciun fel. Ea a alunecat într-o parte când şuvoiul de apă a aruncat-o de pe cursul ei normal, iar curentul, izbindu-se de pinten, a învârtit-o într-o clipă 90 de grade. Pentru un moment, am fost îngroziți că *Argo* va fi rotită complet şi proiectată de-a lungul curentului. Barca era răsucită de forța apei ca un avion mic care face un viraj. Cele două lopeți folosite drept cârmă nu mai erau bune de nimic, erau moarte în mâinile mele, în timp ce *Argo* îşi pierduse orice avans şi fusese deviată într-o parte, puntea sa formând cu curentul un unghi drept. Nu era nevoie să spun membrilor echipajului ce au de făcut. Îşi dădeau seama exact ce se întâmpla. Într-un anumit moment stăteau jos şi priveau de-a lungul canalului peste pupa bărcii, pentru ca în clipa următoare să le apară în față zidul de apărare de la Rumeli Hisar, barca fiind de-acum în poziție perpendiculară față de cursul ei normal, după ce fusese dusă spre sud ca o rămurea.

Trebuia să ieşim din scocul acela vijelios. Pleosc! Pleosc! Pleosc! Lamele vâslelor despicau apa într-o dezlănțuire de bătăi rapide ale lopeților. Echipajul respira greu din cauza efortului, continuând să vâslească în ritmul cel mai rapid posibil. Era momentul în care nu se mai cruțau deloc forțele, când era folosită întreaga putere musculară pe care o puteau produce într-un elan de scurtă durată, dar concentrat, 20 de oameni ce vâsleau la unison şi până la limita forțelor lor. *Argo* se redresa din clătinatul ei violent; cârma prindea din nou viață în mâinile mele şi simțeam cum apa trece vijelios peste lamele mari ale celor două lopeți, făcând să le vibreze fusul. Am întors barca punând-o aproape direct pe rapidul curent. Dacă echipajul ar fi putut s-o mențină acolo, înfruntând iureşul apei, eu aş fi reuşit s-o deviez puțin pieziş spre țărmul Asiei. Un unghi ceva mai mare să-i fi dat, şi Argo s-ar fi rotit complet încă o dată.

„Haideți acum! Haideți! Forță maximă! Nu vă lăsați! Foarte bine!" *Argo* stătea suspendată, menținându-se în echilibru ca un somon care lupta împotriva cursului apei. Foarte încet, am început să câştigăm teren: față de țărm ne mişcăm aproape impercetibil. Am mărit foarte puțin unghiul de atac al bărcii pe curent. Distanța dintre noi şi țărmul european începu să se mărească în timp ce *Argo* se îndrepta spre centrul Bosforului. După hartă, nu mai aveam decât puțin peste 500 de metri până în zona contra-curentului de

pe malul opus, dar a naviga un sfert de milă împotriva curentului însemna o distanță de cel puțin patru ori mai mare decât prin apă liniştită. Acum, în mijlocul canalului, vântul era mult mai puternic. Eram total, la discreția lui, iar briza a prins prova înaltă a galerei trăgând-o înapoi. Chiar şi aşa, am calculat că *Argo* mergea cu cel puțin 6 noduri.

Era un efort extraordinar. Dar era el oare suficient ? Trecuse un sfert de oră de la impactul violent cu forța curentului de la Bebek şi echipajul pierdea din elanul său puternic, în rândul vâşlaşilor, vizibil obosiți, se instalase un fals simț al siguranței. Țărmul era mult prea departe de ei pentru a putea să aprecieze cum avansa *Argo,* iar noi ieşisem de-acum din zona cea mai violentă a curentului. Numai eu, care, fiind la cârmă, urmăream permanent poziția bărcii față de diversele puncte de pe mal, puteam să observ că nu mai înaintam. De-abia puteam percepe că Argo era dusă de-a lungul curentului. Noi nu mai puteam controla în niciun fel barca. Curentul era acela care preluase galera, dictându-i poziția. Dacă aceasta ar fi continuat încă 5 minute, am fi devenit parte integrantă din curent, aruncați dintr-un mal în celălalt, tot mai departe spre sud, ca o epavă, în timp ce echipajul îşi pierdea puterile. Mi-am dat seama că argonauții trebuiau să reuşească în prima lor încercare. Dacă acum ar fi eşuat, moralul lor scăzut nu ar mai fi putut fi refăcut, iar cei 11 voluntari turci ar fi apreciat că n-ar mai fi fost cazul să revină pentru o a doua încercare. Pentru prima dată, în calitatea mea de căpitan, am strigat la oameni.

„Haideți! Haideți!" am zbierat cât m-a ținut gura. „Pierdeți teren ! Vom fi împinşi înapoi la punctul de la care am traversat!" Argonauții mă priveau înmărmuriți: nu mă auziseră niciodată strigând atât de tare. Au pus din nou toată puterea, iar turcii au ținut pasul cu ei. Unii dintre oamenii pe care puteam să-i văd erau la capătul puterilor. Pe fruntea antrenorului turc de canotaj se vedeau vinele umflate, fața îi era îmbujorată de efort şi scrâşnea din dinți. Pleosc! Pleosc! Pleosc! Mulțumeam cerului că ritmul nu fusese rupt. Membrii echipajului, din care mulți erau noi în barcă, au vâslit ca o adevărată echipă. Țărmul îndepărtat s-a oprit din mişcarea sa în direcție inversă, a rămas pe loc, iar noi am început să câştigăm din nou teren.

„Argonauții au ajuns într-un punct", scria Apollonius despre trecerea lui Iason prin Bosfor,

> „unde puteau să vadă marea deschizându-se în ambele părți, când, deodată, s-au trezit în față cu un val enorm arcuit ca o stâncă ce se ridica deasupra lor amenințător. Şi-au aplecat capetele când au văzut că valul urma să cadă şi să zdrobească barca. Dar Tiphys a oprit-o la timp, tocmai când se arunca înainte, astfel că valul a intrat sub chila ei... Euphemus alergă printre prietenii săi, strigându-le să înceapă să vâslească, iar aceştia, răspunzându-i tot prin strigăte, loviră apa cu lopețile. Dar pentru fiecare metru cu care înainta *Argo,* pierdeau doi, deşi vâslele se curbau ca nişte arcuri, căci oamenii nu-şi cruțau puterile..."

Aşa a luptat prima *Argo* cu apele Bosforului. Şi tot aşa au reuşit şi noii argonauți. Chiar dacă noua lor dezlănțuire de energie începuse să descrească, vâslaşii – englezi, turci, irlandezi şi cel din insulele Feroe – care şi-au dat toată osteneala au dus barca pe acei ultimi metri pentru a ajunge în contracurentul salvator. Răsuflând greu, istovit, echipajul n-a mai vâslit cu muşchi încordați, ci a tras la rame în mod normal. „Aşa mai zic şi eu să vâsleşti", mormăi Jonathan.

În ziua aceea trebuia să mai traversăm o dată canalul principal, mai întâi să ne târâm în sus de-a lungul țărmului asiatic pentru a înainta câteva sute de metri în contracurentul nostru prietenos, ca după aceea să ne lansăm din nou în şuvoiul principal şi să vâslim cu forță prin curentul puternic, pentru a ne reîntoarce din nou la Bebek să ancorăm şi să petrecem acolo noaptea. Era ciudat, dar am observat că în acele dezlănțuiri de efort total, echipajul nu numai că se mişca şi vâslea ca un singur om, fiecare aplecându-se pe vâsle în acelaşi timp, dar chiar şi respirația era perfect coordonată. Era ca şi cum Argo, în momentele sale grele, nu avea decât o singură pereche de plămâni mari, care pompau icnind de efort. După ce am ancorat barca, am avut sentimentul misiunii împlinite. Vâslaşii şi-au îndeplinit cu succes sarcina zilei aceleia : parcurgerea a jumătate din drumul prin Bosfor împotriva curentului şi în condiții care erau departe de a fi fost favorabile. Argonauții noştri au izbucnit în ropote de aplauze ovaționând pe voluntarii turci, care au plecat mândri, arătându-şi unul altuia noile băşici ce li se formaseră în palme.

A doua zi de dimineață, când stăteam pe chei la Bebek, antrenorul echipei naționale de canotaj a Turciei ne spuse:

— Azi aveți nevoie de 40 de oameni.

Bătea un vânt puternic din nord, iar Bosforul îşi arăta într-adevăr colții. Nu erau deloc condiții de vâslit. Motoarele unor mici vase de transport care navigau spre Marea Neagră împotriva curentului mergeau cu presiune maximă şi apa se îngrămădea în jurul provei lor, dar vasele stăteau aproape fără să mişte. În direcția opusă, o barcă mică cu lopeți mergând de-a lungul curentului era dusă ca o frunză, mai repede decât poate să alerge un om, abilul său proprietar stând liniştit în scaunul lui de vâslit, zburând pe valuri fără a fi nevoit să se atingă de vâslele sale mici. Am anulat plecarea în ziua aceea, ducându-mă în schimb în recunoaştere la intrarea din partea de nord a strâmtorii. M-am urcat într-o şalupă cu motor de 60 de persoane, dar valurile erau atât de mari încât boțmanul de pe şalupă a refuzat să mai meargă pe ultima milă; mi-a spus că erau prea periculoase condițiile din ziua aceea şi îi era teamă ca nava să nu se scufunde.

După 24 de ore, puterea furtunii a mai scăzut. Vântul bătea tot dinspre nord, iar curentul venea spre noi cu putere. Cu vreo l2 voluntari turci dornici să vâslească am apreciat însă că *Argo* ar putea totuşi să înainteze. Aşa că am trecut serios la treabă. De această dată am avut mai puține necazuri. Punctul în care canalul se gâtuia, la Bebek, era în spatele nostru şi pe măsură ce

strâmtoarea se lărgea, viteza curentului scădea. Pentru a ajunge la contracurent a trebuit să traversăm spre Asia, apoi din nou să ne reîntoarcem, însă din acel punct înainte am putut să ne menținem pe lângă țărmul european, unde curentul avea viteza cea mai mică, uneori chiar în favoarea noastră. Şi pentru că ne apropiam de Marea Neagră, începeam să simțim hula apelor deschise, căci valurile se rostogoleau dinspre nord. Navigând cu *Argo* cât mai aproape de țărmul de vest, înaintam cu greu spre nord. Echipajul vâslea de peste 10 ore, când, în sfârşit, ne-am îndreptat spre portul de pescari Rumeli Fener, farul roman. Lumina marca aici capătul Bosforului. În fața noastră se întindea Marea Neagră. Noii argonauți vâsliseră pe toată distanța de l8 mile de la Marea Marmara la Marea Neagră, împotriva curentului şi a vântului. Ei au demonstrat că, fără nicio îndoială, Bosforul poate fi trecut într-o galeră cu 20 de vâsle şi că strâmtoarea nu a fost un obstacol de neînvins pentru Iason şi oamenii săi plecați în căutarea lânii de aur.

Încercarea prin care am trecut m-a mai învățat ceva: tipul de curenți şi contracurenți din Bosfor constituie un indiciu pentru anumite puncte de pe țărm pe care le-au vizitat Iason şi tovarăşii săi, aşa cum sunt descrise în *Argonautica.* Curenții sunt aceia care dictează unde să traverseze o galeră dintr-o parte într-alta a trecătorii, fie pentru a găsi vârtejuri binefăcătoare, fie pentru a evita cele mai primejdioase cursuri rapide de apă. Traseul unei galere mergând împotriva curentului este precis delimitat, ca o cărare care şerpuieşte printr-o trecătoare de munte, urmând conturul natural al pământului. Aceasta m-a ajutat să caut casa prorocului orb Phineas care, potrivit legendei, trăia pe malurile Bosforului şi le-a prezis lui Iason şi argonauților săi ce li se va întâmpla odată intrați în necunoscutele pericole ale Mării Negre.

Phineas este personajul cel mai simpatic din întreaga poveste a argonauților. El locuia, s-a spus, într-un loc de unde vedea Marea Neagră, pe malul strâmtorii. Era un om care avea darul de a putea prevedea viitorul, şi era atât de exact în prezicerile sale şi atât de sincer în dezvăluirea Viitorului cu cei care îi solicitau ajutorul, încât zeii, mâniați de teribila sa cutezanță, i-au luat vederea. Dacă el îndrăznea să vadă viitorul atât de clar, atunci să nu aibă puterea să vadă prezentul. Şi ca o pedeapsă în plus, au fost trimise Harpiile să-l chinuiască. Acestea erau trei drăcoaice înaripate, jumătate păsări, jumătate femei, despre care se ştia că veneau din peştera unui munte din Creta. Ori de câte ori Phineas orbul se pregătea să mănânce ceva, Harpiile coborau din nori, se năpusteau asupra lui cu țipete ascuțite, îi înşfăcau mâncarea din farfurie şi îi acopereau masa cu mirosul lor greu şi cu murdărie de pasăre. Din această cauză, sărmanul Phineas trăia în mizerie şi foame. Oamenii de pe acolo încă mai veneau la el pentru a-i cere să le prezică viitorul, aducându-i în dar mâncare, dar de când orbise, Phineas nu le mai spunea întregul adevăr despre viitorul lor, temându-se şi de alte pedepse ale zeilor.

Personajul Phineas este identic cu acel tip de sihastru înțelept care, în epoca creştină, şi-a ales să trăiască izolat într-o peşteră pustie sau pe o insulă stâncoasă de la marginea oceanului. Localnicii atribuiau şi acestor pustnici puteri speciale, de vindecare a bolilor şi de prezicere a viitorului, şi tot ei le purtau de grija. Tot astfel, oamenii de la capătul de nord al Bosforului aduceau în dar hrană pentru Phineas, care devenise înțeleptul lor, şi nu e de mirare că păsările mării au învățat să-i fure mâncarea lăsându-şi murdăria pe stânci. Citind lucrarea lui Apollonius, unii cronicari romani au avut impresia că au identificat locul exact unde a trăit Phineas: l-au denumit Gyropolis, locul vulturilor, căci credeau că Harpiile erau o specie locală de vulturi care îi furau mâncarea orbului. Locul pe care l-au identificat, pe coasta europeană aproape de capătul de nord al Bosforului, corespunde descrierii lui Apollonius, pentru că el spune că Phineas trăia aproape de un golf şi de aici, de la casa lui, a putut să indice argonauților care l-au vizitat pe ce drum să o ia atunci când ies din strâmtoare la Marea Neagră.

Azi nu mai trăieşte niciun vultur, dacă vor fi trăit vreodată, aproape de Gyropolis; locul se numeşte acum Ga-ripce – ceea ce înseamnă „ciudat" sau „nefiresc" – din cauza formei curioase a stâncilor şi a râpelor care fac din aceste locuri adăpost ideal pentru un sihastru proroc. Mai mult decât atât, aceleaşi stânci sunt presărate şi brăzdate cu crăpături în rocă şi terase, excelente locuri pentru păsările de mare să-şi facă cuiburile şi să-şi depună murdăria ce împestrițează piatra. Păsările şi-au ales aceste locuri nu numai datorită posibilităților pe care le ofereau pentru cuiburi, ci şi pentru faptul că în apropiere se află o zonă bogată în peşte. Aici Marea Neagră îşi deschide drum în pâlnia îngustă a Bosforului, unde amestecul de ape şi vârtejurile oferă peştilor condiții ideale de hrană; şi tot pe aici trec bancurile de peşti care migrează anual prin strâmtoare. Pe scurt, Garipce este aşezarea naturală populată cu speciile de păsări marine răpitoare care l-au chinuit pe orbul Phifteas, şi care au intrat apoi în mitologie cu numele de Harpii.

Dar ceea ce ni s-a întâmplat cu noua *Argo* ne-a dat încă un motiv să credem că Garipce ar putea fi locul în care s-a aflat casa lui Phineas. Este ultimul loc în care te poți adăposti pe malul Bosforului înainte de a te lansa pe marea întindere de apă a Mării Negre şi se află exact pe traseul pe care curenții îl fixează galerei. Pe ultimele 6 mile, mergând spre nord, o ambarcație cu vâsle este obligată de curent să navigheze pe lângă coasta de vest a Bosforului. Şi apoi, imediat după ce Marea Neagră se deschide în fața marinarului, acesta are la stânga sa micul golf Garipce, care oferă un adăpost perfect. Aici marinarul coboară pe țărm pentru trei motive : să se odihnească după eforturile făcute în Bosfor şi înainte de a intra în Marea Neagră; să afle care sunt direcțiile pe care va trebui să navigheze prin apele necunoscute din fața sa; şi, cel mai important din toate, să se aprovizioneze cu imperios necesara apă de băut.

Este ceea ce, în mod sigur, a făcut Iason. Garipce continuă să fie ultimul port natural înainte de a intra în Marea Neagră. Azi, ambele părți ale căii de

acces din nordul Bosforului sunt zone militare, interzise civililor. Dar, vârât profund în această enclavă militară, aici supraviețuieşte satul Garipce. Acolo unde stâncile ciudate, negre, răsucite sunt străpunse de micul defileu al golfuleţului, câteva bărci pescăreşti sunt trase pe plajă, în totală siguranță față de marile furtuni ale Mării Negre care ajung până la intrarea în Bosfor, împinse de vânturile puternice dinspre Uniunea Sovietică. Garipce nu este decât un sat cu case turceşti tradiționale din lemn, cu o moschee simplă, un fermecător loc patriarhal, neafectat de viața modernă datorită izolării sale determinată de prezența militară. Iar deasupra lui se află ruinele unui fort.

În trecut, nicio ambarcație navigând spre Marea Neagră nu trecea fără să se oprească în acest port. La picioarele stâncii din fundul satului, am găsit ceea ce eram aproape sigur că se află acolo – un izvor cu o minunată apă proaspătă care țâşnea din piatră. Un robinet din bronz, splendid lucrat, închidea conducta prin care se captase un izvor de apă ce ieşea de la baza stâncilor. Irgun, al cărui tată, atunci când l-am cunoscut, era sacagiu la Istanbul, a gustat apa din izvorul de la Garipce şi a declarat-o excelentă, tot aşa de bună ca orice altă apă minerală în oraş. Chiar dacă nu ar fi avut nevoie să meargă la Phineas pentru a-i cere sfaturi asupra modului în care trebuiau să navigheze prin Marea Neagră, Iason şi oamenii săi tot s-ar fi oprit aici pentru a se aproviziona cu apa proaspătă necesară etapei următoare a lungii lor călătorii.

Dar aici, după cum spune legenda, Iason nu a făcut numai realimentarea, ci mult mai multe lucruri. Când argonauții au auzit de neplăcerile pe care Phineas le avea din cauza Harpiilor, doi din eroi, Zetes şi Calais, s-au oferit să se lupte cu cele trei femei-păsări. Pentru o asemenea misiune, erau cei mai potriviți, căci, fiind fiii Vântului de Nord, puteau să zboare. A fost adusă drept momeală pentru Harpii mâncare cât pentru un ospăț, iar Zetes şi Calais s-au ascuns într-un tufiş cu săbiile pregătite. N-a trecut mult şi au auzit fâlfâitul Harpiilor care se apropiau şi țipetele lor îngrozitoare pe când se năpusteau la mâncare, începând să înfulece. În clipa aceea, Zetes şi Calais au sărit din tufe, alungând oaspeții nepoftiți. Harpiile şi-au întins aripile şi au zburat, iar fiii Vântului de Nord au pornit după ele. La capătul unei lungi urmăriri, Zetes şi Calais au ajuns din urmă Harpiile hăituite, după cum spun unii, prin apropierea stâncilor denumite Strophades de pe coasta de vest a Greciei. Acolo, cei doi eroi ar fi ucis Harpiile cu săbiile lor dacă n-ar fi intervenit zeii din Olimp. Aceştia au trimis, ca mesager al lor, pe zeița Iris, să le ceară fiilor lui Boreas să nu facă Harpiilor niciun rău, să le lase să plece, dându-le asigurarea că pe viitor femeile-păsări nu-l vor mai chinui pe prorocul orb. Zetes şi Calais au încetat urmărirea, întorcându-se pentru a aduce veştile bune lui Phineas şi argonauților, care aşteptau la capătul de nord al Bosforului.

Drept recunoştință, Phineas le-a arătat argonauților care sunt cele mai bune direcții pe care trebuiau să meargă în următoarea etapă a călătoriei lor. El le-a spus că, odată ieşiți din Bosfor, să se îndrepte spre est şi să vâslească

mult de-a lungul coastei de nord a Asiei Mici, ținându-se aproape de linia țărmului. Le-a vorbit despre triburile pe care le vor întâlni, porturile pe care le vor găsi şi peripețiile ce-i aşteptau. Dar a refuzat să le destăinuie ce li se va întâmpla când vor ajunge în Colhida, țara lânii de aur, căci aceasta ar fi însemnat să dezvăluie prea mult; argonauții vor trebui să afle ei înşişi.

Cel mai mare serviciu pe care avea să le facă Phineas ținea însă de domeniul viitorului apropiat. El a dezvăluit argonauților secretul cu ajutorul căruia puteau să învingă cel mai mare pericol din întreaga expediție, pericol care a dus la distrugerea tuturor navelor care au încercat vreodată să treacă prin strâmtori. Era amenințarea cunoscută în toată lumea antică sub denumirea de Stâncile Symplegade.

Va urma...

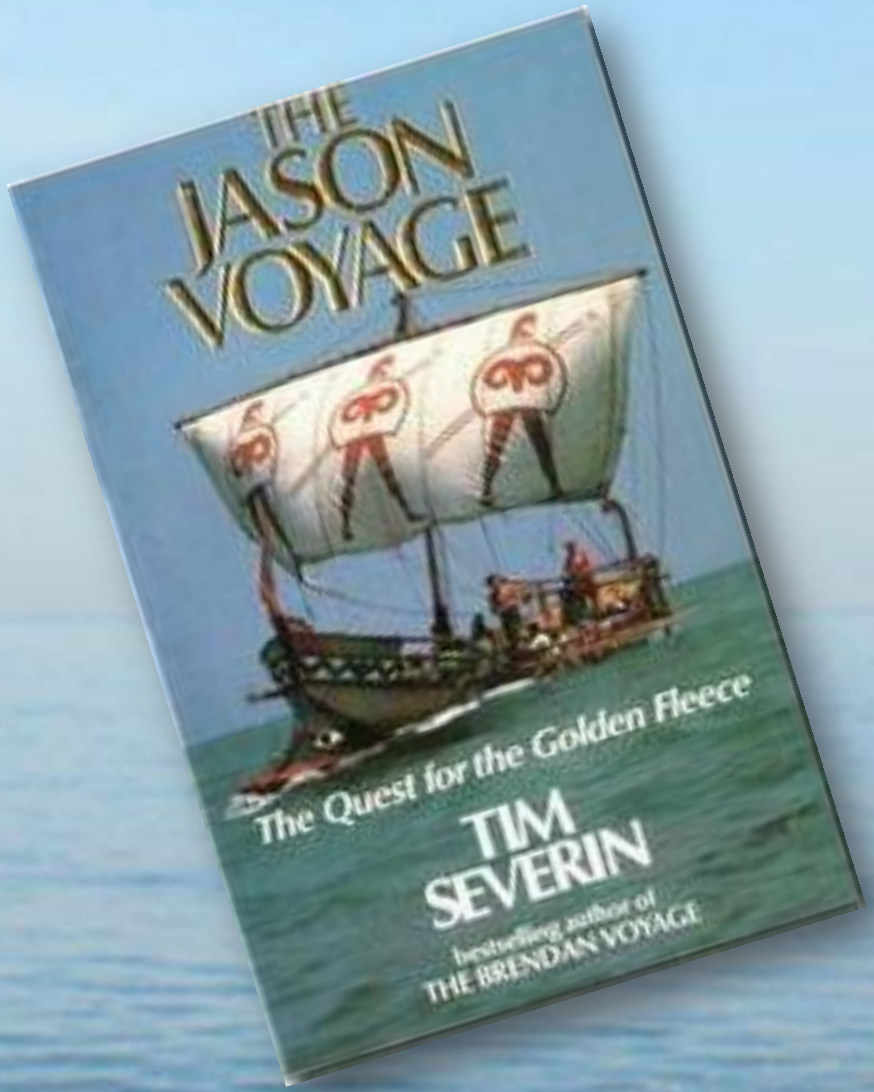

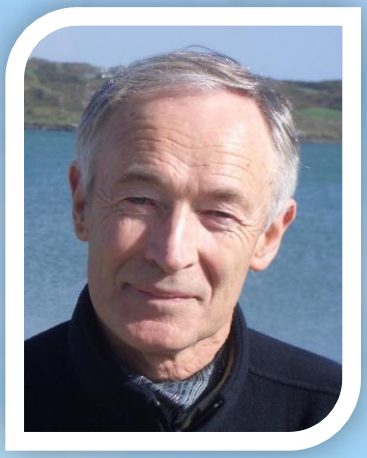

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în

l985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(l987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de l7 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

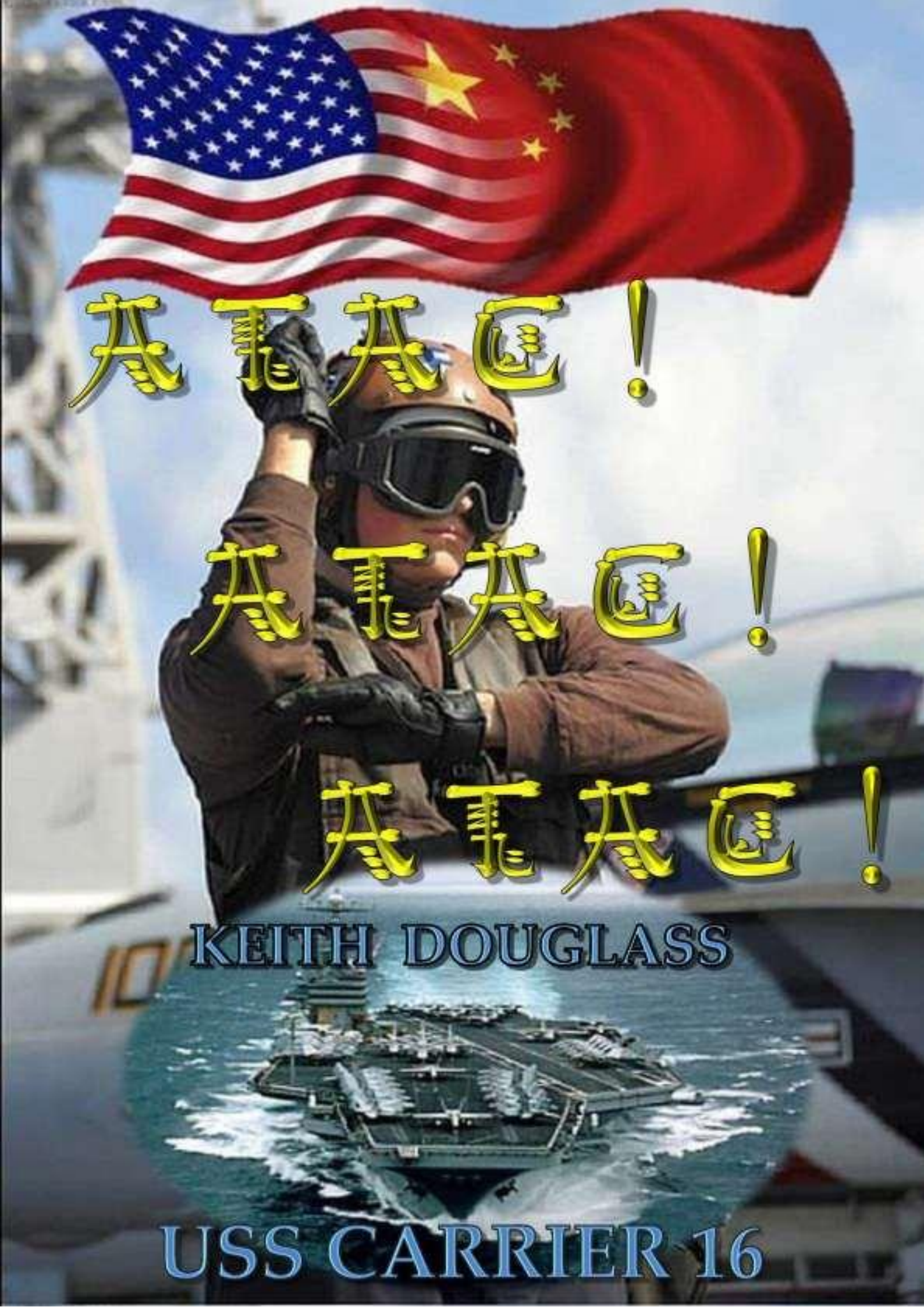
ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

KEITH DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română
Uncris

EPISODUL

9

22

USS Louis B. Puller
1703 ora locală (Zulu -10)

Lieutenant Brett Carter privea în continuare difuzorul ca și cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuși că vorbele ce veneau de acolo erau adevărate. *Chief operations* din subordinea sa își pusese oamenii „în priză”, anticipând următorul ordin ce fa fi dat de *lieutenant*.

În sfârșit, Carter a ridicat microfonul și a răspuns.

— Puller, *roger. Out.*

S-a întors spre Chief, cu gura ușor întredeschisă.

— Ai auzit.

— Într-adevăr, am auzit.

Un val de foc păru să treacă prin venele ofițerului. A fost o zi lungă, mai lungă decât oricare alta din cariera sa, încărcată de incertitudini și de neașteptate provocări la adresa comenzii. A fost decizia lui de a o scoate din port pe *Puller* la primul semnal de pericol, în loc să aștepte ordinele superiorilor. La acel moment, a avut parte de crampele provocate de incertitudine, alternativ cu convingerea că a dat-o-n bară atât de rău, încât, la întoarcerea la cheu, va fi așteptat de *Shore Patrol*[1].

Iar acum… asta. Răzbunare, exact ce avea nevoie.

— Gata pentru deschiderea focului, a ordonat, vorbele venindu-i pe buze parcă de la sine.

Cele trei nave chinezești erau deja desemnate în sistem ca fiind ținte ostile și a fost o chestie simplă să li se aloce câte două rachete anti-navă Harpoon pentru fiecare. Șase rachete au țâșnit din tuburile montate pe lateralele navei.

În timp ce Carter privea noile simboluri apărute pe ecran - fiecare s-a îndreptat direct către ținta desemnată – a simțit un val de mândrie. Provocări, responsabilități, crize – toate la un loc, erau ceea ce-și imaginase a fi o zi obișnuită „de lucru" atunci când se înrolase în Navy. Nu conta cum va următoarea misiune-tur, oricum vor mai trece destui ani până va avea – fie și temporar – comanda unei nave de război. Iar după ziua de azi, știa că nimic altceva nu ar putea măcar egala o asemenea experiență.

Tomcat 204
1705 ora locală (Zulu -10)

— Kelly, dragă, ești gata pentru treaba asta? a întrebat Bird Dog pe canalul tactic.

Aruncă o privire către noul său *wingman*, ridicându-și o clipă ochii de pe heads up display.

— Acum ai ocazia să devii *blooded*[2], fato.

[1] Shore Patrol – serviciu militar ce asigură asistență și securitate pentru membrii US Navy, US Coast Guard, US Marine Corps atunci când sunt debarcați pe țărm/în porturi. Au și atribuții de poliție militară. Principala îndatorire a lor este să se asigure că marinarii nu depășesc *măsura*. De asemenea, asigură asistență asistență în eventualele„ întâlniri" ale marinarilor cu Poliția locală.

[2] Blooded – însângerată – în argoul piloților: să doboare un avion inamic, deci să intre în rândul piloților cu palmares de luptă.

După patru ore petrecute la Infirmerie, susținând cu toată forța bojocilor că sunt în perfectă stare, Bird Dog și Gator au primit aprobarea pentru zbor. Desigur, aveau ceva vânătăi și zgârieturi, dar nu mai rău decât la alte catapultări anterioare. Gator a insistat chiar, că datorită propriei lor experiențe, erau mai calificați decât doctorii ca să decidă asupra stării lor de sănătate.

— Sunt gata, spuse cu voce calmă noul său *wingman*. La fel și Tits.

— Al dracului nume pentru un RIO, a strigat voios Gator. Tu Tits, eu Gator – cum se potrivesc astea?

— Poate că dacă te-ar fi chemat și pe tine Theodore Irving Turner, și-ar fi spus și ție Tits, s-a auzit vocea profundă de bas a celui din spatele lui Green. E așa cum ți-a spus adesea mămica ta – nu te juca cu țâțele.

Gator și-a reprimat un fornăit de dezgust. Avea fața îngropată în manșonul de plastic ce acoperea ecranul radar, iar mintea îi calcula instinctiv unghiuri de zbor și de cabraj, viteze relative și *kill ratio*[3]. Patru MiG-uri veneau direct spre cele două Tomcat și două Hornet – da,

Șansele erau în favoarea lor, nu-i așa? Totuși, după umila părere a lui Gator, Bird Dog nu lua niciodată destul de în serios asemenea lucruri. Ba chiar deloc. Și, după cât se putea vedea, nici Lieutenant Kelly Green, sau RIO-ul său, Tits.

— *Thor*, dă-te aproape și preia prima pereche de inamici, a spus Bird Dog. Eu și Kelly luăm înălțime și picăm peste a doua. Te descurci cu ei?

— Oh, cred că doi Marines sunt mai mult decât suficienți ca să se ocupe de două MiG-uri, s-a auzit vorba tărăgănată, cu accent sudic, ce venea din Hornet 106. Hellman[4] o să-și aducă și el contribuția.

— Ok, *weapons free*, a ordonat Bird Dog. Nu știm cine mama dracu' e-n nava aia de jos, dar e evident că chinezii sunt la fel de interesați de ea, ca și noi. O vor, dar nu o vor avea. Asta-i regula jocului.

[3] kill ratio – Raportul dintre avioanele inamice doborâte și cele proprii.

[4] Hellman – în argou: cel mai grozav individ.

— Ai de gând să ne bagi în joc sau nu? a întrebat Gator din spate. Ori mica Asociație de Admirație Mutuală n-are timp de așa ceva?

Drept răspuns, Bird Dog a aruncat Tomcat-ul într-o urcare pe verticală, cu postcombustie. Gator a icnit când forța G l-a zdrobit, trăgându-i sângele dinspre cap, spre picioare.

— Fi-ți-ar…, găoază! a scrâșnit, în timp ce executa manevra M-1[5] menită să forțeze întoarcerea sângelui la creier. Simți cum i se activează costumul anti-G în jurul picioarelor și al trunchiului, dar Gator nu era omul care să se bazeze numai pe sistemul automat de contracarare a pierderii cunoștinței datorită manevrelor la accelerații mari.

— Credeam că te grăbești să ajungi undeva, spuse Bird Dog inocent, dar a tras înapoi maneta de gaze, reducând viteza ascensională. AMRAAM imediat ce suntem în poziție optimă.

— Cam peste cinci secunde, lansez, spuse Gator, acum respirând mai ușor, pentru că forța G a revenit la 1. Atenție – ACUM!

Radarul ATG-71, de tip avansat tehnologic, menținea un contact solid pe *bogeys*[6] ce se apropiau. Avionul s-a cutremurat ușor când racheta AMRAAM s-a desprins de sub aripă, dar avionica avansată l-a redresat automat.

— Fox One, Fox One, a strigat Bird Dog codul desemnat rachetelor cu rază medie, precum AMRAAM și Sparrow.

— Se mișcă bine.

— Nu destul de bine, a răspuns Bird Dog, activând din nou postcombustia. Hai să ne dăm mai aproape pentru o luptă cu cuțitul[7].

Hornet 106
1706 ora locală (Zulu -10)

Bird Dog nu era singurul care zbura cu un coechipier neexperimentat, dar pentru pilotul de pe Hornet problema era mai deosebită. În Tomcat, pilotul îl avea pe RIO în scaunul din spate, gata să verifice orice manevră planificată și să-l susțină da că acesta era copleșit de informații. Nu același lucru se întâmpla în Hornet – pilotul, fiind singur la bord, prelua toate îndatoririle lui RIO.

Deși încrezător, cum se arătase Thor pe canalul tactic, el avea propriile dubii referitoare la *wingman*-ul său. *First Lieutenant*[8] „Hellman” Franks era la primul său tur de

[5] Manevra M-1 – (în argou: "grunt" sau "Hick maneuver"), tehnică de respirație forțată ce are ca scop împiedicarea „scurgerii” sângelui în membrele inferioare și apariția leșinului datorat forței G sporite în timpul virajelor strânse.
[6] Bogey – termen-cod ce desemnează un contact radar sau vizual neidentificat.
[7] Confruntarea avioanelor din imediata apropiere (*dogfight*), în care se folosește tunul de bord. Un fel de „corp-la-corp”.
[8] First Lieutenant – acești piloți de pe Hornet fac parte din US Marine Corps, în care – deși face parte din US Navy – gradele sunt diferite de cele din Navy. Sunt la fel cu cele din Army; deci: cod NATO OF-1, echivalent *locotenent*.

misiune pe mare, încă învățând faptul că există piloți bătrâni, există piloți cutezători, dar nu există piloți cutezători bătrâni.

Nu că Thor ar fi avut ceva împotriva „sângelui din instalație". Nici pomeneală de așa ceva. La urma urmei, amândoi erau Marines, e clar? Ba, mai mult, Marines *și* piloți de vânătoare.

Și nu că Hellman nu ar fi fost un pilot al dracului de bun. Era, așa cum îl observase Thor în timpul exercițiilor de luptă și bombardament. Trecuse prin antrenamentele de bază, și prin selecțiile succesive și a ajuns printre primii din clasa sa, înregistrând rezultate aproape miraculoase la exercițiile de bombardament, fiind considerat de către toți drept un pilot dat dracului. Dacă va trăi destul de mult, va avea parte de cea mai rapidă avansare din Corps.

Totuși, omu' avea o limită care-l neliniștea pe Thor. Desigur vrei să zbori și să-ți dobori adversarul repede și dur, dar vrei să o faci și „curat". Îți încerci norocul, dar numai când șansele sunt în favoarea ta. Și ai în vedere tot timpul că ți-ai fixat curu' în chingi într-un avion care valorează multe milioane, pe care Unchiul Sam îl vrea adus înapoi acasă intact.

— OK, Hellman, exact ca la antrenamentele de întreținere, a spus Thor pe canalul tactic, comutând pe frecvența ce le fusese alocată. Cunoști MiG-urile și nu este ceva deosebit de cum e la antrenamente. Doar că nu sunt permise greșelile.

— M-ai văzut greșind vreodată, Thor? a întrebat cu accentul lui de Virginia. Oriunde?

— N-ai mai participat niciodată la o confruntare reală, i-a trântit-o direct Thor. Taci și-nghite, *Marine*, și luptă așa cum te-am învățat.

— Nu-ți fă griji în ceea ce mă privește pe mine, bătrâne, a ripostat Hellman. Am să-ți păzesc fundul.

„Bătrâne" – n-ar fi mai bine ca afurisitul să… Thor înlătură gândul, reținându-l, însă, pentru altădată. Compartimentarea, aceasta era cheia supraviețuirii în aer. Te concentrai doar asupra misiunii – nici măcar o bășică plină neputând să te distragă de la ceea ce aveai de făcut.

— I-a înălțime, a ordonat sec. Urmează-mă. Îl atacăm pe primul cu AMRAAM, pe al doilea cu Sidewinder.

— Sau cu tunurile, a adăugat Hellman.

— Avortonu' ar face bine să fie mort înainte de a ajunge noi la distanța de foc cu tunul, spuse Thor. Și-acu'… mută-ți curu' la altitudine.

Helman a alunecat lateral și și-a antrenat Hornet-ul într-un cabraj aproape vertical. Thor s-a cutremurat gândindu-se la cât combustibil consuma micul avion în timpul unei asemenea manevre. Un alt fapt pe care-l învățai încă de la început, când pilotai un Hornet. Aveai o manevrabilitate și o viteză pe care Tomcat nu o putea atinge, dar – Doamne! – cât de *însetat* era acest tip de avion. Economiseai combustibilul oricând puteai,

știind că putea trece mai mult timp decât ai fi vrut până la următoarea realimentare în aer.

— *Tally ho*![9] a strigat Thor pe canalul tactic, prevenindu-l astfel pe controlorul traficului aerian din CDC de la bordul lui Jefferson că are contact vizual cu *bogeys* ce se apropiau. Hornet 1-0-6 angajează primul *flight* de MiG-uri.

MiG numărul 8
1708 ora locală (Zulu -10)

Second Lieutenant[10] Tai Huang și-a încleștat mâna pe manșa MiG-ului, bucuros că mânușile subțiri de bumbac absorbeau transpirația ce-i umezeau palmele. Ca și lider de *section*, dar și de *flight*, era responsabilitatea sa să ordone dispoziția forțelor, asistat de controlorii de trafic de la bordul portavionului chinezesc. Era un stil nou de lucru, cu care nici unul dintre cei patru nu era încă deplin familiarizat, chiar și după nenumărate antrenamente efectuate înainte de a pleca în această misiune. Chiar și după două sute de ore de coordonare aeriană concentrată, tot se simțea inconfortabil fără controlul de la sol, care să-l ghideze prin radio șoptindu-i în cască datele de ghidaj. Dar, dacă cei de la GCI[11] puteau învăța cum să-și facă treaba, atunci putea și Tai. Nu conta că GCI nu era nevoit să se concentreze asupra „dansului" puternicelor avioane din aer, să evite rachetele, și în general, să rămână în aer, în timp ce se gândea la dispunerea forțelor. Ar fi fost o sarcină imposibilă cu vechile MiG-uri, dar 33 era atât de avansat, încât realmente gândea el în locul lui. Controlul automat pentru trimere[12], heads-up display pentru a nu fi nevoit să-și mute privirea de la avioanele din fața sa, și un complex electronic de arme și instrumente care efectiv puteau duce lupta pe cont propriu.

Aproape, dar nu complet. Atât timp cât în cockpit-ul inamicului se aflau oameni, trebuiau să fie oameni și în cockpit-ul lui MiG-33.

Ca acum. În timp ce avionica de pe MiG sugera ca secțiunea de două avioane din urma sa să fie dirijată către Hornet-urile ce se apropiau, Tai știa mai bine. Huan Tan, liderul *flight*-ului doi, era un pilot excelent și un maestru de primă mână al complicatei geometrii spațiale prin care un avion mai ușor și mai manevrabil – precum MiG-33 – se confrunta cu un monstru ca Tomcat. Lui Tai nu-i plăcea să recunoască, dar era una dintre responsabilitățile sale ca și comandant de secțiune.

---

[9] Tally ho! – vechi strigăt de vânătoare / atac.

[10] Second Lieutenant – autorul folosește denumirea gradului din US Air Force (cod NATO OF-1; echivalent *sublocotenent*); corect ar fi 空军少尉 *Kong Jun Shao Wei*.

[11] GCI - ground control intercept – coordonatorul de zbor aflat la sol; dirijează avioanele la interceptarea inamicului.

[12]trimer - compensator aerodinamic a suprafețelor de comandă mobile: eleroane, profundor și direcție.

Pe de altă parte, el însuși excela prin acțiuni reflexe rapide, prin zborul ca al unui bondar când întâlnea în aer un adversar cu calități egale, prin deciziile luate în fracțiuni de secundă când MiG-ul se confrunta cu un Hornet la fel de agil. Da, manevra corectă era să-l trimită pe Huan Tan după Tomcat-uri, în timp ce Tai și *wingman*-ul său se vor ocupa de Hornet-uri.

Și-a transmis ordinele pe circuitul tactic al celor patru avioane, în timp ce câștiga altitudine și schimba ușor cursul direct către Tomcat-ul din US Marine… sau US Navy? Era prea departe pentru a fi sigur. Nu că ar fi avut vreo importanță. Oricum, Tomcat trebuia distrus. *Wingman*-ul său, Chan, vorbea încet pe canalul tactic, ținându-l la curent cu evoluția situației pe măsură ce lua altitudine în urma lui Tai. Se poziționau în formație *loose deuce*, formația de luptă favorită a piloților de vânătoare americani, încă de acum câteva decenii.

— La semnalul meu, a spus Tai.

Nu se referea la o comandă verbală, ci la semnalul pe care avionica l-ar fi transmis prin *link*, sistemul electronic automat de schimb de informații între avioane, atunci când Tai va lansa prima rachetă. Tai a comutat selectorul de armament în poziția optimă, așteptând o fracțiune de secundă, apoi l-a acționat.

Racheta a țâșnit drept înainte, coborând repede, focul din coadă strălucind ca un phoenix pe cer. Câteva secunde mai târziu, și-a auzit *wingman*-ul strigând exultat când, la rândul său, și-a lansat racheta, prima în misiune de luptă reală.

— Ia înălțime, a strigat Tai, cabrând la rândul său chiar în timp ce vorbea.

Altitudinea însemna siguranță, lăsând avionului spațiu de manevră în caz de greșeli fatale, forțând Hornet-ul să se angajeze în luptă pe orizontală.

Un bâzâit de alarmă a răsunat în căști și simbolul unei rachete a răsărit pe heads-up display. O AMRAAM, una dintre modernele rachete cu rază medie de acțiune cu care era dotat Hornet. Biiine, în curând pilotul de pe Tomcat va fi forte ocupat să se îngrijoreze datorită atacului impetuos al rachetei lansate de Tai.

Și lansă avionul într-un viraj extrem de strâns, apoi a pivotat așteptând undeva chiar lateral și în urma lui Tomcat, în timp ce acesta urca. În spatele său, îl putea auzi pe Huan Tan fredonând încetișor în timp ce se năpustea asupra celor două Hornet.

Așteptarea li se păru lungă de câteva minute, deși, în realitate, trebuie să fi durat doar două secunde. Tai a executat o manevră evazivă dură, lansând în același timp contramăsuri, *flăcări și pleavă*, apoi a virat departe de grămada arzândă și de norul metalic de bruiaj care spera să abată AMRAAM de la traiectoria mortală. S-a întors înapoi către Tomcat și a văzut cerul gol, chiar și pe heads-up display…

Stai! Acolo! Cum dracu a reușit asta? Se holba la heads-up display, privind repede când la simbolul afișat acolo, când la racheta reală din cer ce se năpustea spre el cu viteza de peste Mach 1. Înainte de a pricepe ce anume cauza discrepanța, Tomcat era peste el, în

zbor pe spate, apoi a revenit în zbor normal, orizontal, într-o poziție pe care Tai sperase că o va ocupa el.

— Nu, nu, nu NU, NUUUUUU!!!

Vocea *wingman*-ului său era un urlet demențial, plin de teroare. Heads-up dispay îi arăta motivul – o AMRAAM se îndrepta și spre el. Lansase un nor de *pleavă* și *flăcări*, dar Tai putea vedea deja că nu va avea nici un efect.

— Degajează! Picaj! Picaj! a răcnit Tai, încercând frenetic să-și dirijeze *wingman*-ul într-un zbor defensiv clasic, încercând în același timp să-și imagineze cum să scape de Tomcat-ul ce se afla acum în spatele său.

O altă AMRAAM? Nu, nu se putea în acest unghi. Mai bine o Sidewinder, mica, dar puternica rachetă concepută pentru lupta de aproape, pe timp de noapte. Sidewinder era ghidată pe infraroșu și căuta cel mai fierbinte spot de pe cer, cum ar fi ajutajul motorului. Nici *pleava*, nici *flăcările* nu erau suficient de *calde* pentru a o distrage de la țintă odată ce era lansată. Exista doar o singură posibilitate – pe care o încercaseră de atâtea ori la antrenamente – de lansare. Încă o secundă, apoi…

Tai a răsucit avionul violent, ignorând controlul automat al avionicii, pentru a-și aduce MiG-ul într-o vrie plată. Era una dintre cele mai mortale manevre de urgență pe care le putea face un pilot, mai ales într-un aparat de zbor precum MiG. Petrecuseră nenumărate ceasuri în *ready room*, discutând cum să redreseze din vrie, exersaseră repetat pe simulator, dar chiar și cei mai dotați dintre ei au reușit numai în 50% din cazuri să iasă din vrie la această viteză.

Totuși, un procent de 50% era mai bun decât certitudinea de a-i lua dracu' într-o explozie de foc și fum. Dacă va putea redresa, la momentul exact, ar avea o șansă.

Cerul se învârtea amețitor în jurul său, iar Tai se lupta să nu leșine. Era important să-și păstreze cât de cât simțul de orientare, cam unde se afla în spațiu, orientarea față de soare, dacă Tomcat lansase o altă rachetă.

Chiar atunci când simți că cenușiul dispare, instinctiv, a recunoscut configurația spațială corectă soare-Tomcat-MiG.

S-a aruncat în jos, cu MiG-ul într-un picaj la verticală. O manevră aproape mortală, care, de obicei, însemna o cădere necontrolată din cer, terminată cu un impact cu solul. Dar era singura lui șansă.

Îl va urma Tomcat jos? Nu, probabil că nu. Se va duce să-și ajute *wingman*-ul să doboare MiG-ul rămas, fiind convins că nici un pilot nu putea supraviețui căderii abrupte prin aer.

Dar Tai putea. Se gândise la această fază de foarte multe ori, iar acum simțea instinctiv care sunt manevrele corecte ce trebuie să le execute. Un freamăt a trecut prin structura de oțel a avionului și – fără să se atenueze – prin oasele sale. Nu mai era o entitate separată, ci o componentă a avionului, un tot cu fuselaj și aripi, aflat acum într-o orientare absolut bizară față de cer și pământ. Mări unghiul de picaj și simți cum

mișcarea de rotație se încetinea pe măsură ce MiG-ul lupta pentru ceea ce era proiectat să facă, să mențină un profil aerodinamic în curenții de aer.

Încă puțin, încă puțin… mângâie ușor manșa, acționând suprafețele de comandă, fără a mai ține seama de controlul automat al trimerelor. Rotația a început să se încetinească. Într-un târziu, când a simțit că botul a ajuns pe direcția corectă, a călcat tare pe palonier, contracarând brutal și ultimul rest de inerție de rotație. O clipă MiG-ul s-a cutremurat, sunete de protest auzindu-se de la structura asupra căreia forțele G acționau dincolo de orice parametri de toleranță pentru care fusese proiectată. Atunci, ca și cum ar fi avut voință proprie, MiG-ul a ieșit pe traiectoria dreaptă.

Altitudine. Simți o crampă în stomac când a văzut cât de mult se prăbușise în timpul încercării de a recâștiga controlul avionului. Două mii cinci sute de metri, nici mai mult, nici mai puțin. Și abia a reușit să redreseze.

A tras tare de manșă, cerând, rugându-se cu fiecare atom al ființei sale ca MiG-ul să-i asculte această ultimă solicitare. *Sus, sus, și-i vom ucide pe cei ce au făcut asta*, se rugă pe tăcute. *Sus, sus*.

Suprafața apei se îndepărta de el cu o viteză amețitoare.

Tomcat 204
1709 oralocală (Zulu -10)

— L-am doborât, a strigat Bird Dog pe canalul tactic. Ai văzut, Kelly? Uite așa se face treaba.

L-a auzit pe Gator suspinând în scaunul din spate, dar l-a ignorat.

— Am văzut. Doar o întrebare, Bird Dog, spuse Kelly cu o voce de gheață. Ce ai de gând să faci cu camaradul lui care încearcă să ajungă la fundul tău?

MiG 6
1710 ora locală (Zulu -10)

Chan a văzut spirala lui Tai în jos, către ocean și a înjurat crunt. Și așa aveau prea puține avioane, și nici nu exista vreo sursă pentru înlocuire aflată la mai puțin de trei mii de mile. Cu atât mai necesară devenea distrugerea Tomcat-ului ce-l doborâse pe *wingman*-ul său.

Acum, Tomcat era chiar în fața sa. Făcea *wingovers*[13], dansând în jurul *wingman*-ului său ca un bondar. Ce fraier, să piardă un asemenea avantaj tactic doar pentru un singur avion doborât. Va fi ultima greșeală pe care a făcut-o acest pilot american.

Chan s-a fixat pe american, luându-l ca țintă. Un *beep* de avertizare lansat de echipamentul ESM[14] a fost primul indiciu că ceva nu este în regulă. A degajat, îndepărtându-se de la cursul anterior, în căutarea pericolului ce-l amenința.

Fără veste, un Hornet a picat peste el ca un șoim ce se năpustește asupra prăzii. Se ascunsese mai sus, în stratul de nori, supraveghind acțiunea de dedesubt, în așteptarea unui astfel de moment. Era oare posibil ca Tomcat să fi simulat intenționat neatenția, tocmai pentru a-l atrage pe el în această poziție? Nu, sigur că nu – americanii nu erau subtili și se știa că au o frică aproape patologică să nu aibă pierderi de vieți. În timp ce Chan l-ar fi riscat pe Tai într-o manevră asemănătoare, știa că americanii nu ar fi făcut-o.

Chan a pierdut ceva altitudine, virând în același timp strâns spre dreapta. Se afla între soare și Hornet, fapt ce complica folosirea împotriva sa a unei rachete ghidate în infraroșu. Mai mult, se plasase în spatele fraierului de Tomcat și se afla într-o bună, ba chiar perfectă poziție de tragere. De asemenea avea Tomcat-urile între MiG-ul său și Hornet, iar acesta doar nu era atât de nebun încât să printre camarazii săi doar pentru a doborî un MiG.

Racheta, când a venit, a fost o surpriză absolută. A auzit tonul de avertisment și a mai avut doar o secundă ca să privească în jur înainte de a o vedea, plecată de sub aripa altui Hornet care, și el, se năpustea din nori. Știu că era o lansare ucigătoare chiar din momentul când a văzut-o, și – cu doar o clipă înainte de a se înfige în ținta fierbinte ce era ajutajul motorului său – Chan s-a catapultat.

MiG 8
0712 ora locală (Zulu -10)

Tai se rostogolea către ocean. Într-un târziu, în ultimul moment, a simțit cum aripile se „sprijină” din nou în aer, iar comenzile răspund, deși cu vibrații puternice. Apoi

[13] Wingover (wing-over-wing / crop-duster turn / box-canyon turn) – figură acrobatică (ranversare).
[14] ESM - Electronic Support Measures – echipament pentru detectarea, interceptarea, identificarea, localizarea surselor de radiație electromagnetică.

fileurile de aer au început să curgă laminar pe extradaosul aripilor, Mig-ul zburând din nou.

Cât de departe se afla acum? Nu îndrăznise să privească altimetrul în timpul prăbușirii nebunești din cer către ocean, știind că dacă ar fi văzut rotirea demențială a cifrelor de pe cadran în timp ce se lupta să redreseze avionul, n-ar mai fi crezut în veacul-vecilor că va reuși. Și totuși, a făcut-o. Acum, când avionul a ajuns în zbor orizontal, a aruncat o privire la altimetru. O sută treizeci de metri deasupra suprafeței avide a oceanului. La doar câteva microsecunde cu viteza ce o avea. Adrenalina i-a invadat fiecare celulă din corp, când a realizat cât de aproape de moarte se aflase.

Din ceea ce știa el, nici un pilot nu a mai reușit să se redreseze dintr-o cădere în vrie plată. Nu avea egal în acest petic de cer. Iar acum dorea să-i dovedească Tomcat-ului câtă dreptate avea.

Hornet 106
1713 ora locală (Zulu -10)

Thor se uită câteva momente după zăpăcitul de chinez care a pierdut controlul avionului său, apoi s-a concentrat pe celălalt MiG. Îl vor doborî și pe acesta, nici o scofală. Două Hornet contra un MiG nu era o luptă egală.

Dar nimeni n-a susținut vreodată că lupta aeriană ar fi ceva cavaleresc, cu reguli cinstite. Nu acesta era scopul – țelul era să te angajezi, să rezolvi problema și să te întorci acasă întreg, cu toți camarazii din *squadron*, evident.

Privind spre Hellman și spre celălalt MiG, a lăsat să-i scape un suculent „*shit*". La manevra inițială a MiG-ului, Hellman – în loc să se năpustească de sus pentru a lua poziție în spatele inamicului a comis greșeala fatală de a încerca un viraj strâns în interiorul razei de viraj a MiG-ului. Nu i-a mers – cei doi erau prea egali pentru a reuși asemenea figură în timp ce luptau în plan vertical. Cel mai bun lucru ar fi fost să degajeze din *yo-yo*[15], să se îndepărteze, apoi să revină în poziție de atac.

Dar cum mama dracu' a reușit MiG-ul să-i ajungă din nou în spatele cozii? Nu conta – se va face analiza tacticii la ședința de informare a *squadron*-ului, iar Hellman va avea șansa de a da explicații în fața unui grup de aviatori experimentați. Thor obosise bătându-l la cap în legătură cu tacticile periculoase. Poate că observațiile venite de la *skipper*-ul *squadron*-ului vor reuși să ajungă la neuronii tânărului *jarhead*[16]. Deocamdată însă, era timpul să-și scoată *wingman*-ul din budă, înainte ca acesta să dea de dracu.

[15] Yo-yo (low, high) – manevre complexe, de înaltă acrobație efectuate de avionul atacator în timpul unui *dogfight*. Scopul: ajungerea în poziție de tragere (în spatele inamicului).
[16] Jarhead – una dintre poreclele pușcașilor marini americani.

Hellman și MiG-ul erau prinși într-o suită de *looping*-uri, vânându-se unul pe altul în spirale tot mai strânse. Hellman continua să încerce viraje strânse în interiorul celor făcute de inamic, abuzând de postcombustie și de cantitatea de combustibil din rezervoare. Thor a înjurat pe tăcute. Chiar dacă reușea să-l scoată din rahat, avea mai puțin de 50% șanse să ajungă la tanker pentru realimentare, dacă mai risipea gazul în asemenea hal.

Cei doi se aflau la 1.500 m deasupra sa, așa că Thorn s-a apropiat printr-un viraj lung, în cabraj treptat, planificându-și intersectarea *looping*-ului lor așa încât să cadă cu precizie chiar în spatele MiG-ului. Aproape că a reușit fără ca MiG-ul să observe, dar în ultima clipă, Hellman a cabrat buternic și a încercat o jumătate de tonou care să-l plaseze în poziție. Abia acum a băgat de seamă revenirea coechipierului său.

— *Shit!*

Thor a virat strâns la dreapta, pe o aripă, apoi s-a răsucit pe spate. L-a pierdut din vedere pe Hellman dincolo de margine canopiei, și a simțit un fior rece de teamă trecându-i prin vene. Ce treabă împuțită, să termini un MiG, iar apoi să te radă propriul tău *wingman*.

— Unde dracu e avortonu'?

În aceeași clipă, Hellman a țâșnit peste el, cu postcombustia activată în continuare și cu canopia la doar câțiva metri de a lui. Thor a răcnit un set întreg de înjurături, neîndrăznind să ia mâinile de pe comenzi pentru a-i adresa un cald salut cu degetul mijlociu. Și unde dracu era MiG-ul? Acolo – venind de sus, Thor mult în afara poziției, Hellman complet pe dinafară în ceea ce privește imaginea tactică. Thor, mai experimentat, a început instantaneu să gândească geometria spațială. A tras tare de manșă, înscriindu-se într-un *looping* strâns, prin care a evitat la mustață coliziunea cu MiG-ul. Chiar în clipa când se aflau la cea mai mică distanță, Thor a trecut comutatorul de armament pe tunuri și a tras o rafală scurtă. A văzut cum vârful uneia din aripile MiG-ului se spulberă în șrapnele. Unul i-a lovit canopia lui, cu un sunet parcă de clopot, iar Thor a reînceput repertoriul său de înjurături, alternativ cu rugăciuni ca nu cumva să fi încasat vreo lovitură și în sistemele hidraulice. Sau în suprafețele de control.

A revenit în poziție normală când a ajuns în partea de sus a buclei și a văzut MiG-ul îl are în colimator pe Hellman. Prea aproape pentru AMRAAM și un unghi prea periculos pentru propriul coechipier pentru a încerca cu o Sidewinder. Nu, va trebui să-l atace personal și din apropiere.

— Hellman – degajează dreapta! Dreapta! a răcnit Thor.

Imediat, avionul lui Hellman s-a aruncat într-un picaj abrupt către suprafața oceanului. Pentru prima dată de când decolase de pe portavion, Thor a acționat postcombustia și a simțit cum accelerația îi presează spatele în scaunul de catapultare. Forța l-a făcut să ridice bărbia, iar piele feței s-a întins la colțul ochilor și a gurii. A

început să respire scurt și îndesat, pentru a-și oxigena cât mai bine puținul sânge ce mai ajungea la creier, în timpul picajului de șoim asupra MiG-ului.

— Virează și vino după mine, a ordonat Thor, aflat acum aproape de MiG. Vino după mine, vino după mine.

Se întrebă dacă tânărul Marine cu capul înfierbântat îl va asculta. Era exact genul de situații pe care Hellman le ura, să fie înlăturat de la ceea ce el considera că trebuie să fie victoria sa.

Dar, în aer nu era loc pentru mândrie, nu una de acest fel. Când nu ești în poziția optimă de a deschide focul, iar *wingman*-ul tău este, îl lași pe el să tragă. Dacă pierzi secunde prețioase argumentând cine trebuie să obțină o victorie, sunt toate șansele să faci o greșeală.

Thor a țipat de bucurie când Hellman a eliberat direcția de tragere pentru racheta sa Sidewinder, iar el a lansat-o cu un strigăt de victorie. A privit-o cum se îndepărtează și lovește chiar în ajutajul arzând din coada MiG-ului.

Pilotul acestuia a realizat pericolul prea târziu. *Pleava* și *flăcările* au fost lansate, iar Thor a auzit în căști și *ciripitul* aparaturii ESM ce indica faptul ca MiG-33 era echipat cu oarece echipament electronic sofisticat pentru contramăsuri. Dar Sidewinder era o rachetă relativ simplă, concepută pentru un singur scop, să caute cea mai fierbinte sursă din apropiere și să intre în ea.

În timp ce privea, silueta lungă, suplă, păru să alunece chiar în interiorul ajutajului cu aceea grație înșelătoare specifică armelor. Apoi, cu aripioarele scurte din coadă încă vizibile, a detonat.

Thor a cabrat spre înalturi, pentru a evita un alt duș de șrapnele. Deja știa că precedenta explozie îi avariase ceva, poate doar una dintre suprafețele de control.

Hornet-ul se simțea ușor cam leneș sub mâna sa, ca și cum voia să execute fiecare comandă, dar era cam obosit.

În stânga sa, murdărind cerul, creștea o minge de foc. În centru de un alb incandescent, galben-roșie către extremități și înconjurată de fum negru. A auzit *ping-ping*-urile ascuțite ale șrapnelelor ce loveau fuselajul și s-a rugat ca nici unul să nu lovească în rachetele aflate încă acroșate sub aripi.

— De ce naiba ai făcut asta? a întrebat Hellman furios. Puteam să-l dobor eu.

— Lasă textu'…după ce ne întoarcem la bord, a spus Thor tăios. Cum stai?

— Ce contează? Eu… *Shit*!

Bravada a dispărut instantaneu din vocea lui Hellman când a realizat cât de puțin combustibil mai are.

— Dom'le, sunt în tot rahatu'…

— *Jeff*, aici Hornet 1-0-6. Am nevoie imediată de *tanker*, adică în maximum cinci secunde, a anunțat Thor pe canalul tactic.

Îi displăcea profund să sublinieze în public gafa *wingman*-ului său – piloții își „spălau rufele murdare" doar între cei patru pereți din *ready room* – dar trebuia să se asigure că li se va acorda prioritate absolută la realimentare.

— Hornet 1-0-6, 1-0-6, vino dreapta, curs 2-3-0, distanța șapte mile. Texaco în așteptare.

— *Wingman*-ul meu vine primul, Jeff, a spus Thor încet.

A comutat pe frecvența radio alocată secțiunii și i s-a adresat lui Hellman.

— Ai auzit?

Dar putea deja să vadă pe heads-up display că Hellman își modificase cursul către *tanker*.

— Ai doar o încercare de cuplare, Hellman.

— Până acum n-am ratat nici un cuplaj, a ripostat Hellman.

— Doar când trebuia să dobori MiG-ul ăsta, a observat Thor. E timpul să lași nasul mai jos, amice. Dacă îți pierzi avionul în luptă cu un MiG, ai șansa să supraviețuiești ca aviator. Dar să-l pierzi pentru că ai rămas în pana prostului… atunci mai bine a-i renunța la zbor. Vezi-ți de lungu' nasului și realimentează, ai priceput?

Vocea lui Thor nu avea nici un gram de milă. Nu acum.

— *Yes, sir*, a confirmat scurt.

Thor se rotea deasupra, supraveghindu-l pe Hellman cum își dirija Hornet-ul direct către *coșul* conductei de realimentare din *tanker*, prin care a supt rapid 2500 l de JP8.

Iar acum era rândul său să se cupleze la Texaco – 106 avea mai puțin gaz decât era necesar pentru întoarcerea pe portavion.

Oceanul Pacific
1900 ora locală (Zulu -10)

Chan se uita la cer, la primele stele ce începeau să licărească în umbrele serii. Ar putea fi – se gândea – ultimul cer de noapte pe care-l mai vedea vreodată și se simți mulțumit că măcar era senin.

Nu avea nevoie de contact radio cu portavionul său pentru a ști cât de rău se terminase întreaga lor misiune. Coloanele negre de fum unsuros ce se înălțau spre cer, vizibile încă în asfințit, îi spuneau tot ce trebuia să știe. Dacă va exista o acțiune de

salvare, ea va veni din partea forțelor americane. Chan știa cum s-ar fi comportat el cu un pilot american doborât, dacă situația ar fi fost inversă, așa încât nu era prea sigur că dorește să fie salvat. Nu cu un asemenea preț.

O secundă mai târziu, însă, a fost convins că ar suporta orice fel de maltratări și torturi pe care le-ar fi venit în minte americanilor, numai să fie salvat. Apoi s-a întâmplat din nou – ceva tare și aspru s-a frecat de piciorul său, ceva masiv, a cărui mișcare aproape ca l-a săltat cu totul din apă.

A treia trecere, de data asta mai insistentă, iar Chan a început să urle rugăminți către fiecare dumnezeu care-i venea în minte, pentru îndurare, pentru o altă soartă decât cea care se apropia atât de repede.

Trecerea celui de-al patrulea rechin n-a mai fost doar o tentativă ca a celorlalți trei și a durat ceva mai mult.

23

The *Lucky Star*
Șase zile mai târziu
1600 ora locală (Zulu -10)

Lucky Star, cu ofițerul din Coast Guard aflat la comandă, naviga către un punct situat chiar deasupra epavei USS *Arizona*. Echipa lui Tombstone, împreună cu Tomboy și cei doi Simpson, se aflau la pupa. Nimeni nu ordonase așezarea în formație conform gradului, dar se simțea solemnitatea momentului prin liniștea subliniată de vocile sobre și de ținuta rigidă.

— Am ajuns, Admiral, a raportat Captain Henry. Gata pentru executarea ordinelor.

— Menține nava la punct fix, a spus Tombstone. Nu vreau să ancorăm. Cred că *bătrâna doamnă* a încasat destule insulte la locul ei de veci.

— Nava la punct fix, *aye, sir*, a repetat ofițerul din Coast Guard.

În liniștea de pe puntea-pupa, vizitatorii puteau auzi comenzile repetate mai întâi de ofițerul de punte, apoi de timonier.

Motoarele lui Lucky Star și-au redus turația până la un murmur înfundat. Funcționau atât de încet, încât abia se puteau simți vibrațiile transmise punții, în contrast net cu sunetele aspre pe care le scoseseră cu o săptămână mai înainte.

E uimitor ce poate să facă Coast Guard, se gândi Tombstone. *Mă întreb unde au găsit fonduri ca să lustruiască această „pușloaică”*. Dar, după un moment de reflecție, a hotărât că repararea motoarelor nu era neapărat o problemă de bani. Nu, era sigur că pe o rază de o mie de mile nu exista nici un marinar care să nu fi insistat, implorat, sau chiar văitat, numai să i se permită onoarea de a lucra la reparațiile acestui yacht. Piesele necesare au

fost procurate prin contribuția camarazilor din Navy. Nu au fost necesare intervenții ierarhice, și – o clipă – a zâmbit amintindu-și de miile de marinari din Coast Guard și Navy care se îmbulzeau pe cheu rugând să li se permită să ajute la repunerea în stare de funcționare a micului vas.

Iar *Lucky Star* merita acest lucru. Deși încă nu era nimic sigur, auzise de la unchiul său că senatorii și *congressmen*-ii de Hawaii făceau lobby pentru desemnarea lui *Lucky Star* drept escortă de onoare permanentă pentru USS *Arizona*.

Aveau navele suflet? Poate camarazii săi marinari erau mai în măsură să răspundă, dar Tombstone credea că au. Oh, poate nu o viață atât de incandescentă ca a unui Tomcat, atât de rapid și sigur în manevre la fiecare comandă a ta. Nu, dacă se gândea bine, o navă avea un suflet mai matur, mai cavaleresc – și, poate, unul care știa mai bine sensul zicerii „Să nu renunți niciodată".

S-a stârnit o mică agitație pe punte, când o gardă de onoare a înaintat cu pas maiestuos, cu drapelul flancat fâlfâind mândru în bătaia vântului, un om ducând o ghirlandă simplă de flori. Li s-a făcut loc, permițându-li-se accesul la parapetul de la pupa. Tombstone a simțit în aer un miros de vopsea proaspătă și a știut că nu doar motoarele au fost reparate.

Gornistul a pășit în față. Și-a umezit buzele, și tonurile triste ale „Taps"[17] a plutit peste ape. Notele alunecau ușor prin aerul marin dens, sclipind în lumina fierbinte a soarelui și păreau că se scufundă singure în ocean. Tombstone spera că, într-un fel, marinarii care au navigat pentru ultima oară la bordul *Arizonei* aud și știu – camarazii lor de azi păstrează convingerile.

Un capelan a pășit înainte și a rostit o scurtă rugăciune acompaniat de o trompetă ce intona *Navy Hymn*.

[17] Taps – semnal muzical militar (SUA) intonat de trompetă, la coborârea drapelului și la ceremoniile funerare. Mai este cunoscut sub numele „*Butterfield's Lullaby*", sau – după primul vers – „*Day is Done*"; echivalent „*Stingerea*".

De câte ori a auzit Tombstone cuvintele imnului, în diverse circumstanțe? Ele reverberau adânc în sufletul fiecărui marinar, dar niciodată n-au avut o mai profundă semnificație decât în acest moment, stând pe puntea cochetului yacht, înconjurat de bărbați și femei care s-au evidențiat în aceste zile, exact cum o făcuse și *Lucky Star*.

Tombstone abia mai auzea vorbele capelanului în timp ce privea fix în apa limpede, la locul final de odihnă pentru atâți oameni bravi. Și-au făcut datoria atunci, și au avut încă o dată ocazia să se ridice din mormânt la chemarea la datorie.

Într-un fel, știa că ei ar fi fost mândri că nava lor, USS *Arizona*, a participat la o ultimă bătălie pentru patria ei.

DISMISS !

Special pentru VP MAGAZIN!

Din universul DUNE

Începând cu luna Noiembrie

numai în VP MAGAZIN

puteți afla ce s-a mai întâmplat cu Duncan Idaho şi ceilalți companioni din non-nava evadată de pe planeta Canonicatului...

DUNE REVENANT

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant
http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell

Spiritul Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 1

(20525 A.G.) Această investigație a Şcolilor de Păstrăvărese îşi are originile într-o criză de mult uitată. Cunoaşterea evenimentelor din jurul mileniilor numite Dispersia şi, ulterior, marea Integrare care a urmat, este critică pentru înțelegerea oamenilor din acele timpuri antice. Disciplina Visătorilor Mirodeniei şi abilitatea lor de a reconstrui şi disemina personajele „umanității noastre trecute" ne-au oferit o unealtă de cea mai mare importanță. Prin eforturile lor, am descoperit o bogăție de informații arheologice, un strat temporal ni s-a deschis care ne-a permis o reconstrucție a ceea ce în timpurile antice s-ar fi numit „istorie". Rețineți că Memoriile Multiple şi Tranziția Sinelui nu erau trăsături comune ale strămoşilor noştri umani. Acest fapt a fost printre cele mai alarmante şi revoluționare dintre toate cele descoperite de către Visătorii Mirodeniei – mințile oamenilor erau cândva solitare şi unice.

– Imprimare sociotemporală
a Şcolii Păstrăvăreselor Idah-Mirabla

Thunhun stătea singur pe un podium în fața unei mulțimi care umpluse Marea Sală la maximum. Sala avea o capacitate de peste un milion de oameni, ceea ce o făcea locul perfect de întâlnire pentru Prima Celebrare Milenară a fondării Şcolilor de Păstrăvărese, dar nu asta îi reținea atenția lui Thunhun.

Stau în fața unui milion de Indivizi, dar gândurile mele sunt la designul acestui loc.

Arhitectura Marii Săli a Şcolii Idah-Mirabla era influențată de Templul original al Sfintei Alia a Cuțitului. Deşi Rakis fusese distrus cu două mii de ani înainte, planurile templului fuseseră salvate într-un cristal ridulian.

Legenda spune că au fost înregistrate de însuşi Tiranul – Împăratul Zeu Guldur. Guldur trebuie să fi prețuit şi el designul, arcul zidului exterior de o mie de metri ce ducea la „cuțit", o clopotniță ce se ridica deasupra la o mie de metri.

Thunhun îi spunea pe numele obişnuit Guldur, deşi, ca istoric, ştia că numele Tiranului era de fapt Leto II. Acest gând atemporal îi plăcu lui Thunhun şi îl calmă în timp ce se pregătea să vorbească.

Tempul Sfintei Alia fusese ales pentru mărimea sa, deşi multe structuri de pe diferite lumi ale Păstrăvăreselor ar fi fost de ajuns. Toate marile şcoli se adunau totuşi aici, pe planeta Ouadra, pentru istoria sa bogată datând de la prima duzină de Şcoli de Păstrăvărese. Cunoscută în timpurile antice drept Canonicatul, Ouadra fusese căminul Şcolii Idah-Mirabla, şcoala pentru care Thunhun activa ca reprezentant în timpul acestor Celebrări. Sute de evenimente se desfăşurau în timpul Celebrărilor Milenare, fiecare adaptat rolurilor familiale şi grupurilor de interese pe care erau fondate diferitele şcoli, ca şi discursuri ce aveau să fie ținute de către reprezentanții fiecăreia dintre Şcolile de Păstrăvărese. Thunhun privi la bannerele diferitelor grupuri şi le recapitulă în minte încă o dată, pentru a-şi îndepărta tracul, în timp ce mulțimea agitată se calmă pregătindu-se pentru discursul său.

Harkon-Mohia; Chani-Tej, Hallac-Ouadra, chiar membri ai Hayt-Scytl şi-au abandonat ideile izolaționiste pentru aceste evenimente.

Unele discuții erau specializate pentru grupuri mai mici de interese, în timp ce mai multe duzini de vorbitori urmau să se adreseze întregii adunări, de-a lungul mai multor reprize. Cardul-suspensor arăta titlul discursului său tuturor celor care intrau în sală:

„Visul Mirodeniei ca tehnică de Arheologie Istorică"
Şcoala Păstrăvăreselor Idah-Mirabla
prezentată de Thunhun Idah ibn al'Idah-Mirabla
Imprimare sociotemporală arheologică

Când începu, la un timp după ce mişcările încetară, intrând gradual în ceea ce pentru Thunhun marca realizarea de o viață, ochii săi se opriră pe

culorile prismatice ale Ferestrei Calendarului Căii Soarelui de la capătul îndepărtat al sălii.

Privesc pe cărările luminii în acest calendar străvechi, în timp ce fac paşi spre destrămarea a ceea ce cu toții cunoaştem drept Timp.

Mulțimea de aproape un milion păstra o tăcere stranie, iar Thunhun începu.

„Ne-am adunat aici în onoarea realizărilor acelei mii de ani de progres numită istoric Integrarea. Înainte ca vechile şcoli să se formeze, în acele vremuri când Dispersia se terminase şi începuse Întoarcerea, a avut loc o mare biruință. Astăzi stăm aici ca mărturie atât a unicității ireconciliabile a Şcolilor noastre individuale, ca şi a abilității noastre de a ne păstra Individualitatea în mijlocul unei asemenea Integrări. Suntem de acord că arhaicul concept de „umanitate", deşi de semnificație minoră pentru viața Individuală, cândva era un cuvânt de coeziune pentru ființele pre-Integrare."

„În timp ce Tranziția Sinelui şi Memoriile Multiple au devenit trăsături comune printre Indivizii din toate Şcolile majore, modul cum au apărut aceste schimbări a rămas multă vreme un mister. Originile Şcolilor de Păstrăvărese sunt învăluite în istoriile antice pierdute, dar o tehnică istorică arheologică recentă, Visul Mirodeniei, a oferit chei spre acest trecut pierdut. În mare parte la fel cum Navigatorii Ghildei pliau cândva spațiul ca mijloc de călătorie în spațiu, Visătorii Mirodeniei au învățat să plieze conştiința ca mijloc de călătorie în timp."

„Suntem un popor care are multe întrebări. Cum am ajuns la varietatea de Şcoli pe care o cunoaştem azi? Care este originea noastră? Diferite Şcoli abordează această cunoaştere în mod diferit. Mitologia noastră comună este deschisă interpretării. Teoria Tleilaxu a Oului Originar, Mitul Genetic al Bene Gesseritului. Suntem pregătiți pentru o nouă abordare a căii adevărului. Mi-am luat libertatea de a prezenta o serie de imprimări temporale descoperite prin Vise ale Mirodeniei de la zorii Integrării, şi zorii primelor noastre şcoli de Păstrăvărese. Să ştiți că semințele Integrării au răsărit din conflictul care a dus la unirea celor două mari dar combative şcoli, Bene Gesserit şi rivalele lor, Onoratele Matre."

Thunlun explică detaliile procesului Visului Mirodeniei. Individul medium ingera Mirodenie sintetizată pentru a-şi lărgi gama preştiinței. Deşi majoritatea indivizilor posedau Memorii Multiple şi puteau împărtăşi Sinele transmis de-a lungul liniei unei Şcoli, tehnica de viziune în consens fusese abia recent descoperită. Procesul Visului Mirodeniei permitea unui număr de oameni să experimenteze un anume moment istoric prin dilatarea țesăturii preştiinței.

Thunhun trecu repede peste cifrele spațiu-timp, simplificând ideea drept o încrucişare între abilitatea de a plia spațiul şi tehnicile Rețelei lui Duncan. Această halucinație în consens permitea istoriei să fie retrăită, la fel de uşor cum era cu zece milenii în urmă citirea unei cărți de istorie. Thunhun făcu o pauză cât i se alătură pe podium o tânără medium numită Yanima, de la Şcoala Noree-Ampre.

Şcoala Noree-Ampre menținuse o descendență strictă din baza genetică originală Ixiană, care fusese de asemenea de folos membrilor şcolii pentru cunoaşterea tehnică a Visului Mirodeniei pe scară largă. Oricine ar putea învăța să plieze conştiința câtorva oameni din apropiere, dar existau o multitudine de fire de urmărit şi un nivel de pricepere pentru a abandona firele nesemnificative care cereau un Visător al Mirodeniei cu trecut Ixian pentru a manevra un eveniment atât de mare. Cât Yanima se pregătea pentru transă, Thunhun pregăti mulțimea adunată pentru a primi visul.

În câteva momente locul şi momentul începură să pălească din gândurile lui Thunhun, şi ca visele obişnuite după care era numit, Visul Mirodeniei începu să lucreze asupra conştiinței lui şi a conştiinței adunării.

Nu putem vreodată experimenta Visul Mirodeniei al altcuiva, totuşi ştim că toate coincid cu intențiile Visătorului Mirodeniei.

În timp ce Yanima continua procesul, pliind conştiința, readucând momentele atât din dovezi fizice cât şi psihice, milionul de Indivizi adunați începu să împărtăşească halucinația istorică, fiecare gând țesut în pânza țintei dorite. Ultimele gânduri ale lui Thunhun înainte de vis fură despre Yanima, care era o linie alfa descinzând direct din însăşi Hwi Noree, silueta ei tăind lumina Ferestrei Căii Soarelui.

Este la fel de frumoasă cum era consoarta Zeului.

Şi apoi fură transportați...

Ghola Paul Atreides era singur în curte când intră Miles Teg. Băiatul se uită împrejur, conştient că progresul lui era urmărit de deasupra poate de Sheeana sau una din celelalte surori. Paul avea dreptate, desigur, Sheeana şi Duncan Idaho aşteptau şedința de antrenament pentru a-i observa progresul. Duncan era oripilat, şi îi spuse asta Sheeanei.

„Care e scopul pentru toate astea, Sheeana?”

„Nu începe, Duncan, ştim amândoi că în jurul nostru se întâmplă lucruri care sunt mai importante decât disconfortul tău în pregătirea lui Paul.”

Ea îi spune mereu Paul, niciodată ghola. Când eram tânăr, maica Swanugyu mereu se referea la mine ca ghola, niciodată ca Duncan. Dar Sheeana nu mai este Bene Gesserit.

Privi perechea aflată în antrenamentul de luptă de dedesubt, iar Sheeana porni dispozitivul de ascultare ca să tragă cu urechea. Paul era furios.

„Unde e Duncan? Nu mă învață să folosesc armele cu plasmă?”

„Unde e Duncan?” Îmi amintesc când originalul Paul obişnuia să îmi solicite compania, în timp ce eu îl priveam cu tatăl său, Ducele Leto. Atâtea vieți şi m-am întors la asta.

În timp ce Sheeana vorbea cu Duncan şi privea cum Paul şi Miles se antrenează jos, ea realiză că ideea de ghola nu păruse niciodată naturală unei Bene Gesserit, deşi ele manipulaseră liniile genetice atât de multe milenii; ele permiteau întotdeauna o naştere naturală din doi părinți. Ideea de inginerie genetică avea aceeaşi dezaprobare pe care o căpătaseră computerele după Jihadul Butlerian, tehnologia din jurul domeniului interzisă de edictele sale includea biotehnologia computerizată. Numai Bene Tleilax o practica, şi mereu negaseră că o fac, în timp ce Bene Gesserit folosea înmulțirea convențională. Dar acum erau a doua generație de surori Bene Gesserit care se obişnuiseră cu folosirea tancurilor axlotl Tleilaxu pentru creşterea de ghola la comandă. Nu numai că produseseră cu succes propriul lor Duncan Idaho, dar chiar se autodepăşiseră când produseseră un tânăr Miles Teg. Următorul proiect păruse inevitabil, supravegheat de Sheeana şi grupul ei de surori renegate. Creația unui ghola diferit de orice alt proiect ghola dinaintea sa. Vor aduce înapoi la viață cel mai ciudat dintre atracțiile lumii vechi, vor crea un ghola al lui Paul Atreides.

Paul țipă la o lovitură a lui Miles.

„Gata, băiete, destulă luptă corp-la-corp pentru azi, să trecem la armele cu plasmă de care vorbeai mai devreme.” Miles privi în sus la ferestra de observare, şi atât Duncan cât şi Sheeana ştiau ce spune fața lui.

Reacțiile lui Paul sunt prea lente ca să supraviețuiască. Este o relicvă a timpurilor trecute.

Duncan privi la Paul, şi avu sentimentul ciudat că tot ce făcea era urmărit de un observator necunoscut...

Visul Mirodeniei încetă. Murmurele adunării crescură în timp ce aşteptau răspunsul lui Thunhun. În timp ce zgomotul conversațiilor se ridica în Marea Sală, Yanima îi aruncă o privire cunoscătoare lui Thunhun, în timp de părăsea scena.

Ochii ei îmi spun că ea crede că sunt încântați de demonstrație. Dar vor crede adevărul din spatele a ceea ce conştiința lor tocmai a experimentat, pentru binele nostru al tuturor.

„Ceea ce am dezvăluit este o cheie, dovada o dată pentru totdeauna că într-adevăr a existat un om numit Paul Atreides. Dovada din fața noastră este evidentă. De ce ar minți amintirile? Mulți au pretins că însăşi ideea de Kwisatz Haderach a fost un mit construit de Maeştrii Dansatori Față, întreţesută cumva în însăşi memoria noastră celulară. Ofer această memorie ca dovadă că Paul Atreides a existat. De ce să creezi un zeu decăzut de două ori? Istorica Lege a Celei Mai Mici Probabilități demonstrează că ar fi absurd să creezi o asemenea poveste unde un om-zeu imaginar şi apoi reconstruit ca un ghola care este mai puțin decât originalul său. Este o poveste atât de bizară încât trebuie să fie adevărată.”

Din mulțime se auzi o voce „Desigur că eşti la curent cu ideea Teoriei Degradării Ghola.” Thunhun explică faptul că Degradarea Ghola nu este o problemă deoarece dinamica Visului Mirodeniei este încă fixată într-un moment fizic adevărat din trecut. Imediat ce întrebării i se răspunse, alta apăru, continuând să contrazică descoperirile Visului Mirodeniei. Thunhun ascultă pe jumătate în timp ce privea Fereastra Căii Soarelui şi se gândea la faptul că era o reprezentare a tuturor calendarelor vechi, până la momentul creării sale. Când vocea termină, Thunhun continuă descoperirile, lăsând cărările de lumină din acea mare fereastră cumva să-l ajute să se concentreze şi să îl ghideze.

Discursul continuă pentru ceva vreme. După revărsarea de întrebări şi felicitări personale, câteva ore mai târziu, Thunhun se regăsi singur în izolarea camerei sale. Se lăsă pe spate în scaunul unde-şi făcuse majoritatea cercetărilor. Ca istoric al erei care produsese Integrarea, Thunhun rareori era singur în aceste zile. Interesul crescând în originile Integrării se datora Celebrărilor Milenare. Chiar Visul Mirodeniei se putea face de unul singur, dar era mult mai intens să ai mai mulți visători reconstruind o amintire sau o scenă din trecutul antic. Yanima avea să vină destul de curând, împreună cu alți câțiva studenți de la şcoala Idah-Mirabla. Thunhun va ajunge înapoi la memoriile Tleilaxu, acolo unde se aflau prioritățile sale curente.

Memoriile Tleilaxu nu sunt istorie, sunt cheia tuturor viitorurilor noastre.

Thunhun avea o genealogie puternică până la copiii originali ai lui Duncan şi Murbella, şi deşi practica ghola-ului Duncan continuase până cu

două sute de ani înainte, şcoala Idah-Mirabla se menținuse la progeniturile originare, spre deosebire de şcoala Hayt-Idaho care făcuse încrucişări cu următoarele ghola Duncan. Idah-Mirabla era mai mult o familie decât o şcoală, o relicvă păstrată de la fondatorii săi. Thunhun însuşi era unul din trei ghola născuți în aceeaşi zi, deşi rareori interacționa cu cei doi „frați" gemeni. Ca istoric, concentrarea sa fusese mereu asupra trecutului. Thunhun perfecționase tehnica multiplilor Visători ai Mirodeniei reconstruind acelaşi moment istoric într-un mod revoluționar. Fiecare Visător al Mirodeniei devenea responsabil pentru firul unui singur personaj într-un moment trecut, şi atâta timp cât memoriile de mult decedate interacționau prin vis, fiecare visător menținea un contact strâns cu sinele desemnat. Unele momente țintă aveau chiar Visători ai Mirodeniei auxiliari concentrându-se asupra comunicării inter-sine sau chiar subtexte colective. În acest mod puteau fi obținute mai multe detalii interne iar scenele rezultau cu o rezoluție mai mare a dialogului intern şi gândurilor răzlețe care erau pâinea şi cuțitul istoricului.

Gândurile lui rătăciră înapoi la un Vis al Mirodeniei pe care-l construise de zeci de ori înainte, la o vreme pe care o resimțea ca având o poezie istorică. Prezentul pălea, iar Thunhun auzi anii rulând înapoi cu un sunet pe care mereu îl asociase cu vântul trecând prin trestiile copilăriei lui. Asociația îi făcea plăcere şi o hrănise de-a lungul anilor, astfel că orele petrecute în mica sa barcă pe râul de lângă casa copilăriei lui nu se pierduseră vreodată. Curând nu mai era loc în conştiența lui pentru nimic altceva decât Visul Mirodeniei, iar dilatarea timpului îl aduse înapoi la timpul de după distrugerea Rakisului originar.

Ținta lui era o non-navă în căutarea unui cămin...

Sheeana ieşi din non-navă cu un sentiment de uimire şi împlinire când picioarele ei atinseră nisipul acestei noi lumi. Un deşert, se gîndi, deşi alte voci şopteau, „trebuie luat" – Îşi întoarse gîndurile către şirul de responsabilități ce aveau să urmeze. Nu avea nici un precedent să o călăuzească, doar o aderare la tradiția Bene Gesserit care trebuia să reziste acolo unde toate celelalte tradiții se dezlânau. Ea era acum tradiția; ce fusese era un lucru, dar ce stătea înainte pentru ea şi cei care o urmau era altceva.

Planeta avea cinci luni; Sheeanei îi plăcuse asta din momentul în care Duncan îi anunțase descoperirea planetei pe senzorii non-navei. Deja respinsese stabilirea permanentă pe o altă lume la care se opriseră, o lume mai răcoroasă în comparație, mult mai temperată, foarte asemănătoare cu Canonicatul. Porecliseră această primă lume Popasul şi această lume semăna şi mai mult cu Canonicatul prin faptul că nu avea lună.

Am ales chiar să îndepărtăm acest detaliu. Prea multă romanțare pentru lumea de baştină a unei comunități a surorilor care a interzis chiar şi muzica.

Sheeana avea nevoie de o lume cu cel puțin o lună. „Construim o nouă mitologie”, îi spusese ea lui Duncan. Popasul îşi dovedi porecla potrivită, şi în mai puțin de o lună se întorseseră la non-nava lor – lăsând adăpostul lor fără lună vidului spațiului pliat.

Timpul trecu. Scytale străbătea cabina sa cântărind celulele din tubul său anentropic. Viermii de nisip fremătau în cala convertită. Sheeana lucra cu surorile ei renegate în şedințe private. Duncanul se trezi într-o noapte imediat după o viziune de coşmar, văzu un Dune ca o fantomă reîntoarsă, şi fu copleşit de sentimentul că aceasta era o provocare pe care umanitatea nu o putea depăşi prin simpla distrugere a unei lumi. Văzu Fremeni acolo, şi Muad’Dib era acolo, invitându-l, prevenindu-l. Îi spuse Sheeanei că era un vis oracol, dar ceea ce vedea nu era viitorul, nu era o viziune preştientă. Nu putuse explica mai mult.

„Nu văd viitorul,” insistase Duncan, iar accentul lui pe acel ultim cuvânt fusese cumva un indiciu pentru Sheeana a ceea ce văzuse el, „lucrurile pur şi simplu apar în plasa preştiinței mele extinse. Nu trebuie privite ca viziuni ale viitorului.” Sheeana ştia că pregătirea de Mentat a lui Duncan îi împiedica deseori abilitatea de a fi un mistic. Sugestia ei pentru el veni într-un sigur cuvânt:

„Zensunni.”

Una din încarnările trecute ale lui Duncan fusese ca filosof Zensunni, un dar/glumă Tleilaxu pentru Tiran. Acel sine ieşi la iveală şi cuvintele începură să se formeze în mintea lui Duncan.

„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana.” Făcu o pauză, iar Sheeana îi aşteptă următoarele cuvinte, „Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr cum suntem şi noi fără astâmpăr.” Sheeana observă că avea o privire pe care în semi-transa sa alese să nu o ascundă.

Priveşte în Plasa sa, văzând ce s-a prins în ea. Duncan e pescarul nostru. Totuşi noi pescuim un nou Dune.

Două săptămâni după ce părăsiseră Popasul fără lună, găsiseră lumea cu cinci luni. Idaho îşi forțase abilitățile de a vedea în plasa sa oraculară, până când lumea fusese descoperită, încâlcită în țesătura sa. Găsise lumea acolo aşa cum găsise manual multe lucruri. Adăugase liste de arme, limbaje şi aptitudini achiziționate de nicăieri în arhiva computerului non-navei. Un detector mecanic de non-nave fusese primul proiect la care

voia să înceapă să lucreze, imediat ce timpul şi resursele aveau să-i permită.

„Teg poate vedea non-navele”, o avertizase Duncan pe Sheeana, şi ştia că Basharul va proteja locația acestei lumi cu cinci luni şi non-nava lor.

Mare parte a planetei era deja deşert. Sheeana înconjurând non-nava simți primă dată că aerul era uscat şi fierbinte. Un vânt prăfos se stârni, iar nările ei înregistrară posibilitatea adaptării viermilor de nisip. Vântul prăfos aducea semnele prevestitoare ale unei furtuni de nisip, nu una foarte puternică, dar oricum venea dinspre o mare secată din sud.

Se minună de această lume deşertică. Soarele planetei era cu o clasă uşor mai fierbinte decât fusese soarele lui Rakis. Se întoarse spre cele două surori care ieşiseră şi ele din navă – Sheeana luă un ecran portabil cu itinerare de la una din ele – lista atributelor planetei apăru electronic. „Vom avea sigur nevoie de distraie şi echipament pentru a construi primele adăposturi. De acolo vom produce restul.” Sheeana se întoarse la ecran. Soare mai fierbinte, iar planeta era o idee prea aproape, asta însemnând un an mai rapid.

Asta ar putea iuți ciclul păstrăvilor de nisip.

Zilele şi nopțile mai lungi erau rezultatul unei rotații planetare mai lente, zile de 16 ore / nopți de 16 ore la echinocțiu. Mărimea şi masa mai mare a planetei aveau ca rezultat o gravitație uşor mai mare decât a lui Rakis.

Această lume va produce copii cu membre puternice, dacă ne putem aclimatiza la căldură.

Duncan ieşi din non-navă cu paşi vioi, „Sheeana, senzorul temporar meteo pe care l-am lăsat pe orbită a transmis primul flux de date. Ar trebui să stăm înăuntru deoarece temperaturile la prânz vor creşte mult. Curând va fi prea fierbinte să părăsim non-nava. De fapt, probabil va trebui să oprim toate sistemele care nu sunt esențiale sau ne vom coace cu toții înăuntru. Temperatura învelişului navei va avea impact asupra regulatoarelor temperaturii aerului.”

Primele noastre obstacole, aşa de devreme. Asta trebuie să fie planeta.

Conştiința lui Thunhun reveni din Visul Mirodeniei când Sheeana rostea acele vorbe. Îşi aminti o altă dată, la zece ani de la prima lor sosire, când Sheeana gândise iar acele cuvinte. Thunhun contractă momentele, şi era iar pe râu, grăbindu-se spre momentul pe care-l dorea...

„Asta trebuie să fie lumea care să ne facă din nou Fremeni.” Era vocea Odradei care-i vorbea Sheeanei din altă memorie. Sheeana îşi aminti ziua

când sosiseră pe noul Dune, ziua când asolizaseră în urmă cu zece ani. Îşi aminti acea zi cu o claritate pe care numai o Cucernică Maică putea învăța să o stăpânească. Îşi dăduse seama că aceasta era planeta, şi-şi aminti o conversație interioară pe care o avusese cu Odrade despre ce să facă în continuare: „Atât de multe lucruri de făcut, Dar." Sheeana se oprise înainte de a trezi sinele interior al Odradei în acea primă zi a sosirii. În ultimul timp, Sheeana permitea deseori vocilor interioare să răspundă. Soarta ei era să se schimbe aşa cum una singură o mai făcuse în întreaga istorie, şi permisese o anumită libertate celorlalte voci. Planurile fuseseră puse în mişcare în acea zi cu zece ani în urmă – mutarea viermilor de nisip din cală, stabilirea sarcinilor, construcția adăposturilor repartizate acelor surori, producerea distraielor repartizate acelor surori, toate modificările supravegheate de Duncan.

„Trebuie să fim Fremeni din nou." Sheeana îi permise lui Dar să răspundă. Ce romantică ascunsese fosta Cucernică Maică Superioară de noi toți (nu la fel de bine cum ascunsese copilul mării, totuşi). Aceste valuri din urmă cu zece ani încă o mai mişcau pe Sheeana – Odrade chiar o ajutase în denumirea celor cinci luni. Ce poziție mitică în care să te afli. Mai mult decât şi-ar putea imagina orice artist. Cum se vor implica aceste luni în provocarea noastră? Denumirea lunilor fusese instinctivă. Sheeana îşi aminti conversația cu Duncan: „Aceste luni merită nume Fremene," îi spusese ea într-una din rarele nopți când toate cinci lunile erau vizibile pe cer. Ieşiseră în noaptea deşertului pentru o testare de lungă durată a noilor distraie cu adaptările făcute de Duncan pentru adâncurile deşertului. Trecuseră peste o coamă ridicată care le-ar fi permis de asemenea să vadă câmpul deschis – să le permită observarea progresului adaptării viermilor. Adoptară cel mai străvechi pas Fremen aritmic – ceea ce declanşă pentru Sheeana ritmuri mai adânci, dansul ei pentru Shai-Hulud.

Cu timpul, lunile căpătară nume: L-Gaib (Lumea exterioară), L-Akrab (Scorpionul), L-Katib (Scriitorul), Sihaya (Primăvara deşertului), L-Sayal (Ploaia de nisip). Numele planetei fusese mai dificil. Arrakis, aşa cum o numeau anticii, fusese ea însăşi numită după cuvântul fremen araq, care înseamnă „sudoare". Numele Dune începu să prindă aici, mai ales printre tinerele surori la trezirea celorlalte memorii. Odată ce prezența vechiului Arrakis le fusese disponibilă, numele apăruse. „Cât de fierbinte pare Dune față de vechiul Arrakis" sau „Dune reînvie claritatea Fremenilor în deşert". Sheeana îşi amintea cum Duncan insistase să numească planeta Dune, datorită viziunii sale a Spiritului Dunei înaintea sosirii lor. În acea noapte pe culmea înaltă discutaseră rapoartele Întoarcerii Maeştrilor Dansatori Față la Vechiul Imperiu. Sheeana îi spuse că îşi căutau propriile lor lumi deşertice cunoscute. „Deci vor să distrugă şi acest Dune, nu-i aşa?" Duncan se referea la un raport care venise de la Canonicat, Murbella era ocupată până peste cap. Sheeana întrebase „De ce insişti să numeşti lumea aceasta Dune?". Duncan zâmbise privind întunericul, „Aceste luni îmi sunt martori,

cunosc un adevăr simplu. Spiritul din viziunea mea a găsit casa pe care s-o bântuie: această planetă este acum Dune."

Visul Mirodeniei dispăru. Extenuat de evenimentele zilei şi de întorsăturile emoționale care însoțeau evocarea de asemenea amintiri antice şi necartografiate, Thunhun îşi amintea ceva ce Yanima îi spunea mereu când se spetea muncind: „Mai ții minte măcar cum să ai vise normale? Îți dau un indiciu, are mult de-a face cu mersul la culcare."

O întâlnise pe Yanima în timpul unei tabere studențeşti, unde mai mulți membri ai diferitelor Şcoli de Păstrăvărese se întâlneau pentru schimburi de idei. Duinain era treaz de mai multe zile, vrând să-şi depăşească limitele şi să aplice Visul Mirodeniei la investigația sa asupra istoriei.

Visele Mirodeniei vor trebui să aştepte până mâine.

Mai târziu în acea noapte, străzile şi piețele Ouadrei zumzăiau de activitățile Celebrării Milenare. Thunhun se zvârcoli şi se agită ore întregi de somn fără a se odihni. Ochii i se zbăteau sub pleoapele închise, picioarele şi brațele îi zvâcneau. Brusc, Thunhun se trezi din coşmarul lui. Ud de transpirația fricii îşi aminti visul.

Templul Sfintei Alia a Cuțitului.

Stătea în piața Templului la miezul zilei, dar nu era pe Ouadra. Era pe Dune? Mirosul de cafea de mirodenie îl distrăsese de la scenă, cu mirosul de Melanj pe care-l ştia doar din amintirile sale din Visele Mirodeniei. Această contradicție îl zăpăcise timp de un moment lucid în vis, iar cu colțul ochiului prinsese imaginea unui orb sub o glugă. Apoi zgomotul brusc al geamurilor sparte. Îndepărtat. Mult deasupra. Privise şi văzuse Fereastra Căii Soarelui spărgându-se în afară, iar corpul unei femei sărea prin el şi cădea spre solul de la o mie de metri mai jos. Câteva secunde încetinite care duraseră o eternitate privise femeia cum cade.

Se trezise violent recunoscând femeia drept Sfânta Alia, când ea se zdrobea pe treptele din fața lui.

Va urma...

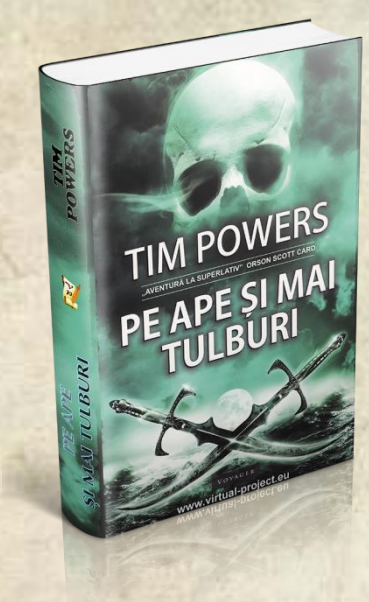

Tim Powers

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul douăzeci şi patru

Modelele aşternute de soarele dimineții împestrițau balconul dinspre sud al uneia dintre cele mai mari case pe de dealul care domina Spanish Town şi, când briza agită crengile arborelui de piper de deasupra capului său, lăsându-i-l sub razele nestânjenite, bărbatul bărbos şi elegant aşezat la masa pentru micul dejun îşi umbri instinctiv fața, fiindcă pentru el era important să şi-o păstreze cât mai lipsită de riduri, având un aer cât mai tineresc cu putință. În primul rând, investitorii păreau să aibă senzația că un bărbat mai tânăr ştia mult mai multe despre piețele existente în prezent şi despre cele mai recente schimbări ale prețurilor şi ale valorilor monetare; iar în al doilea rând, era lipsit de sens să faci avere dacă atunci când reuşeai s-o aduni vârsta ta înaintată sărea în ochii tuturor.

Mâna îi tremură la auzul unui alt geamăt venit de la etaj, şi un jet de ceai ateriză în farfuriuță în loc să ajungă în cana de porțelan. *La naiba,* se gândi bărbatul care-şi spunea Joshua Hicks, în zăngănitul ceainicului pe care-l supărat lăsa pe masă. *Nu e cu putință să-ți iei liniştit micul dejun în propriul balcon, fără aceste... lamentații? Încă şase zile,* îşi reaminti, *apoi o să-mi îndeplinesc partea de înțelegere cu afurisitul ăla de pirat, o să-şi facă şmecheriile, o s-o ia de-aci şi-o să mă lase-n pace.*

Dar, chiar în timp ce-i trecea gândul prin minte, recunoscu că dorința lui era prostească. *N-o să mă lase niciodată în pace,* înțelese el, *atâta timp cât mă consideră o unealtă chiar şi pe departe utilă.*

Poate-ar trebui să pun capăt utilității mele, aşa cum a avut curajul s-o facă sărmanul Stede Bonnett, când s-a aflat într-o situație de acelaşi gen, cu Barbă Neagră – să mă predau, să mărturisesc... la naiba, l-am întâlnit pe Bonnett de două ori, când l-au adus la Port-au-Price capriciile pieței de trestie de zahăr, şi nu

era nici vreun erou, nici vreun sfânt…

Nu, se gândi, uitându-se dincolo de balustrada lustruită a balconului, dincolo de frunzele palmierilor ce se unduiau în bătaia vântului răcoros de munte, către terasele descendente, cu case albe, din zona rezidențială a Spanish Town, şi către acoperişurile cu țigle roşii din porțiunea dinspre uscat al Port Royal – singura care supraviețuise – îndepărtate şi abia vizibile de-a lungul țărmului mării albastre. Întinse mâna în lateral, scoase dopul unui carafe de cristal şi îşi turnă în ceai coniac de culoarea chihlimbarului, cu un licăr auriu sub soarele dimineții. *Nu, indiferent cum altcumva ar fi fost, Bonnett era mai curajos decât mine. Eu n-aş fi niciodată în stare să fac ce-a făcut el – şi Ulise o ştie, lua-l-ar dracu. Dacă trebuie să trăiesc într-o cuşcă, prefer una luxoasă, cu gratii care, deşi mai robuste decât cele din oțel, nu pot fi nici văzute, nici atinse.*

Îşi bău ceaiul fortifiant şi se ridică în picioare, asigurându-se că purta pe chip un zâmbet calm înainte de a se întoarce cu fața spre salon… şi de a da cu ochii de capul de câine împăiat fixat pe perete, ca un neînsemnat trofeu de vânătoare.

Traversă încăperea largă, ieşind pe culoar, dar îşi păstră zâmbetul, fiindcă şi acolo se afla un cap de câine. Îşi aduse aminte, cu un tremur care-i şterse pentru o clipă zâmbetul, de o zi din septembrie, la scurt timp după sosirea lui acolo, când atârnase câte o bucată de pânză peste toate capetele de câine din casă; avuse o binevenită senzație de intimitate, dar, după nici o oră, îşi făcuse apariția, bineînțeles fără să bată la uşă, înspăimântătoarea infirmieră neagră, care lipăise prin toată casa şi adunase toate bucățile de pânză. Lui nu-i aruncase nici măcar o singură privire, şi firește că nu se putea vorbi cu falca legată, aşa cum o avea ea, dar vizita îl dăduse peste cap într-un asemenea hal încât nu mai încercase niciodată să-i orbească pe spionii lui Ulise.

Încurajat de brandy şi de certitudinea că infirmiera nu apărea, de obicei, decât după prima jumătate a dimineții, Hicks urcă scările tropăind şi se opri s-asculte la uşa camerei de oaspeți. Nu se mai auzeau gemete, aşa că trase zăvorul de alamă, răsuci mânerul de lemn şi o deschise.

Tânăra femeie dormea, dar se trezi cu un țipăt când, mergând pe vârfuri prin camera întunecoasă, el lovi din greşeală cu piciorul cina neatinsă, lăsată de ea pe podea – castronul de lemn se roti în aer şi se izbi de perete, împrăştiind legumele pe tot covorul. Ea se săltă în capul oaselor în pat şi îl privi îngustându-şi ochii.

— Dumnezeule… John…?

— Nu, la naiba, răspunse Hicks, sunt eu. Te-am auzit gemând şi-am venit să văd dacă e totul în ordine. Cine e acest John? M-ai mai confundat cu el şi înainte.

— Oh. Beth Hurwood se lăsă să alunece înapoi, cu speranța pierindu-i din ochi. Da, e totul în ordine.

În camera aceea se aflau trei capete de câine, aşa că Hicks îşi îndreptă spatele, atingându-şi întreaga înălțime, şi arătă cu un gest aspru către frunzele şi ierburile împrăştiate.

— Iar ai încercat să nu-ți iei medicamentele? o întrebă. Ştii că nu-ți pot îngădui aşa ceva. Ulise vrea să le iei, iar eu impun respectarea dorințelor sale!

VP MAGAZIN

Se opri înainte de a începe să dea cu vigoare din cap către căpățâna de câine fixată deasupra patului.

— Tata e un monstru, şopti ea. Într-o bună zi o să-ți impui propria distrugere.

Hicks dădu uitării capetele şi se încruntă stânjenit. În primele zile ale captivității lui Beth, râsese când o auzise pretinzând că Ulise Segundo îi era tată, fiindcă susținea, totodată, că tatăl ei e ciung, iar Ulise avea evident două mâini; dar, la următoarea vizită a piratului, aruncase o privire la mâna dreaptă a acestuia – nu se putea spune că n-ar fi fost din carne şi piele vie, însă era rozalie şi netedă ca a unui copil, n-avea nici cea mai măruntă cicatrice.

— Ei, spuse, cu brutalitate, peste mai puțin de-o săptămână e Crăciunul. Cel puțin atunci o să scap de *tine.*

Tânăra îşi azvârli aşternuturile într-o parte, îşi roti picioarele peste marginea patului şi încercă să se ridice, dar nu izbuti să-şi stăpânească genunchi şi recăzu de-a curmezişul patului, respirând cu greutate.

— La naiba cu tine şi cu tata, gâfâi ea. De ce nu pot primi *mâncare*?

— Cum numeşti chestia asta pe care-o laşi pe jos, ca să se-mpiedice lumea de ea? întrebă Hicks, aplecându-se ca să ridice o frunză, pe care i-o flutură apoi furios în fața ochilor.

— Vreau să văd cum o mănânci tu, spuse Beth.

Hicks se uită cu îndoială la frântura de plantă, apoi o azvârli pufnind, ca şi cum ar fi vrut să dea de-nțeles că n-avea timp să-ndeplinească dorințe copilăreşti.

— Să te văd cum te lingi pe degete, insistă ea.

— Nu… sunt dator să-ți dovedesc nimic, zise el.

— Ce *trebuie* să se-ntâmple sâmbătă? Ai spus la un moment dat ceva despre o „procedură”.

Hicks se bucură că ferestrele erau acoperite de draperii, fiindcă-şi simțea obrajii înroşindu-se.

— Trebuie să-ți iei afurisite astea de „medicamente” se răsti. Trebuie să fii…

Somnoroasă, îşi încheie el spusele în gând; *ca o somnambulă. Nu trează de-a binelea, punând întrebări stânjenitoare.*

— În plus, tat… vreau să spun, căpitanul Segundo, o să sosească aproape cu siguranță până atunci, aşa n-o să fiu nevoit să fac eu… adică o să poți vorbi cu *el* despre asta!

Dădu din cap cu fermitate şi se răsuci pe călcâie, gata să plece, dar îşi ratã ieşirea plină de demnitate scoțând un țipăt ascuțit şi retrăgându-se de-a-ndăratelea cu un salt, fiindcă infirmiera neagră intrase fără zgomot în cameră şi stătea chiar în spatele lui.

Beth Hurwood râdea şi infirmiera se holba pur şi simplu la el, în stilul ei înfricoşător, lipsit de orice expresie, şi Hicks ieşi în fugă, întrebându-se, în timp ce se strecura spre uşă ocolind-o grăbit pe negresă, de ce rochia ei era întotdeauna cusută acolo unde-ar fi trebuit să aibă nasturi, de ce, dacă tot avea mania cusutului, nu-şi cârpea buzunarele rupte, şi de ce umbla întotdeauna desculță.

Mă mai întreb, totodată, se gândi, în timp ce se cobora treptele liniştindu-se şi-

şi scotea din mânecă o batistă cu care să-şi tamponeze fruntea, *de ce se tem ceilalți negri într-un asemenea hal de femeia asta. La naiba, bucătarul negru care lucra aici a sărit pe fereastra de la etajul întâi imediat ce-a aruncat asupra ei o singură privire*! *Aşa că, după ce-am descoperit că orice negru preferă mai degrabă să fie să biciuit toată ziua decât să pună piciorul în casă pentru o singură secundă, a trebuit s-angajez servitori, oameni albi. Şi până şi dintre ăştia au demisionat o grămadă.*

Îşi reluă locul pe scaunul de pe balcon, dar pacea dimineții fusese spulberată, şi azvârli ceaiul pe jumătate răcit din cana pe care şi-o umplu apoi cu coniac nediluat. *La dracu cu Ulise şi cu „ajutorul" lui,* meditä. *N-ar fi trebuit să plec nicidecum din Haiti şi să-mi schimb numele.*

Sorbi din brandy şi se încruntă, amintindu-şi cât de convingător fusese la început Ulise Segundo. Sosise în Port-au-Prince în prima săptămână din august şi începuse imediat să negocieze scrisori de credit de la cele mai respectate bănci europene. Făcuse o impresie bună în societate: vorbea frumos franceza, era cultivat, bine îmbrăcat, era proprietarul unei corăbii excelente – pe care-o ținea totuşi amarată într-un loc îndepărtat, chipurile fiindcă avea la bord o femeie în convalescență după o febră cerebrală.

Când îi fusese prezentat, pe Hicks îl impresionaseră bogăția şi independența lui, ambele evidente, şi, peste câteva zile, când Segundo cinase împreună cu el şi îi propusese să ia parte la câteva investiții mai puțin etice, dar care păreau profitabile, fusese impresionat şi de cunoştințele lui aprofundate în privința acelei rețele internaționale care era economia Lumii Noi. După toate aparențele, nici un act, nici un transfer de proprietate, nici o achiziție şi nici o fraudă nu erau prea vechi sau prea obscure pentru ca Segundo să nu le cunoască şi să nu profite de pe urma lor fără milă. Hicks se gândise trebuia să fii în stare să citeşti gândurile sau să vorbeşti cu morții ca să ştii unele dintre acele lucruri.

Şi apoi, pe la jumătatea lui august, la o oră foarte târzie a serii, Segundo venise acasă la Hicks cu veşti foarte proaste.

— Mă tem, spusese, în timp ce Hicks îl privea clipind somnoros şi trimitea un servitor trezit din somn după nişte brandy, mă tem, prietene, că eşti în pericol.

Bărbatul care-şi spunea acum Hicks nu se trezise decât de un minut şi ceva, de când bătuse Segundo la uşă în miez de noapte, aşa că se gândise mai întâi că oaspete lui nocturn vorbea despre tâlhari sau despre sclavi evadați care se apropiau de casa lui.

— Pericol? răspunsese, frecându-se la ochi. Am zece servitori de încredere şi o duzină de puşti încărcate… ce…

— Nu vreau să spun că eşti în pericol să fii rănit în noaptea asta, îl întrerupsese zâmbind Segundo. Vreau să spun că eşti în pericol să fii acuzat de încălcarea legilor.

Asta îl trezise. Luase un pahar de brandy de la servitor, îl dăduse peste cap şi se holbase cu prudență la oaspetele său.

— Din ce motiv?

— Ei, răspunsese Segundo cu un hohot de râs, aşezându-se pe un scaun din sufragerie, e greu de spus. Noi doi avem un *partener de afaceri* comun, şi mă

tem c-a fost prins şi că-ncearcă să se pună bine cu autoritățile implicându-i pe toți cei cu care a făcut înțelegeri în afara legii... cred că mai ales contrabandă şi tăinuire de lucruri furate, dar se ştie că le-a mai făcut unor oameni de afaceri din Caraibe şi alte favoruri, răpiri bizare, sau crime, sau incendieri.

Hicks se aşezase la masă, față-n față cu oaspetele.

— Despre cine e vorba?

Segundo aruncase o privire spre servitorul care căsca, apoi se aplecase înainte.

— Să-i spunem... Ed Thatch?

Hicks îşi golise paharul, dăduse să ceară să-i fie reumplut, apoi îi poruncise servitorului să lase carafa şi să plece.

— Despre ce, întrebase el după ieşirea servitorului, „înțelegeri în afara legii" le-a spus?

Dumnezeu ştia că Barbă Neagră îi dăduse o mână de ajutor în mai multe asemenea cazuri, începând cu înecarea a două mătuşi, două fete bătrâne prea bine informate, imediat ce începuse să fabrice dovezi false în favoarea poveştii despre moartea fratelui său.

— Ei, vezi, asta-i problema. Nu ştiu. Trebuie să presupunem c-o să dezvăluie tot ce-şi aduce aminte.

Hicks gemuse şi-şi îngropase fața în palme, iar Segundo întinsese mâna peste masă şi-şi reumpluse paharul.

— Nu dispera, îi spusese. Haide, uită-te la mine – şi eu sunt implicat, aproape tot atât de direct cum eşti dumneata, şi par cumva descurajat? Există o cale de ieşire din orice dezastru, în afară de ultimul care-ți cade pe cap.

Hicks îşi ridicase privirea spre el.

— Ce e de făcut?

— E simplu. Pleacă din Haiti. Poți călători pe corabia mea.

— Dar, protestase nefericit Hicks, cum aş putea lua cu mine bani suficienți pentru o viață confortabilă? Şi ar veni cu siguranță după mine.

Ulise Segundo îi făcuse cu ochiul.

— Nu şi dac-ai fi încă aici. Dacă în dormitorul tău ar fi găsit un cadavru, purtând hainele tale de noapte... un cadavru de înălțimea ta, cu aceeaşi constituție şi cu aceeaşi culoare a pielii... cu fața distrusă de încărcătura unei espingole... şi având alături un bilet de sinucigaş, scris de mâna ta?

— ... Dar... cine...?

— N-ai angajați albi? Unul dintre ei n-ar putea să dispară?

— Păi... cred...

— Cât despre bani, îți cumpăr eu acum totul – casa, pământurile, şi orice altceva. Fiindcă am prevăzut această eventualitate, mi-am pus avocatul să întocmească o serie de acte de renunțare, de polițe şi de acte de vânzare, cu date din ultimii doi ani, care vor lăsa impresia că ai pierdut totul, rând pe rând, în favoarea unui grup de creditori – o armată de contabili din toată lumea ar avea nevoie de ani de cercetări ca să descopere că fiecare dintre ei conduce la mine dacă i se ia urma printr-o serie de asocieri făcute fără zarvă şi de companii de holding. Îi adresase un zâmbet strălucitor. Şi în felul ăsta o să existe şi un

motiv al sinuciderii dumitale, înțelegi? Dezastru financiar! Fiindcă presupun că le datorezi bani mai multor persoane, care vor încerca să-i adune din veniturile proprietății, scoțând la lumină povestea inventată de noi.

Aşa că o făcuseră. Hicks semnase toate actele; apoi, după plecarea lui Segundo, se dusese în clădirea unde dormeau angajații, trezise un bărbat care avea vârsta şi constituția potrivite şi îi ceruse scurt să-l urmeze în vilă. Îl condusese fără nici o explicație în dormitorul său, îi dăduse să bea vin în care pusese droguri şi, după ce ochii nedumeriți ai servitorului se închiseseră în sfârşit şi se prăbuşise inconştient, Hicks îl dezbrăcase, îi aruncase hainele în foc şi-i îmbrăcase trupul moale într-una dintre propriile sale cămăşi de noapte. Încărcase o espingolă cu doi pumni zdraveni de inele, monede şi lanțuri de aur, şi-şi împachetase apoi restul aurului şi al bijuteriilor în trei cufere; Segundo se întorsese înainte de a apărea zorii, însoțit de mai mulți marinari cu înfățişare bolnăvicioasă, dar foarte puternici, iar ultimul lucru pe care-l făcuse Sebastian Chandagnac înainte de a-şi părăsi casa părintească şi de a adopta numele Joshua Hicks fusese să descarce arma în fața servitorului inconştient. Reculul îi luxase încheietura mâinii şi fusese îngrozit de zgomot şi de distrugerea instantanee – împuşcătura devastase o întreagă latură a încăperii şi azvârlise capul servitorului drept prin fereastra închisă, pentru a ateriza în grădină transformat într-un milion de fărâme.

Însă Segundo păruse bine dispus şi, în timp de se îndepărtau, într-o căruță cu patru cai, pretinsese că simțea în vântul nopții mirosul sângelui servitorului ucis.

— După asta umblu în prezent, ştii, specificase el, biciuind caii. Am dobândit toată averea de care am nevoie – *acum* nu mai trebuie să fac rost decât de apă de mare şi de sânge – de cantități cu adevărat *nebuneşti* de sânge roşu, proaspăt.

Râsul lui copios, aproape copilăresc, răsunase pierzându-se printre cocotierii de pe ambele părți ale drumului către țărm.

Acum, stând în balconul lui din Jamaica, Sebastian Chandagnac rânji cu un aer nefericit, privindu-şi paharul cu brandy. *Da,* îşi spuse, *ar fi trebuit s-aştept, să verific eu însumi. Segundo îşi dorea, pur şi simplu, un servitor întrutotul la dispoziția lui – o marionetă cu maniere alese – care s-o păzească pe fata de la etaj; şi care, în caz că el nu se întoarce aici până la Crăciun, să... oare cum a zis el?... „să-ndeplinească ritualul care-o va preschimba într-un vas gol, gata să fie umplut". Sper până la Dumnezeu c-o să se-ntoarcă înainte de Sărbători – nu numai fiindcă nu pot suporta ideea îndepliniri ritualului pe care m-a pus să-l învăț pe de rost, ci şi din cauza petrecerii pe care am de gând s-o dau aici în noaptea de Crăciun; după ce-am suportat toate mâncărimile care m-au chinuit până mi-a crescut barba asta, tocmai ca să nu recunoască nimeni drept Sebastian Chandagnac, ar fi o ruşine să iau parte la propria mea petrecere de prezentare acoperit pe de-a-ntregul de sânge şi de pene de găină şi mirosind a pământ din cimitir.*

Chandagnac clătină din cap cu tristețe, aducându-şi aminte de casa şi de plantația pe care le lăsase în urmă, în Port-au-Prince... pentru nimic. Una

dintre băncile lui Segundo îi plătea cu regularitate o rentă, dar nu avusese loc nici o discuție despre plata tuturor bunurilor pe care renunțasem favoarea lui Segundo; şi, cu numai o săptămână în urmă, în cursul unei scurte conversații cu poştaşul, aflase că Barbă Neagră fusese ucis – nu prins, la mijlocul lunii noiembrie: la trei luni întregi după conversația din miez de noapte prin care îl convinsese Segundo pe Chandagnac că piratul-rege fusese capturat şi că trăda pe toată lumea de care-şi aducea aminte.

Auzi uşa de la etaj închizându-se şi zăvorul de alamă zăngănind în timp ce o bloca, pătrunzând în locaşul său. Sări în picioare, sorbi în grabă ce-i mai rămăsese în ceaşcă, apoi înhață carafa şi fugi în casă, sperând că avea timp să se încuie în dormitorul lui înainte de a coborî la parter infirmiera înspăimântătoare.

Capitolul douăzeci şi cinci

Sus, pe greement, călare pe verga velei trinchet şi sprijinindu-se de catarg, Jack Shandy îşi lăsă în jos ocheanul după ce se uitase atent, vreme de o jumătate de oră, la valuri, la smocurile de nori de deasupra capetelor şi, concentrându-se cel mai mult, la norul masiv şi întunecat, cu margini bine conturate, ce creştea întruna în fața lor, pe linia dinspre est a orizontului. Îşi reaminti tot ce învățase despre vreme de la Hodge şi de la Davies, precum şi din propria lui experiență, şi se văzu nevoit să recunoască, măcar față de sine însuşi, că Venner avea dreptate. *Ar fi fost* mai înțelept să se întoarcă şi să-ncerce să străbată în grabă cei o sută de kilometri care-i despărțeau de Grand Cayman, să schimbe cursul, pătrunzând în recifu l de la Rum Point Channel, s-o tragă pe *Jenny* la țărm şi să deschidă butoiul cu alcool. Şi asta al naibii de iute, fiindcă furtuna înainta mai repede decât o putea face *Jenny* şi vântul părea să se oprească.

Dar, se gândi el cu disperare, *azi e douăzeci şi trei decembrie. Poimâine, Hurwood o să facă vraja care o va scoate pe Beth din trupul ei. Trebuie să-l găsesc azi sau mâine pe Ulise Segundo, cum se pare că-i place nebunului bătrân să-şi spună acum, sau o să însemne că am plecat degeaba din aşezarea de pe Noua Providență. Iar dacă ne-ntoarcem înapoi, spre nord-est, şi aşteptăm să se domolească furtuna, o să pierdem cel puțin restul zilei de azi. Dar am dreptul să-i duc pe oamenii ăştia într-o furtună care i-ar putea ucide pe toți?*

Oh, la naiba, se gândi, aruncându-i ocheanul unuia dintre pirații de dedesubt şi începând să coboare, *ăsta-i dreptul căpitanului: treaba mea nu e să ocolesc pericolele, ci să-i scot pe toți cu bine din ele. Şi cred că Grăsanul Sumbru n-o să se lase împiedicat s-ajungă pe pământul Jamaicăi… nici măcar de un uragan.*

Sări pe punte şi îi zâmbi încrezător lui Skank.

— Am putea naviga sub vântul ăsta cu jumătate dintre voi beți morți, spuse.

Ne continuăm drumul către sud-est.

— Iisuse Hristoase, Jack, începu Skank precipitându-se, dar Venner îl întrerupse.

— *De ce*? întrebă el. Arătă către pupa cu un braț uriaş, pistruiat. Grand Cayman e numai la câteva ore de mers, în partea aia! Şi, chiar dacă stă vântul, ceea ce e gata să se şi-ntâmple, afurisitul de curent o să ne ducă într-acolo!

Shandy se întoarse spre el fără grabă.

— Nu e *necesar* să dau explicații, dar o s-o fac. N-o să mergem la Grand Cayman. Furtuna asta o să ne prindă din urmă şi o să fie mai bine să ne aflăm cu prova către ea când o s-o facă.

Muşchii încordați arcuiau umerii lați ai lui Venner, dar Shandy se sili să izbucnească în râs.

— Şi, la naiba, omule, vestitul Segundo e undeva, în fața noastră, ai uitat? Vânătorii ăia de broaşte țestoase de ieri au spus că tocmai îi văzuseră corabia, chiar dimineață! Nu numai că are la bord prada de pe o duzină de vase jefuite, dar navighează aproape cu siguranță pe vechiul *Carmichael,* cu numele schimbat. Aia e corabia noastră – e o corabie adevărată, te poți bizui pe ea pe mare, şi-o să ne prindă bine, fiindcă vasele mici, făcute pentru lacuri, cum e *Jenny*, nu sunt potrivite pentru călătoriile lungi, către Madagascar şi către Oceanul Indian, de care e nevoie în vremurile astea. Ați văzut ce i s-a-ntâmplat lui Thatch când a trecut pe un slup!

— Şi acest Ulise o are pe femeia aia, aproape că scuipă Venner, şi nu-ncerca să ne faci să credem că ea nu e singurul motiv pentru care vrei să-l prinzi! Ei, poate că ea o fi-nsemnând *pentru tine* mai mult decât pieile noastre, dar *pentru mine* nu-nseamnă nimic. Şi n-am de gând să-mi pun pielea la bătaie ca să ți-o aduc. Se întoarse către ceilalți pirați. Voi, flăcăi, gândiți-vă la asta. De ce trebuie să-l prindem pe acest Ulise, sau Hurwood, *astăzi*? Ce-i rău dacă-l prindem săptămâna viitoare?

Shandy nu dormise prea mult în ultimele câteva zile.

— E azi fiindcă aşa spun eu, decretă, cu o oarecare sălbăticie în glas. Ce părere ai de asta?

Grăsanul Sumbru păşi alături de Shandy, acoperindu-l pe Venner cu umbra sa imensă.

— Mergem în Jamaica, spuse el.

Pentru câteva secunde lungi, în care norul de furtună crescu, iar Grand Cayman se îndepărtă şi mai mult, Venner rămase nemişcat, plimbându-şi cu repeziciune privirea de la Shandy şi de la Grăsanul Sumbru către restul echipajului şi înapoi şi întrebându-se, evident, dac-ar fi putut stârni o revoltă.

Sperând că părea totuşi sigur pe sine, Shandy îşi punea aceeaşi întrebare. Fusese un căpitan suficient de priceput în luna care urmase căderii lui *Carmichael* în mâna lui Hurwood şi continua să fie privit cu o oarecare venerație, ca urmare a exagerării rolului pe care-l jucase în evadarea de pe vasul de război al Marinei Militare, şi susținerea pe care i-o oferea bătrânul *bocor* al lui Davies îi era de folos, cu toate că propria sa moarte iminentă era singurul subiect despre care părea Grăsanul Sumbru în stare să vorbească în zilele

acelea; dar Shandy nu putea decât să presupună, aşa cum o făcea şi Venner, în ce măsură se tocise încrederea oamenilor în el pe durata celor trei luni de apatie în aburi de alcool de pe Noua Providență.

— Shandy ştie ce face, bombăni un bătrân prăpădit, fără dinți.

Skank dădu din cap, demonstrându-şi exemplar convingerea.

— Bineînțeles, zise el. N-am reuşi să ne întoarcem în Grand Cayman înainte de a fi ajunşi de furtună.

Shandy se simți extrem de recunoscător, fiindcă ştia că Skank nu era sincer.

Umerii lui Venner se gârboviră, iar zâmbetul, care începuse să-i brăzdeze fața cu riduri semănând tot mai puțin cu acelea pe care le imprimă veselia şi tot mai mult cu încrețiturile unei cămăşi purtate vreme îndelungată, i se întoarse pe chip.

— Ei, sigur că ştie, spuse, cu voce răguşită. Voiam doar... să mă asigur că suntem cu toții de... acord.

Se întoarse cu spatele şi, îmbrâncind vreo doi bărbați care-i stăteau în drum, se îndreptă spre pupa, în timp ce Shandy ordonă să fie strânsă trinca şi fie terțarolată vela mare.

Când slupul începu să înainteze cu minimum de pânze întinse, iar Shandy se opri să se uite la norul care ajunsese acum să-i umbrească, Skank îl bătu pe umăr şi, cu o zvâcnire a capului, îl trase într-o parte.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Shandy, cu glasul oarecum rigid din pricina încordării.

— Venner nu e nici pe departe mulțumit, spuse Skank, cu voce scăzută. Uită-te la el. O să fie azi, probabil pe la spate.

— Ah. Ei, mulțumesc. O să stau cu ochii pe el.

Shandy dădu să se răsucească pe călcâie, îndepărtându-se, dar Skank păşi în fața lui.

— Ştiai... continuă grăbit tânărul pirat, ei, nu cred că ştii – Davies a murit din cauza lui.

Nerăbdarea lui Shandy dispăruse.

— Povesteşte-mi, spuse.

Câțiva stropi mari de ploaie căzură prin aerul încă neclintit, lovind puntea cu zgomot surd şi trasând pe pânze dâre lungi, întunecate. *Ploaie înainte de vânt,* se gândi Shandy, aducându-şi aminte de avertismentul bătrânului Hodge, de la care trecuse atâta timp.

— Slăbiți puțin pânzele, strigă, apoi se întoarse din nou spre Skank. Povesteşte-mi.

— Ei, reluă grăbit Skank, trăgând înspăimântat cu ochiul la cerul întunecat în timp ce vorbea, marinarul mort care l-a ucis avea, cu un minut înainte, de gând să te ucidă pe tine – fugeai către fata din aer şi n-ai văzut că mortul ăla te aştepta. Aşa că Phil a alergat să-l țintuiască şi să te salveze, n-ar fi fost o problemă – dar Venner a văzut ce-avea de gând şi l-a blocat – Venner nu era încântat că ajunseseşi secund.

Ploaia cădea acum fără oprire, dar vântul tot nu începuse să bată.

— Terțarolați mai mult vela mare, strigă neliniştit Shandy. Ba nu – coborâți

verga cu totul. O s-o-ntâmpinăm cu vergile goale – şi fiți pregătiți s-opriți vasul cu vântul în față.

— Davies s-a dezechilibrat când a dat Venner peste el, continuă Skank, şi tu ai mai înaintat, ajungând cu vreo doi paşi mai aproape; iar Davies a continuat oricum să alerge, dar singurul mod în care putea lovi creatura nu era de-ajuns ca s-o ucidă pe loc. I-a tăiat capul din a doua lovitură, dar între timp sabia ei de abordaj se-nfipsese în el.

În clipa aceea îi izbi vântul; chiar şi cu vergile goale, *Jenny* se înclină puternic, pierzând viteză şi lăsându-se atât de mult pe o parte încât oamenii se văzură nevoiți să se-agațe de balustradă sau de tachelaj ca să nu cadă peste copastia de la babord. Catargul era aproape orizontal.

Imediat după vânt îşi făcură apariția valurile înalte, şi Skank se grăbi către pupă, să-l ajute pe timonier să tragă de cârmă printre talazurile puternice şi să mențină prova îndreptată cât mai direct către vânt. Încet, întâmpinând rezistență, catargul se ridică din nou.

În vreme ce micul vas se legăna pe culmea unui val brăzdat de spumă, alunecând apoi pe panta din partea opusă, cu cârma legănându-se liberă în aer pentru o clipă, pentru ca bompresul lung să se înfigă apoi în următoarea pantă de apă cenuşie din fața lor, Shandy îşi ținu răsuflarea, aşteptând fie aceasta să se rupă, fie ca întreaga cocă să-l urmeze, afundându-se în val pentru a nu se mai ridica niciodată – dar, după opt bătăi iuți de inimă, prova se înălță, cu bompresul intact, azvârlind greutatea de apă compactă aşa cum azvârle un om o haită de câini ucigaşi care fuseseră gata să-l doboare.

Shandy reîncepu să respire. Era clar că indiferent cine construise slupul *Jenny* îşi cunoscuse bine meseria. Le strigă piraților să-l oprească cu vântul în față şi, când ajunseră pe creasta valului, aveau vânt dinspre prova tribord, iar la vela mare fuseseră desfăşurate destule terțarole pentru ca Jenny să recadă în aceeaşi loc, fără să înainteze. În principiu, ar fi trebuit să treacă astfel cu bine de furtună.

Shandy se îndreptă cu greu, alunecând, către provă şi către oameni care trudeau la cârmă. Acum nu mai avea ce ordine să dea, şi vântul i-ar fi smuls oricum cuvintele de pe buze şi le-ar fi azvârlit neauzite, aşa că se sprijini pur şi simplu de cadrul pupei şi încercă să ghicească pentru câtă vreme putea *Jenny* s-o țină astfel fără să se rupă-n bucăți.

Vântul cald continua totuşi cumva să se întețească şi apa pulverizată zbura pe lângă el în nori iuți, ca mitraliile, pişcându-i fața şi mâinile; îşi linse buzele, şi gustul sărat îl înştiință că erau stropi din mare, nu stropi de ploaie. Valurile erau tot atât de înalte şi păreau tot atât de solide ca stâncile şi, de fiecare dată când *Jenny* aluneca pe panta unuia şi se izbea de următorul, se zdruncina şi se cutremura cu atâta violență încât catargul se legăna nebuneşte într-o parte şi într-alta, deasupra capetelor. Jeturile împroşcate era suflate instantaneu în spatele lor, şi apa compactă i se învârtejea lui Shandy în jurul coapselor şi îl smucea cu tot mai multă putere.

Continua să se uite cu ochi îngustați în contra vântului biciuitor, ca să se-asigure că nici nu le sufla direct în față, nici nu-l lăsau, să-i ocolească, izbindu-i

în flanc, şi, preț de mai multe minute, se minună de perfecțiunea cu care călărea vechiul slup valurile; pe urmă văzu şomoioage de abur ce se înălțau fluturând deasupra locului în care era fixată echea de axul ei şi, când se uită cu mai multă atenție, observă că ştiftul de fier era de un roşu mat. Grăsanul Sumbru stătea sprijinit de cealaltă parte a cârmei, şi Shandy îşi şterse apa de pe pleoape cu manşeta şi se uită de-a curmezişul punții cu ochii îngustați, cuprinşi de usturime, studiindu-l pe vrăjitorul uriaş. Ochii *bocor*-ului erau închişi şi îşi mesteca încheieturile degetelor – şi, cu toate că ploaia şi marea îi spălau mâna maronie, Shandy văzu sângele roşu izvorând din locurile unde lucrau dinții – şi înțelese că *Jenny* nu rezista atât de bine numai şi numai mulțumită îndemânării timonierului.

Însă fiecare val era mai înalt decât cel dinainte şi, când micul vas ajunse cu greu pe creasta următorului iar Shandy se uită clipind la marea din jur, i se păru că de corabie era prinsă o pânză imensă, strălucitoare, care fusese târâtă pe deasupra Alpilor; iar în urletul strident al vântului era atâta furie încât trebuia să-şi readucă într-una aminte că dincolo de el nu se afla nici o stihie conştientă.

Alunecară în josul părții dinspre vânt a unui val şi se afundară în următorul – vechiul slup se înălță, revărsând trâmbe compacte de apă în ambele părți – şi, când se urcă pe fața ferită de vânt, Shandy îl simți rotindu-se cu forță, iar şaua vergii, coborâtă acum până la nivelul capetelor, străluci, portocalie, din cauza efortului la care era supusă.

Pe urmă erau pe culme, şi vântul îi izbi din nou cu toată forța, şi, cu un pocnet ca o împuşcătură, care acoperi chiar şi zgomotul vântului, şaua strălucitoare a vergii se rupse. Verga orizontală nu mai era acum decât o lance cu un capăt în flăcări, împodobită cu un steag imens, fâlfâitor – se izbi de punte sub ghiul velei mari, ricoşă în partea opusă, se roti descriind un cerc complet, ca un ac dement de busolă, când se rupse marginea de învergare a pânzei, apoi zbură către pupă. Şi căzu pe cadrul acesteia, cutremurând slupul.

Shandy se ghemuise în secunda ruperii violente a vergii şi acum îşi ridică privirea, temându-se că l-ar fi putut ucide pe timonier, sau, mai rău, că ar fi putut distruge cârma; dar timonierul era încă agățat de eche – numai după ce se lăsă în jos, uşurat, observă Shandy că verga cu vârf de fier îl izbise pe Grăsanul Sumbru exact în centrul bustului său masiv, țintuindu-l în poziție verticală de cadrul pupei.

— *Hristoase*! țipă, printre buzele amorțite de stropii biciuitori de apă.

Oare puteau supraviețui fără *bocor*?

Shandy era oricum, numai încrezător nu, dar se împinse de lângă balustradă, se agăță de ghiul velei mari şi se trase de-a lungul lui, pe lângă marginea de cădere, legată, a velei, înaintând către capătul dinspre catarg, unde flutura, liberă, marginea de învergare. Acum mai era cineva cu el, în partea opusă a ghiului care se legăna – Skank, cu fața suptă de efort, un cuțit şi cu o bucată de frânghie. În vreme ce corabia aluneca pieziş în adâncitura dintre valuri, cei doi reuşiră împreună să facă nişte găuri în partea de sus a ceea ce mai rămăsese din velă; se ținură bine când *Jenny* se izbi de suprafața brăzdată a unui alt val,

apoi, după ce apa alunecă pe lângă ei, Shandy trecu frânghia prin găuri. Pe urmă, în timp ce slupul se înclina către spate, înălțându-se ca să-ntâlnească următoarea creastă de val, azvârli capătul frânghiei în sus, către prova babord – vântul din față îl aruncă înapoi, de după catarg, către Skank, care îl prinse, îl lăsă să cadă spre balustradă şi reuşi să-l înfăşoare de două ori în jurul cavilei de luat volte înainte de a-i izbi din nou vântul.

Cei doi metri pătrați ai pânzei înălțate prinseră vântul într-o măsură suficientă ca să-mpingă pupa înapoi, dar Shandy ştia că vela n-avea să reziste prea mult. Însă mai mulți bărbați se târâseră în susul punții ca să-i ajute şi Shandy îşi îngădui să alunece înapoi, către balustradă, lăsându-i să-i ia locul – îşi simțea stomacul de parcă s-ar fi înnodat, fie din cauza încordării, fie fiindcă mâncase ceva rânced la prânz, şi speră că, pentru o vreme, îşi putea permite să nu mai facă nici o muncă grea.

Deveni brusc conştient de o greutate agățată de haina lui, care-i trăgea spatele gulerului mai aproape de gât, şi se uită în jos – apoi se retrase de lângă copastie pentru că de partea din față a hainei lui se încleştaseră, Dumnezeu ştia de unde, două creaturi ca nişte țipari cenuşii, cu capete noduroase; abia când înhăță una, vrând s-o smulgă, îşi dădu seama că erau două brațe de om intrate în putrefacție, retezate de la coate şi strângându-i cu putere între degete țesătura hainei.

O parte a minții sale gemea pur şi simplu de spaimă, dar, după primul moment în care şocul îl înlemnise, îi trecu prin cap că era îmbrăcat cu aceeaşi haină pe care-o purta în ziua când îl luase Hurwood pe *Carmichael* de la Leo Friend – şi atunci un membru al echipajului de morți al grăsanului i se agățase de haina aia, după ce fusese aruncat peste bord, apoi căzuse în mare numai fiindcă i se rupseseră mâinile de coate. Antebrațele încleştate de revere păruseră să dispară la scurt timp după aceea, dar, după toate aparențele, fantomele lor îi rămăseseră prinse de haină, ca nişte pânze de păiajen de pe tavan, care nu se zăresc decât într-o anumită lumină.

Din ce în ce mai puternică, durerea de stomac îl făcu să se gârbovească iarăşi, sprijinit de balustradă, dar se sili să-şi continue raționamentul. Atunci, se întrebă, în ce lumină devin vizibile obiectele astea sinistre? *Ei, evident – e vorba de o vraja ostilă, nestânjenită de nimic aici, fiindcă nu suntem pe uscat. Probabil că ți-ai fi dat seama şi după mirosul de fier încins, dacă n-ar fi fost vântul ăsta. Durerea din pântece e un cadou de la cineva.*

Apa de mare îl potopi când atacă *Jenny* un alt val, şi-şi îndreptă spatele, cu toate că trupul lui prefera cu insistență să se îndoaie – sudoarea de pe față era atât de rece încât stropii de apă păreau şi mai calzi – întinse mâna şi-l înşfăcă pe cel mai apropiat pirat, trăgându-l destul de aproape ca să se poate face auzit strigând.

— *Unde-i Venner*? tună el.

Bărbatul rămase cu gura căscată la vederea brațelor cenuşii care se legănau, agățate de haina căpitanului, dar arătă cu degetul înainte şi apoi în jos.

Shandy dădu din cap şi-l lăsă să plece, apoi şchiopătă – un pas chinuitor după altul – către tambuchi, sprijinindu-se de tot ce găsea la-ndemână; odată

ajunşi pe creasta valului, o pală neaşteptată de vânt îl trânti din picioare, şi se târî pe burtă pe ultimii câțiva metri, părând o insectă din cauza brațelor întinse în lateral. Săltă capacul tambuchiului cu un efort ce păru să-i desprindă muşchii pântecelui şi pătrunse în cala cu plafon scund rostogolindu-se, coborând treptele şi căzând în acelaşi timp.

Era întuneric, dar ştia unde se afla rastelul cu arme, şi lăsă următoarea legănare a navei să-l încline până ce se sprijini de el, apoi înhăță un mâner şi trase afară o spadă; era mai uşoară decât o sabie de abordaj, dar părea să aibă exact lungimea potrivită şi-şi lăsă palma să se închidă în jurul mânerului, într-o poziție confortabilă. În direcția provei se zărea o strălucire de un roşu palid şi se îndreptă într-acolo ghemuindu-se, cu ornamentele sinistre ale reverelor sale legănându-se sălbatic.

Venner era aplecat asupra unui vas mic pentru mangal, şuşotind şi aruncând bucăți din ceva anume pe cărbunii dogoritori dinăuntru.

Shandy întinse spada şi-şi duse piciorul înainte, într-o fandare dureroasă, dar, în clipa acea, *Jenny* se aplecă brusc în față pe creasta unui val şi fandarea se transformă într-o tumbă – se izbi cu putere de trupul îndesat al lui Venner şi se rostogoliră amândoi în băltoaca adâncă şi învolburată, oprindu-se în peretele despărțitor dinspre provă. Şuierul cu care se stinse focul din vas ajunse pentru o clipă la urechile lui Shandy, acoperind zgomotul răsuflărilor lor gâfâite, scârțăitul lemnăriei suprasolicitate şi urletul vântului; deşi era căzut grămadă, aproape cu capul în jos, în apa rece din vârful unghiului dintre puntea înclinată şi perete, cu cotul lui Venner înfipt în spate, îşi simți durerea din pântece liniştindu-se brusc şi dispărând, iar brațele mortului nu-i mai atârnau de haină.

Prova izbi adâncitura dintre două valuri şi, timp de mai multe secunde, cei doi bărbați se striviră încă şi mai tare de perete – Shandy simți apa pătrunzând prin golurile dintre filele bordajului, de parcă marea l-ar fi scuipat printre dinți de lemn, şi simți vasul pentru mangal, încă fierbinte, alunecându-i de-a lungul gâtului şi arzându-i pielea – apoi slupul se înclină puternic către spate, începând să urce panta următoare.

Shandy, Venner şi o grămadă de apă sărată se rostogoliră către pupa, cel din dintâi încercând să-şi țină spada tot timpul ridicată şi îndreptată spre celălalt; simți de două ori vârful pătrunzând în ceva mai puțin dur decât scândurile punții, şi încercă s-o împingă, dar, aşa cum aluneca, cu fața în jos, pe suprafața clipocind de apă, nu reuşi să-şi încordeze muşchii. Lumina cenuşie care pătrundea prin tambuchiul deschis contura pentru o clipă cu mare claritate silueta adversarului său, dar, peste încă o secundă, Venner urcase deja scara ce ducea spre punte.

Shandy se ridică în picioare şi îl urmă, ținându-şi spada – care, observă el abia acum, era una dintre floretele de rezervă ale lui Davies – între el şi lumină, care să împiedice orice lovitură de-a lui Venner; dar, odată ajuns pe punte, văzu că acesta fugise către provă şi acum stătea la vreo zece metri distanță, țintindu-l cu un pistol pe care i-l smulsese cuiva.

Shandy îşi înăbuşi primul impuls, care-l îndemna să se lase din nou în jos, în

tambuchi, pentru că el era căpitanul şi pentru că, până şi în mijlocul furtunii, cei mai mulți dintre oamenii săi urmăreau cu gura căscată înfruntarea – iar o împuşcătură de la aproape zece metri, pe o punte udă şi înclinată şi sub o ploaie torențială avea să fie probabil un rateu, şi poate că ploaia pătrunsese sub capacul locaşului cu praf de puşcă. Însă îşi permise să stea în profil, îndreptându-şi către Venner umărul drept. Îşi înălță arma într-un salut de duelist, atât pentru calmul aparent al gestului cât şi cu speranța că până şi un glonț bine țintit ar fi putut nimeri în lama sau în garda spadei.

Ploaia nu ajunsese la praful de puşcă. În aceeaşi clipă în care zări flacăra de la gura țevii, Shandy simți glonțul fierbinte brăzdându-i pielea de deasupra plexului solar; tresări de durere şi se retrase cu un pas, dar nici nu căzu, nici nu scăpă spada şi, o secundă sau două mai târziu, după ce-şi readunase rațiunea spulberată, se înclină atât de curtenitor pe când era cu putință pe puntea care se legăna – ceea ce îi impuse să se agațe cu mâna liberă de grijele şi să se proptească pe picioare depărtându-le mai mult decât se obişnuia – şi o porni către Venner.

Distras de drama de pe punte, timonierul nu îndreptă vasul pe o direcție perfect perpendiculară pe următorul val, care îl izbi dinspre prova babord; *Jenny* se înclină puternic când apa verde, compactă, i se scurse pe punte, împroşcând catargul cu un zgomot exploziv şi măturând peste bord cel puțin un om.

Pe urmă ajunse, în poziție orizontală, în golul dintre valurile acum din travers. Mai înspăimântat de asta decât de Venner, Shandy se îndreptă în grabă spre pupă, fiind nevoit să arunce spada ca să-şi poată păstra echilibrul agățându-se de tachelaj.

Skank şi un alt pirat aflat lângă ghiul velei mari reuşiseră să desfacă terțarolele pe o lungime de vreo doi metri şi să le prindă de o frânghie, iar pe catargul care se legăna se străduia să se cațere un alt bărbat, cu capătul acelei frânghii în dinți, după toate aparențele având de gând să-l arunce pe deasupra vergii înguste a gabierului, pentru ca oamenii de jos să-l folosească drept fungă. Era tot ce puteau face, dar Shandy ştia că nu era suficient.

În spatele lui, mişcându-se încet fiindcă nu voia să-şi abandoneze sabia de abordaj, Venner se îndrepta spre pupă dând mare atenție fiecărui pas.

Shandy aruncă o privire către timonier, care îndreptase echea pe de-a-ntregul către babord şi, în clipa când ajunseră pe creastă şi vântul îi lovi în plin, ştiu că ar fi trebuit să fie acolo, să-l ajute s-o mențină în aceeaşi poziție, însă apoi îl văzu pe Grăsanul Sumbru.

Bocor-ul uriaş se desprinsese de cadrul pupei şi stătea acum pe punte, strângând în mâini sulița de lemn care-l străpunsese; şi, chiar sub ochii lui Shandy, o îndoi în fața lui – vântul acoperea toate sunetele, dar dintre mâinile lui negre începură să țâşnească aşchii. Când verga se îndoi mai mult, Grăsanul Sumbru fu nevoit să-şi târşească picioarele, rotindu-se, şi Shandy, care presupusese că se folosea de magie, îşi simți pielea de pe mâini făcându-se ca de găină de venerație, fiindcă văzu şaua însângerată a vergii ieşindu-i cu vreo doi-trei centimetri în afara spatelui lat şi, cu toate că scotea aburi, fierul nu

strălucea – *bocor*-ul rupea verga numai şi numai cu ajutorul forței sale fizice.

În cele din urmă o frânse, şi căzu în genunchi. Shandy se apropie în grabă, vrând să-l ajute, dar *bocor*-ul ridică verga cu o singură mână şi o azvârli către el – o altă faptă impresionantă, pentru că bucata ruptă avea aproape doi metri lungime şi era drapată cu bucăți din greement şi cu capătul de sus, ud leoarcă, al velei mari.

— *Ancoră de furtună*! strigă *bocor*-ul. *Arunc-o de pe cartierul de la tribord.*

Shandy înțelese imediat şi luă verga de la Grăsanul Sumbru – fu nevoit să-şi folosească amândouă mâinile şi scrâşni totuşi din dinți sub greutatea ei – apoi se întoarse şi o azvârli în mare peste balustrada de la tribord.

În clipa aceea ajunseră pe creasta următorului val, *Jenny* se înclină brusc, lovită de vânt din travers babord, şi alunecară pe panta din bătaia furtunii, cu timonierul încordându-se ca să mențină poziția cârmei. Shandy dezlegă cu iuțeală funga velei mari şi o lăsă să atârne peste balustradă, pentru ca parâma ancorei de furtună să fie mai lungă.

Jenny izbi adâncitura dintre valuri îndreptându-se foarte puțin, şi apa împroşcată se scurse din nou în întregime pe punte. Shandy se agăță de balustradă sub apă, întrebându-se dacă se răsturnaseră, sau dacă avea să urmeze o implozie şi *Jenny* urma să se scufunde pur şi simplu, fără a mai reveni vreodată la suprafață; însă simți apa îngreunându-i-se pe umeri şi scurgându-se ca printr-un stăvilar, eliberându-i mai întâi capul şi apoi brațele şi, când încă îi mai clipocea în jurul genunchilor, legă din nou funga, fiindcă parâma ajunse aproape în întregime dincolo de bord.

Verga aruncată era undeva, sub ultima creastă de val şi, când se urcară pe următorul, Shandy simți cum îi trăgea, simți vechiul slup îndreptându-se şi începând apoi să răspundă la vântul din pânze şi la manevrele cârmei. Prova ajunse din nou în contra vântului.

Avusese grijă să simtă tot timpul puntea prin vârfurile degetelor, acordându-i o foarte mare atenție, şi, când simți ceva zgâriind-o uşor în apropiere îşi ridică privirea – apoi se aruncă pe burtă. Sabia de abordaj din mâna lui Venner despică balustrada în loc să-i crape capul.

Shandy se rostogoli într-o parte în timp ce Venner clătina lama grea, eliberând-o, şi, când se ridică, ghemuit, Skank îşi întrerupse pentru o clipă lucru la vela mare improvizată şi-i aruncă spada căzută.

Puntea tresălta, ploaia şi stropii de apă sărată în intraseră în ochi – nu izbuti să prindă spada, o auzi zăngănind şi alunecând pe puntea umedă, auzi şi trosnetul cu care se eliberă lama sabiei de abordaj, şi paşii lui Venner, care se apropia patinând.

Shandy se aruncă după spadă tocmai când intra prova într-un val – închise ochii şi se sprijini de copastie când se sparse apa asupra lui, apoi scutură din cap şi clipi, uitându-se înnebunit în jur. Lumina era proastă, dar îşi zări spada rostogolindu-se în apă, se azvârli după ea pe jumătate înotând şi o prinse de mâner.

Venner îl atacă exact când încerca să se ridice, dar puntea se legănă, înclinându-se brusc către spate tocmai când fanda, aşa că îşi pierdu echilibrul

şi, cu toate că izbitura amorți umărul lui Shandy, nu-l nimerise muchia sabiei, ci latul ei.

Lovitura îl trânti din nou în genunchi, dar şi Venner căzuse, şi Shandy îşi acordă o clipă în care să-şi îndrepte vârful spadei către singura lui parte la care putea ajunge – genunchiul – înainte de a se trage obosit în sus, ridicându-se încă o dată.

Şi Venner era în picioare.

Shandy îşi dădu seama că era posibil să nu poată înfrânge, că lupta aceea interminabilă s-ar fi putut încheia cu blestemata de sabie de abordaj crăpându-i capul sau despicându-i burta – dar era prea istovit pentru ca ideea să-i aibă drept urmare ceva mai mult decât un sentiment apăsător de nefericire. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de cadrul pupei, şi-şi îndoi mâna pe mânerul alunecos al spadei.

Sabia de abordaj lui Venner zvâcni către capul lui, şi Shandy reuşi să-i impună brațului său amorțit să ridice spada, dar nu reuşi decât să răsucească lama grea din mâna celuilalt, care îl lovi iarăşi cu latul – de data asta drept în lateralul capului. Genunchii îi cedară pentru o clipă, când durerea fierbinte, îngrețoşătoare, păru să-i răsune în sinusuri.

Încercă să se îndrepte, dar lama lui Venner venea acum spre el cu vârful înainte – aşa că se lăsă să alunece şi mai mult şi abia izbuti să se-arunce brusc într-o parte când lovi sabia – îi zgârie coastele i se înfipse într-o cută a hainei, țintuindu-l de peretele despărțitor şi oprindu-i căderea; dar îşi înălțase propria spadă, vrând să pareze, ceea ce, deşi se petrecu prea târziu, îi aduse vârful mai mult sau mai puțin pe direcția potrivită. Shandy îşi trase picioarele sub el, tot atât de stângaci ca o marionetă prost mânuită.

Cămaşa i se rupse când se întinse înainte, apoi partea din față a hainei lui Venner era străpunsă, atât cât să permită pătrunderea a cinci centimetri de oțel ruginit – care deveniră zece când Shandy îşi regăsi echilibrul şi contraatacă.

Dintr-odată palid, Venner dădu înapoi clătinându-se, desprinzându-se de lamă, iar sabia de abordaj îi alunecă din mână şi se izbi răsunând de punte. *Jenny* ajunse pe creasta următorului val şi se înclină pentru o clipă puternic spre spate. În afară de cei doi combatanți, toată lumea căută ceva de care să se agațe sau încercă să-şi controleze căzătura, însă Shandy fandă iarăşi, rămânând în aer când puntea îi căzu de sub picioare, şi-şi îndreptă din nou vârful spadei către pieptul lat al lui Venner cu atâta forță încât lama se rupse cu un pocnet şi amândoi zburară prin ploaie către balustrada de la provă, la o înălțime mai mare decât a ei. Shandy lăsă din mână lama ruptă şi se prinse de tachelaj, dar Venner şi spada lui Davies căzură răsucindu-se peste copastie. Pe urmă prova căzu şi pupa se înălță, smulgând parâma din mâinile lui Shandy şi azvârlindu-l cu putere pe punte.

Va urma....

CITITI !

Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro